

VZHŮRU KE SVĚTLU

VZHŮRU KE SVĚTLU

1. vydání v českém jazyce 2009
St. Michaelsvereinigung, Dozwil, Schweiz
překlad Jaroslav Houska
Titulní obraz: „Krajina s Jakubovým snem“
od Michaela Willmanna (1630-1706)

V předložené publikaci se setkáte s přednáškou, která vám názorným způsobem osvětlí životní moudrosti a pomůže vám prožít vědomý, úspěšný, radostný a smysluplný život.

Více než 30 let přednášel Pavel Kuhn, zakladatel společenství Sv. Michaela ve švýcarském Dozwilu, ve večerních a týdenních kurzech, posluchačům všech společenských vrstev praktickou psychologii a hluboké duchovní vědomosti.

ŠTĚSTÍ TVÉHO ŽIVOTA ZÁVISÍ NA TVÝCH MYŠLENKÁCH.

JAKÉ MYŠLENKY PRODUKUJEME, TAK TAKÉ VY-
ZAŘUJEME DO SVÉHO OKOLÍ.

PŘEDMLUVA

Lidé často jednostranným usilováním o pozemské štěstí škodí svému duchovnímu vývoji a zaostávají.

Když chce člověk v životě mít úspěch, musí se často podrobit tvrdým zkouškám a vyzbrojit se železnou disciplínou a pílí. Namáhavou prací se snaží osvojit si základní vědomosti pro svou odbornou životní dráhu a stále se vzdělává. Obětuje mnohdy všechno, aby konečně dosáhl velkého cíle, při čemž je mnohdy zcela zaujat vůlí k úspěchu.

Porovnáme-li ale toto úsilí se smyslem života, to znamená, že se svou přítomností na zemi pokoušíme přiblížit Bohu a jednou mocí vstoupit do nebe, což je úlohou všech lidí, musíme uznat, že usilováním o pozemské štěstí duchovní cesta často zakrňuje a trpí. Jsme-li nedělní křesťané, tak si občas vzpomeneme, že jsme se jako křesťané narodili. A při tom to zůstane.

Chceme-li se v křesťanském životě osvědčit, stojíme často před dalšími překážkami. Jak v odborné, tak také i v duchovní životní dráze potřebuje člověk nosný základ, aby se mohl rozvíjet. Dát k dispozici tento duchovní základ hledajícímu člověku by mělo být úlohou církve. Co mnohdy obdržíme jako životní pomoc, jsou náboženské dějiny, ne zřídka spojené s velkými dogmatickými spory. Není vychováváno srdce pobožného člověka, ale často příliš intelektuální rozum, ač v I. přikázání stojí: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ Být křesťanem začíná tedy v srdci, ve svatyni duše. Z toho důvodu by měla být naše duše do základu zkoumána, pěstěna a živena. Toto je smyslem učení duchovního otce Pavla v díle milosti sv. Archanděla Michaela. Ve své úvodní přednášce vede Pavel s velkou přesvědčivostí duše poslouchačů do boží blízkosti. Srozumitelně a s láskou vysvětluje, že se do duše musí nejprve navrátit klid a pokoj, aby se mohl Bůh zjevit. Stejně jako v jasné noci nemůže rozbouřené jezero zrcadlit nebeské hvězdy, stejně tak neklidné srdce nemůže přijmout boží světlo.

Všichni jsme vedeni přáním, aby se v nás Bůh projevil, abychom cítili, že nás viditelně řídí a vede. Pavel přirovnává snahu hledající duše k překrásnému květu lilie, který v klidu od rána do

večera svůj kalich otevírá paprskům slunce. Vyzývá nás, abychom z naší duše udělali měkkou podušku, abychom zbavili trůnu Ego a žádosťivosti srdce a na jejich místo dosadili Boha.

Pro každého, kdo směl již zažít Pavlovo zasvěcení, byla jeho slova plná síly podnětem svou duši jako pole přeorat, obzvláště, když nás Pavel nabádá: „Štěstí tvého života závisí od jakosti tvých myšlenek. Proto si je dobře hlídej!“

Náš duchovní učitel nám ukazuje, jak můžeme skutečně náš život zlepšit silou pozitivních čistých myšlenek: „Jak myslíme, tak vyzařujeme na své okolí.“ Negativní myšlenky přitáhnou špatný osud, neúspěch a nemoc, pozitivní myšlenky pak zdraví, úspěch, štěstí a harmonii: „Co zaséváš, budeš sklízet.“ Ne nadarmo říká Pavel ve svém relaxačním cvičení slova: „Mysli, chtěj a čiň jen dobro a Bůh se v tobě zjeví.“ Pavel staví po této stránce myšlenkový život jako »nepřetržitou modlitbu« a odhaluje, že v pozitivně naplněném srdci se stává boží láska citelná pro každého. Ukazuje také, že úspěch na duchovní cestě je vázaný na disciplínu a svědomité úsilí, jinak vyjdeme naprázdno a naše zkušenost s Bohem nepřichází.

Pavel nás neučí nic, co sám nezažil a neprodělal. Můžeme ho tedy pokládat za vzor. Jeho velké znalosti, které nám sděluje, jsou založeny na tvrdé škole spojené s tvrdými zkouškami, které od mládí musel zakusit. Byl Božím dopuštěním veden do velkých nesnází, aby dnes mohl hledajícím lidem pomoci jako přítel a průvodce. Svě učení nestudoval z knih, ale získal mnoha utrpeními a zkouškami. Jeho slova jsou pro všechny srozumitelná, dokonce i pro děti, takže každý může najít cestu k Bohu. Jsou tisíce lidí, kteří prostřednictvím Pavla začali svůj život nově utvářet, tím že svou víru, ať katolického, evangelického nebo jiného vyznání prohloubili a mohli tak v nejskrytější hloubi srdce poznat sami sebe. Díky jeho učení se z mnohých pohanů stali opravdoví křesťané.

MYSLI, CHTĚJ A DĚLEJ JEN DOBRO A BŮH SE V TOBĚ ZJEVÍ.

**TÍMTO POZITIVNÍM POSTOJEM SE STANE TVŮJ MYŠ-
LENKOVÝ ŽIVOT NEPŘETRŽITOU MODLITBOU.**

NALADĚNÍ NA TÉMA.

CO VÍ DNEŠNÍ ČLOVĚK O SVÉ DUŠI? CO DĚLÁ PRO SVOU
DUŠI? NAŠE DUŠE JE BRÁNA K NEBESKÉMU KRÁLOVSTVÍ.

Jsem rád, že vás mohu zasvětit do věcí, které mají velký smysl pro náš život a pro naši budoucnost.

V co doufáte do budoucnosti? Ve víru, naději a v lásku, učí Apoštol Pavel. A s jakou nadějí žijete teď? Je povážlivé, kolik lidí kráčí svým pozemským životem bez naděje. Škoda každé hodiny!

Říkali nám dětem: „Musíš být hodný, abys jednou přišel do nebe.“ Kolik dospělých se tomu směje a říká: „Nebe je iluze a fantazie! Ještě nikdy jsem neviděl božího anděla, proto není také Bůh!“ Ubohé lidstvo, které je tak duchovně nevědomé. Tato pochybnost je skutečná katastrofa. Chtěl bych vám nabídnout perly z nebe. Máte naději přijmout takové perly. Chtěl bych vám dát napít živé vody. Živá voda v biblickém smyslu je pravdivé slovo boží, které může hory přenášet a nemožné udělat možným. Stojí psáno: „U Boha není žádná věc nemožná.“ A jak rychle člověk řekne: „Nemožné!“ To je špatný postoj dnešních lidí, kteří dokonce chtějí být dobrými křesťany. Pro vás ale bude nemožné možným, pod podmínkou, že budete pozorní. Měli byste kontrolovat má slova. Nemám žádné teologické vzdělání. Ale dodnes jsem mohl všechny biblické otázky spontánně zodpovídat. Za tím se ovšem skrývá tajemství. Snad je odhalíte.

V první části budu přednášet praktickou, srozumitelnou psychologii. Bez psychologie je obtížné chápat bibli. Psychologie je nauka o duši. Co ví dnešní člověk o své duši? Skoro nic! Člověk slyší v lidové mluvě: „Má duševní potíže. Je v psychické nouzi.“ Co podniknou nejčastěji lidé v duševní nouzi? Jdou k nevěřícímu psychologovi, psychiatru nebo léčiteli a přicházejí o hodně peněz. Mohou stěží očekávat pravou pomoc. Já vám nabízím psychologii zdarma. Žádný z vás mi není zavázán, nanejvýš je zavázán Bohu. Každý člověk se musí za svůj život dříve nebo později před Bohem zodpovídat. Měli bychom si tuto zodpovědnost mnohem více uvědomovat. Proto byste se měli stát v báječné realitě uvědomělejšími křesťany, bez náboženských komplexů.

Již před mnoha lety mě zaujala jedna věta z bible: „Když nebudete jako toto dítě, nevejdete do božího království.“ Ó ano, dnešním lidem chybí tato dětská víra! Víra musí být ovšem podmíněná duševně. Víru nelze studovat. Opravdová víra je milost boží. Víru obdrží jako dar ti, kteří na své duši pracují. Práce na duši přináší báječnou odměnu, jejíž hodnota je věčná. Přináší nám perly do budoucna.

Po první přednášce ke mně přišel jeden muž a blahopřál mi. Vyzvedal mě skoro do nebe. Byl zprávami o mně stoprocentně klamán. V tom, co o mně je psáno, není skoro žádná jiskra pravdy. „Před pravdou si zacpou uši a raději se věnují prázdnému tlachání,“ stojí psáno. Mnozí čtou raději »Blesk« než bibli. Jakýkoli čertovský plátek, který ze všeho dělá senzaci. Se lží a podvodem chtějí jistí novináři vydělávat peníze. Všechno, co tam stojí psáno, je zaměřeno jen na materialismus a ne na to, co Kristus učil: „Hledej nejprve nebeské království a všechno ostatní ti bude dáno.“ Ano, to je absolutní pravda!

Dnešní člověk hledá v první řadě materialismus. Může věřit jen v to, co vidí a co může uchopit. Kdo věří dnes ještě na nadpřirozenost? Kdo věří dnes ještě, že je nebe a že jsou boží andělé? Kdo věří ještě na velké, mocné duchy boží? Vůči takovým věcem člověk ohluchl. Nechce to vůbec pochopit. Dnešní člověk se chce veselit a bavit. Chce pozemský život užívat. My smíme užívat, ale v božím smyslu. Boží smysl se bohužel pro mnohé lidi ztratil.

Hledejme nejprve nebeské království. Kde se dá nalézt? V naší duši! Naše duše je brána k nebeskému království. Co působí svatý duch v naší duši? Jen dobré, čisté a krásné. Tak se musíme připravit. Jako osnovu a jistý základ musíme nejprve duši pochopit. „Bůh stvořil člověka podle svého obrazu a vdechl mu duši.“ Ano, duše je nesmírně důležitá.

My lidé jsme tělo, duch a duše. Všichni tři potřebují péči, všichni tři potřebují potravu. Pro tělo konáte jistě všechno. Co děláte pro vaši duši? Mohli byste mi říci: „Chodím do kostela, modlím se, čtu v bibli.“ Možná, že bych vám musel říci: To je příliš málo! To potřebuje víc! Především to potřebuje více boží moudrosti a naučit se pochopit pravdivé boží slovo z pohledu Boha.

Ukážu vám tedy jednu cestu. Na této cestě můžete nacházet poklady. Tato cesta nezavazuje k ničemu, k žádnému člověku. Smím vám tedy být ukazatelem cesty. Nenutím také žádného člověka, aby mi věřil. Můžete mě následovat, když chcete. Apoštol Pavel učil: „Zkoumejte všechno, dobré si ponechejte!“ Ano! Kontrolujte mě, prozkoumejte mé působení! Kdybych vás učil něco, co odporuje bibli, tak mi to dejte vědět.

Cesta, kterou vám smím ukázat, je úzká a příkrá. Strachuji se o velkou masu lidstva, která živoří na široké ulici pozemského života. Všechno bědování, nadávání a reklamování nepřináší nic. Ukážu vám úzkou pěšinu směrem nahoru. Když říkám »nahoru«, tak je to zcela prostě k Bohu, k dokonalosti. Dokonalost lze najít.

Smím vám ukázat cestu do budoucnosti, cestu po Jákobově žebříku vedoucí směrem nahoru. Jákob ve Starém Zákoně byl muž boží, povoláný od Boha. Nebyl ten, který si povolání sám zvolil. Takových je mnoho na naší zemi. Být povolán znamená: zjevat lidem pravdu od Boha. Nikdy nemůže povoláný přistupovat k lidem s nastudovanými vědomostmi a názory.

Jákob vidí ve snu nebeský žebřík. Nahoře vidí boží trůn. Vidí vystupovat a sestupovat boží anděle. „Nestarám se o ten sen, bylo to už dávno“, říkají mnozí. To nebyl žádný Jákobův sen, byla to vize. Vize je duchovní podívaná. Každá duchovní podívaná z Boha má stále pro nás lidi největší význam. Co vám říká tento Jákobův žebřík dnes? Nechcete také stupeň po stupni stoupat výše, vstříct cíli? Kdyby mi nyní někdo řekl, on je již nahoře, tak vím, že ten bude poslední. S pýchou a domýšlivostí nepřijdete nikdy k cíli. Zůstali byste věčně dole, a to by byla škoda.

Máme stoupat stupeň po stupni výše vstříct cíli, ale jen v pokoře a s hlubokou vírou v našem srdci, aby nám boží andělé, které Jákob viděl, mohli být nápomocní. Kde lidé boží anděle nechťejí brát vážně, jdou sami, ale ne do nebe, ale po široké silnici do záhuby. Kristus říká: „Široká je cesta do záhuby. Úzká je brána do nebeského království. Bude jen málo těch, kteří vejdou.“

Chci vám pomoci, to je má absolutní vůle. Nestojí to nic. Držím se slov Krista, který řekl: „Zdarma jsi to přijal, zdarma to dávej dále!“

Já sám jsem měl možnost zažít podobnou vizi. Mluvil jsem v

této vizi k lidem. Viděl jsem, jak po první přednáškové části lidé vystupují po podobném úzkém žebříku vzhůru. Konec žebříku jsem ještě neviděl. V určité výšce byla jakási mezistanice. Zde jsem k nim mluvil znovu. Ta mezistanice představuje druhou přednáškovou část. Všechny, kteří více nebo méně druhou přednáškovou část pochopili, jsem mohl vidět shromážděné vpravo vzadu ve světlých plátěných oblecích. Překrásný pohled! Znáte místo v bibli, kde se říká: „A všichni odění v plátně vejdou.“ Ano, já jsem mohl zažít toto »vcházení« do blaženosti. Viděl jsem, jak dolů sestupují andělé a přebírají všechny oděné v plátně. Směli vejít do nepopsatelné nádhery. K popsání takové nádherné události mi chybí slova. Ano, přeji vám všem tuto blaženost.

Všechny vás zde vítám, nerozhoduje, v jaké víře jste vyrostli. Víra je základem. Nyní bychom se měli na tomto základě rozvíjet. S tímto základem překonáme překážky, které nám život staví. To není vůbec tak těžké. Každý, mladý nebo starý, může dosáhnout cíle!

40 dlouhých let jsem psychicky trpěl! Bylo to strašné. Také já jsem se tehdy hašteřil a myslil si: Proč mě Bůh nevyslyší? Proč se mi daří tak špatně? Dnes je mi mnohé jasné. Víím zcela přesně, ohlížeje se zpět, proč se to nebo ono stalo. K tomu je potřeba moudrost od Boha. Každý člověk může bez studia získat moudrost.

Theologické studium je často největší překážkou pro získání boží moudrosti. Lituji, když musím říkat tak přísná slova. Mluvím k vám ze zkušenosti.

S vysvětlováním církve jsem nebyl nikdy spokojen. Stále jsem slyšel ve mně hlas: Hledej, hledej! Je víc věcí mezi nebem a zemí, než si školní moudrost dokáže ve snu připustit. Tento vnitřní tlak mě nutil neustále hledat.

U BOHA NENÍ NIC NEMOŽNÉ.

STAŇTE SE UVĚDOMĚLEJŠÍMI KŘESŤANY
BEZ NÁBOŽENSKÝCH KOMPLEXŮ.

OPRAVDOVÁ VÍRA JE MILOST BOŽÍ, KTERÉ SE
DOSTANE TĚM, KTERÍ NA SVÉ DUŠI PRACUJÍ.

NAŠE DUŠE: POSVÁTNY PRAMEN

Víte, že vy všichni vyzařujete navenek obsah své duše? Proč musí člověk stále záporně smýšlet a hovořit o ostatních?

Nauka o duši bez Boha je směšná. Říká se přece: „Bůh stvořil člověka dle svého věrného obrazu a vdechl mu duši.“ Duše je něco božského. Měla by být chrámem božím v člověku. Měla by být krásná a vyzařovat světlo, abychom se přiblížili pravému světlu, Ježíši Kristu. Neboť světlo přitahuje světlo. Lze duši vidět? Začátečníci říkají často ne. Neslyšeli jste ještě nikdy v lidové mluvě: Oči jsou zrcadlo duše? Jsou lidé obdařeni milostí, kteří mohou do duše pohlížet. Mohou v duši vidět minulost a číst z ní. Zde platí citát z bible: „Podle plodů je rozpoznáte.“ Víte, že vy všichni vyzařujete obsah své duše? Každý člověk je v určitém vlnění. Toto vlnění by se mělo blížit božímu. Boží vlnění je světlo a teplo. Vaše duše má tedy vyzařovat světlo a teplo.

Uvěříte-li všemu, co vás mohu učit, budete zažívat, že se váš život obrací k dobrému a že se vám daří lépe. Mohli byste zažít blaženost již v pozemském životě. Já jsem nejšťastnější a současně nejsmutnější člověk. Jsem velmi smutný kvůli duchovně mrtvému lidstvu tohoto času! Duchovní smrt obchází kolem, a člověk to nechce zaznamenat. Lidé, kteří zvěstují duchovní život, jsou potíráni se vši důrazností. Bylo tomu tak vždy. Co udělali s Ježíšem Kristem? Přijali ho? Přitloukli ho ke kříži! Proč? Co udělal zlého? Říkal pravdu. Ano, pravda bolí. Boží pravda zatěžuje většinu lidí, protože oni tuto pravdu nemohou snést. Já mluvím teď ještě jednoduše. Ve druhé části to bude obtížnější. Chtěl bych vás nyní připravit na tyto překážky.

Člověk se skládá z těla, ducha a duše. Tyto tři části by měly být spolu v souladu. Všichni tři potřebují výživu. Co děláte pro vaše tělo? Jistě všechno. Živíte toto tělo. Když je nemocné, jdete k lékaři v naději, že vám může pomoci. To je v pořádku. Lékařské povolání si Bůh přeje. Jen by měli lékaři trochu víc věřit v Boha. Mám báječné zážitky s praktikujícími, bohobojnými lékaři. Také lékař musí mít úctu před lidským tělem. Lékař musí vždy mít vůli pomoci nemocným lidem. Když je lékař bohobojný, tak se mohou stát dokonce i zázraky. Následující příklad to má potvrdit: V 35-ti

letech jsem ležel na smrtelné posteli. Lékař pravil: Pane Kuhne, jste těžce nemocný muž. Musím vás ihned poslat do nemocnice, jde o život! Nesli mě do sanitky. Utěšoval jsem svou ženu a řekl: Neplač, do deseti dnů jsem opět doma! Zalekl jsem se svých vlastních slov. Jak můžeš říkat něco takového, myslil jsem si, lékař ti prorokuje zcela něco jiného. V nemocnici mi řekli lékaři totéž: Pane Kuhne, připravte se na smrt! Bude to těžká operace. Mé tělo bylo strnulé a křečovitě stažené bolestí. „Nemůžeme zásah riskovat, mohl byste nám na místě zemřít. Vaše tělo se musí nejprve trochu uvolnit,“ vysvětlovali mi lékaři.

Sedm dlouhých dnů jsem nedostal nic jíst a nic pít; jen umělou výživu. Sedmý den jsem řekl: „Já mám hlad. Prosím, přineste mi něco k jídlu!“ Ještě dnes slyším zdravotní sestru jak chladně říká: Pane Kuhne, lžička čaje, a jste mrtvý muž! „Nesmysl, já mám hlad, přineste mi jídlo!“ poručil jsem. Také lékař varoval, že jsem v nebezpečí života, když něco sním. Přišlo pět lékařů. Primář řekl: „Pane Kuhne, na vlastní odpovědnost se smíte napít a něco sníst. My však odmítneme každou odpovědnost. Z lékařského hlediska byste mohl zemřít. Zde jsou moji svědkové a nyní můžete dělat, co chcete.“ „Já mám hlad, přineste mi něco k jídlu!“ opakoval jsem. Chutnalo mi a nestalo se nic!

Desátý den přišel primář. Poklepal mi na rameno a řekl: „Pane Kuhne, u vás se stal zázrak. Z lékařského stanoviska si neumíme vysvětlit, že vás můžeme dnes, za deset dnů, propustit domů.“ A já jsem si připomněl slova, která jsem říkal při odvozu do nemocnice mé ženě: Neplakej, do deseti dnů jsem opět doma. Mohu vám prozradit už teď: Já jsem byl tehdy mluven. To nebyl můj rozum. Tato záhada je dnes vysvětlena. A vy můžete mít ze všech mých životních příhod užitek.

Lékař zná a studuje tělo se všemi jeho vnitřními orgány. To učit není má úloha, ačkoli mi bylo dáno mnoho vědomostí. Má první úloha je - objasnit vám duši. Duši nelze lidskýma očima vidět. Ale duši lze cítit a prožívat. Z naší duše vychází také tušení a inspirace. Proto nám musí být činnost duše srozumitelná.

Chci vám tedy duši symbolicky vysvětlit. Také Kristus učil v podobenstvích. Proč? Zpravidla přichází odpověď: „Aby to člověk lépe pochopil.“ Na to musím rozhodně odpovědět: Mně

to nestačí, chtěl bych vědět víc! Také učedníci říkali často: „Pane, nerozuměli jsme ti. Jak to myslíš?“ Ne všem podobenstvím budou lidé rozumět. A přece nás chce každé podobenství zcela osobně oslovit a rozhodně poučit. Kristus byl od vykladačů písma tázán: „Pane, podívej se na tento chrám, není to skvělé dílo?“ Kristus odpověděl: „Zbořím chrám a během tří dnů vybuduji nový.“ Vykladači písma odpověděli: „56 roků ho naši otcové stavěli. Nyní přijde jeden a chce ho zbourat a za tři dny vybudovat nový. Ten nemůže být při smyslech.“ Kristus tím mínil chrám boží v člověku. Slibuje nám vytvořit během tří dnů novou duši, když se podřídíme jeho vůli. Duše by měla být chrámem božím, ve kterém může působit svatý duch. Duch svatý může působit jen přes ryzí, krásnou a čistou duši. Naší úlohou je, svou duši vyčistit a pěkně uzpůsobit.

K lepšímu porozumění vám chci přirovnáním přiblížit způsob působení duše. Zde vidíte mikrofon a magnetofon s kazetou. Mluvené slovo je teď zachyceno na kazetě. Právě tak je to s naší duší. Naše ucho je mikrofon. Všechno, co slyšíme, je registrováno v naší duši. Dále ještě: Všechno, co vnímáme našimi smysly, všechno, co myslíme, mluvíme, cítíme a činíme, je zachyceno v knize života - v duši. Kristus učil: „Ne to, co člověk do úst vloží, znečišťuje, ale to, co z úst vychází.“ Mluvené slovo zatěžuje nebo naplňuje. Člověk žije nejen z chleba, ale z každého božího slova. Slovo boží by mělo být kázáno v pravdě a nikoli podle mínění lidí. Boží slovo je dnes zkomoleno, analyzováno a předáváno dále podle názoru lidí. To je velmi nebezpečné. Čisté slovo boží z čistého zdroje je život. „Chci ti dát napít živé vody,“ učil Kristus u Jákobovy studny.

Tuto vodu můžete pít, jestliže uvěříte, co vás smím učit. Mé slovo je skutečná živá voda. Nezáskal jsem ho pozemským studiem, ani studiem knih. Bůh určil, že jsem v minulosti žádné knihy nečetl. A přesto mi můžete klást jakékoli otázky z bible. Budete se divit. Švýcarští biskupové ke mně poslali delegaci, samé pány doktory theologie, aby mne prověřili. Vždy jsem mohl odpovědět. Měl jsem pohotově připravenou protiotázku na všechny nepohodlné otázky. A na tuto protiotázku neuměli prakticky nikdy odpovědět. To je vlastně velmi smutná věc.

Mluvené slovo je uloženo v naší duši. Všechno, co vědomě

slyšíme, je registrováno v duši. Všechno dobré v nás posiluje boží sílu. Pokud je naše duše naplněna dobrým slovem, je v nás boží síla živoucí a stává se ve všedním životě báječnou skutečností. Jestliže je ale má duše plná negativních rozhovorů, nepravd a pomlouvání, tak vystupují do vědomí negativní pocity a ovládají nás. Takové pocity nepřicházejí náhodou. Příčinou všech špatných pocitů je člověk sám. Kde slyšíme ještě pravdivé mluvené slovo? To je oprávněná otázka, protože je to stále vzácnější.

Kdo se nenaučí tyto základy, které vás mohu učit, je již dnes chudák. Proč musí člověk stále záporně smýšlet o jiných? Ode dneška by vás měly ovládat už jen pozitivní myšlenky. Kristus říká: „Modlete se bez ustání!“ To jistě neznamená, že se máte na pracovišti modlit se sepjatýma rukama. Kristus nám chce říci, že máme pěstovat od rána do večera dobré myšlenky. Všechny dobré myšlenky, které jsou v nás uloženy, vytváří báječné pocity, božské pocity.

My lidé vychalujeme naše vědomí, které se manifestuje smyslovými orgány. Kolik máme smyslů? Vyjmenuji je a sice vědomě také chybně, abychověřil nováčky: Sluch, zrak, čich, chuť, hmat, tušení, pocit, instinkt, intuice. Normálně máme my lidé pět smyslů. Pět prvně jmenovaných je správně. Tušení, pocit, instinkt a intuice jsou pocity z duše. Jsou lidé, kterým některý smysl schází. Vzpomeňte na slepce od narození! Kristus je uzdravoval. Co za tím asi vězí? Bude velmi zajímavé naučit se všechna tato tajemství odhalit.

Dnešní člověk je vychováván a školen jen v oblasti pěti smyslů. Tím chřadne duševní síla. Se smysly usiluje člověk jen po materialismu. „Hledej nejprve království nebeské!“ upomíná Ježíš Kristus. Království nebeské nemá nic do činění s materialismem.

Všechno dobré v nás oživuje boží sílu. Když je naše duše plná ušlechtilých myšlenek a dobrých rozhovorů, tak je v nás boží síla živoucí a jsme veselí a spokojení.

Člověk je velmi silně veden svými duševními pocity. Proto je důležité, abychom si byli vědomi svých pocitů a myšlenek.

Co je duševní přirozenost? Uvědomte si 1. boží přikázání: „Miluj Boha celým svým srdcem a celou svou myslí.“ Vy všichni máte přece mysl, srdce a cit. Vzali jste je již někdy pod lupu?

Všichni víte ze zkušenosti, že je mnoho nedobrych pocitů, které nám ztěžují život. Kdo mi může jeden říci? Já nazývám nedobré »negativní«.

»Závist« je ďábelská přirozenost. V mnohých lidech triumfuje závist! Lidé se stávají otroky této závisti. Bůh jim nedal závist do duše. To byl odpůrce Boha. Závist musí zmizet, když se chceme nazývat křesťany. Měli bychom se jako křesťané osvědčit. Nemáte tušení, jak mi církev závidí, protože náš kostel je stále plný. Zatímco my máme starost o místa k sezení, jsou jiné kostely prázdné. Noviny rozšiřují zkreslené zprávy o mém působení, které se v žádném případě nezakládají na pravdě; jen lži a pomluvy.

»Svárlivost«. Hádka je přece něco nepříjemného. Ve sporu spotřebujeme všechnu naši sílu. Ve sporu se ztrácí boží síla! Ale pro pravdu můžeme bojovat! Sebeovládání je základem našeho duševního rozvoje. Musíme všechno jednou před Bohem zodpovídat. Proto bychom měli vědomě žít, vědomě myslet a vědomě mluvit. Pýcha a domýšlivost děsí Boha a vede k hádce. Pyšní lidé mají neuvěřitelně dlouhou cestu do otcovského domu. Co teď řeknu, by mohlo nahánět strach: Chcete ještě tisíce let hledat cestu nazpět do otcovského domu, nebo chcete jít nejkratší cestou?

»Hněv« je negativní. Jsou ale přece boží číše hněvu. Lidé mi často říkají: „Bůh nemůže být nikdy rozhněvaný.“ Nedovedou si to představit! Svatý hněv z Boha musí lidstvo zřejmě zažít, aby zase přišlo k zdravému rozumu a poznalo, že jsme všichni podřízeni Jeho všemohoucnosti. My nejsme všemohoucní. My jsme malé, hříšné bytosti na této zemi. Všichni ti, kteří jdou falešnými cestami, musí pocítit boží číše hněvu a celou věčnost nepomůže ani pláč ani naříkání. Boží hněv přichází proto, aby mohl člověk opět přijít k zdravému rozumu. Je také ďábelský hněv, který je ovšem hodný zavržení. Neovládat se a být zlostný pro každou maličkost, přináší strasti a starosti.

»Nenávist« vládne, kam se člověk podívá. Je ten, který nenávidí, křesťan? Jak to vypadá mezi křesťany? To je hrůza hrůzoucí. Vidím trochu hlouběji a dále. Nemyslete, že přeháním. Doufám, že nespíte a učíte se dívat kolem sebe. Ne nadarmo stojí psáno: „Kdo má oči, ten vidí! Kdo má uši, ten slyší!“ Musíme být v

každodenním životě pozornější. Nikdo mi není lhostejný. Pro mě jsou všichni lidé božím stvořením, všichni, bez ohledu na vyznání.

Ovšem, jsou lidé, kteří jsou blíže k Bohu. Velká většina je ale od Boha velice vzdálena, i když jménem božím vede »svaté války«. Na všech stranách vládne nenávisť mezi národy. Národy nenávidí sousední národy. Masy lidí jsou ovlivňovány, aby ztročovaly jiné národy. Nenávisť vládne dokonce i v rodinách a v církvi. Všude, kam člověk nakoukne, triumfuje nenávisť.

To nemá nic společného s Bohem. To je protivník Boha, který klame takové lidi. Ještě budete slyšet přísná slova na adresu dnešního lidstva. Bůh vidí všechno a ví všechno. Kdo boží hlas nechce slyšet, ten bude brzy bědovat a plakat. Bůh má s lidstvem určité plány. Bůh nás chce oslovit v dokonalé lásce a milosrdenství.

Existuje svatý boží hněv. Ale ten nemá s nenávisťmi co dělat. Tady musíme rozlišovat. „Které Pán miluje, ty on kárá a sužuje,“ stojí psáno. Tak se musíme nechat pokárat a být ochotni poslouchat, co vás mohou učit ve Jménu božím. Kárání je prostě nutné, jinak lidé zaspí nebeské království. To by bylo škoda.

»Nespokojenost« je také negativní pocit. Nespokojenost přichází od ducha temnoty. Z ducha pravdy přichází jen spokojenost. Zde se může zkoumat každý sám. Jak to je se mnou? Jsem spokojený člověk?

»Lakota«. Ano, protivník boží je lakotný duch. Slibuje materialismus. Lakomí lidé jsou poddaní protivníku Boha. Mají takoví lidé právo se nazývat božími dětmi? Ne! Jsou dětmi temnoty. Co takové lidi po smrti čeká! Chci vaši duši zburcovat, aby jste se naučili rozeznat, na čem v budoucnosti záleží.

»Žárlivost«. V bibli stojí psáno: „Jsem žárlivý Bůh.“ Ano, Bůh žárlí na nás lidi, když se od něho odvracíme. Já vám mohu s určitostí říct, že bez žárlivosti boží byste zde dnes večer vůbec nebyli. S náhodnou přítomností mě nemůžete uspokojit. Jste vedené duše, i když to mnozí nemohou chápat. Všechno potřebuje svůj čas a především hodně trpělivosti. Je nepředstavitelné, jaký dar milosti nám může přinést trpělivost. Ve všem, co činíme, je duchovní práce. Je to tedy boží žárlivý duch, který vás sem přivedl. Posloucháte slova, která vůbec nejsou má. Nestudoval jsem je a

nepoužívám žádný manuskript. Mluvím volně ze sebe. Proč je má řeč často ohnivá? Aby se všechno nedobré v duši spálilo a už nemohlo znovu vzrůst. Nedobré má náležet definitivně minulosti. Protivník Boha je také žárlivý duch. Jeho žárlivost funguje velice dobře na naší zemi. Jeho žárlivost se stává velkým nebezpečím pro celé lidstvo. „Kuhn lidi jen straši,“ říkají lidé. Jistě ne! Opak je pravdou, neboť bohobojný člověk nepotřebuje mít žádný strach. Strach je pocit nevěřících. Když mají strach, děje se jim zcela správně. Měli by mít bezesné noci, aby konečně jednou přemýšleli o smyslu života a aby také oni ještě našli pravdu.

»Bolest« není bezpodmínečně negativní. Bolest může být dokonce i léčivý prostředek. Budu o tom ještě příležitostně mluvit. To je přece jasné: Každý člověk by chtěl být bez bolesti. „Koho Pán miluje, toho kárá a sužuje.“ Výchova boží může způsobit bolesti, aby trápený hledal a ptal se sám sebe po příčinách té bolesti: „Co za tím věži? Co jsem dělal špatně?“ Profesor Baudoin učí: „Není žádná nemoc bez předešlého duševního zatížení.“ Zatížená duše udělá tělo nemocné. To souhlasí. Ale jsou také duše, které nesou utrpení bez vlastního zavinění pro záchranu jiných.

»Rouhání« je špatné. Obzvláště rouhání proti Svatému duchu je těžký hřích. Kristus řekl: „Kdo činí hřích proti Svatému duchu, ten nemůže očekávat udělení milosti ani v tomto ani v dalším časovém období.“ To je něco velice vážného.

»Strach«. Já jsem trpěl strachem 42 roků. To bylo zlé! Mnozí lidé mi říkali: „Nemusíš mít přece žádný strach!“ Nikdo mi ale neovsvětřil, proč trpím stavy strachu. Měl jsem jako malé dítě strach ze svého otce, protože byl na mne vždy tak zlý. Neměl jsem hezké mládí. Děkuji ale Bohu za to, že to tak bylo. Muselo to tak být. Měl jsem strach před školou, strach před učitelem, strach ze všech lidí. V jednom prázdninovém kurzu se 180 osobami byla žena, které mě před mou duchovní činností znala. Byl jsem zahradník a měl dvě prodejny. Vyprávěla, že jsem měl zábrany a dokázal říci jen „pozdrav Bůh! Co si přejete? Na shledanou!“ Samým strachem jsem nemohl s lidmi mluvit. Zkoušky jsem ale udělal proto, že byly písemně, a to jsem ovládal dobře. Tehdy se děly věci, které jsem nemohl pochopit. Byl jsem nejlepší počtář. Mohl jsem vždy vyslovit výsledek bez rozmýšlení. Byl prostě tady. „Nestarej se o to, co řekneš, duch pravdy ti to řekne!“ stojí

psáno. V mém mládí tomu mnohdy tak bylo. Tehdy jsem nemohl mnohé chápat. Byly to události, které byly na pováženou. Protože jsem neuměl nikdy s lidmi mluvit, tak jsem vlastně nevědomky mnoho let meditoval a přemýšlel o spoustě věcí. A to se vyplatilo! Konečně mi byly otevřeny oči. Také já jsem byl poučován: „Musíš se vyučit a vydělávat peníze.“ Pokud jsem chtěl vydělávat peníze, dařilo se mi špatně. Zažíval jsem jednu ránu osudu za druhou. Měl jsem sice ve svých obou prodejnách obrovský obrat, ale příliš malý výdělek, protože jsem neuměl stanovit ceny. Měl jsem vždy soucit s lidmi. A tento soucit mě přivedl k dluhům. Lidé stáli před obchody fronty. Říkali si: „Kuhn je levný. Tady dostane člověk zboží skoro zadarmo!“

Ke kilu pomerančů jsem dal často ještě jedno navíc. Nebyl jsem obchodně nadaný a nebyl bych ještě dnes. Neodpovídá to prostě mé povaze. Nemohl bych ještě dnes jít pracovat za přiměřenou hodinovou mzdu. Měl bych soucit s tím, který by mě musel platit. To je charakterová vlastnost, které mi byla dána do života. Než jsem si to uvědomil, uplynulo mnoho let. Strach je velmi nedobrý pocit, který do budoucna stále znovu staví barikády. Když někdo má při změně zaměstnání strach před tím, co ho očekává, tak si připravuje nesnáze. Musíme se naučit strach ovládat. Je ale oprávněný strach. Také Kristus, syn boží, měl strach na křížové cestě, protože věděl, co tito ztělesnění démoni mají s ním v úmyslu. Věřte mi, vím mnoho, mnoho událostí, a vy všichni byste se měli z nich poučit. Samozřejmě musím určité věci ještě zamlčet, dokud nedostanu od Boha pokyn. Již často jsem si tajně přál, kéž by přišel jednou nějaký kněz a otázky, které tu pokaždé leží, zodpověděl. Často jsem již kněze zval, ale oni prostě nepřicházejí! Škoda. Také oni by se mohli ještě poučit. Nezávidím jim. Mám před studiem respekt. Ale i oni jsou povinni lidem zjevovat pravdu. Všechno, co Kristus učil, platí také dnes. Kristus je pravdivý život. Kristus není přece mrtvý duch. Naším úkolem je spojit se s pravým životem a nikoli s duchovně mrtvými lidmi dnešní doby. Duchovně mrtvých lidí jsou masy. Mám špatné zkušenosti, více špatných než dobrých.

»Modlářství«. Ano, jako dřív tak i dnes existuje modlářství. Super auto se stalo moderním bůžkem. Já mám také auto, ale moje auto je prostě předmětem potřeby. Bůh neodpírá auto nikomu.

Modlářství je také ve sportu. Socha ale nemá co dělat s modlou.

»Deprese«. Dnešní lidé jsou stále více depresivní. Mnoho depresivních lidí chodí k nevěřícím psychologům nebo psychiatrům a neuzdraví se. Při tom by bylo možné s depresí skončit. Depresivní člověk si musí dát poradit. Depresivní člověk očekává vždy od ostatních, že mu musí pomoci. To nejde. To nepřináší úspěch. Podmínkou je na sobě pracovat, pracovat na své vlastní duši a deprese zmizí. Já znám tento stav. Trpěl jsem tím také.

»Pochybnost«. Zkoumejte všechno, a dobré si uchovejte! Při zkoušení buďte sami k sobě čestní. Již mnoho novinářů tvrdilo, že dění zde prozkoumali a byli jen jednou na bohoslužbě. Chtěli opravdově prověřit, ale navštívit a vyslechnout přednášku, na to neměli čas. To je na pováženou! Již celá léta říkám: Chtěl bych jednou zažít reportéra, který napíše pravdu o těchto událostech. Stále znovu poslouchám levnou výmluvu, že neměli dostatečný prostor na obsáhlejší reportáž.

»Nemoc« vzniká z negativního pocitu. Kristus uzdravoval nemocné lidi. „Ne já jsem tě uzdravil, ale tvá víra ti pomohla. Jdi a v budoucnu už nehřeš!“ říkal uzdraveným. Hřích zatíží duši, a zatížená duše udělá tělo nemocné. Mohl by Kristus také nyní léčit? On je živý duch. Kdo se spojí s Kristem bez iluze a obrazotvornosti, může být uzdraven. K tomu potřebuje hlubokou víru v reálnou Ježíšovu přítomnost. To není vůbec tak těžké. Kristus může léčit, když vidí víru.

I když někteří máte ještě potíže a jste zatížením ve vzájemných vztazích ve velké tísní, uvažte: Zkouška je tu proto, abychom ji přestáli, a tím se přiblížili Bohu. Každá úspěšně vykonaná zkouška dává světlo a my smíme stoupat poznáním výše.

Sebeovládání je základem našeho duševního rozvoje. Proto bychom měli vědomě myslit, vědomě mluvit a vědomě žít.

POZITIVNÍMI POCITY ROSTEME

»Harmonie«. Když má slova pochopíte a použijete ve všedním životě, tak budete žít stále ve větší harmonii. Budete všichni v báječném harmonickém vlnění. Tady v místě milosti můžete pocítit duchovní sílu tak silně, že se vám nebude chtít jít odtud domů.

Všechno dobré, všechno čisté, všechno hezké, co slyšíme mluveným slovem, je potravou pro duši. Všechno uchovávané v záznamníku duše způsobuje reakce. Jsme-li plní dobrých rozhovorů, tak jsou naše pocity báječně čisté. Potom pocítujeme blaženost, lásku, harmonii, spravedlnost; samé věci, které si přece přejeme. Vaše životní kniha »duše« by měla být zlatá kniha. Je to ve vašich silách. O co víc dobrého vyslovíte, o to více vám Bůh daruje přízně.

»Láska«. Ano, to největší je láska. Lidé ji chápou jako milkování, ale ne jako skutečnou lásku. Láska je ten nejkładnější a nejsilnější pocit. Bůh je dokonalá láska. Lidé milují jen toho, kdo je jim sympatický a příjemný. Říkají: „Miluji Tě. Nemiluji Tě.“ To není křesťanské. Miluj svého bližního! Kdo je tvůj bližní? Všichni! Mám vás rád všechny, takové, jací jste. Ano, připouštím, že je velmi mnoho lidí, kterým se odtud nechce. Nemohou a nechtějí být bez tohoto báječného dění. To nemá co dělat s otroctvím. Kristus řekl: „Osvobodte se z otroctví!“ Ještě dnes se snaží církev lidi zotročit. Ve středověku se chtěli lidé stát volnými a došlo k reformaci. To se stalo právem, protože katolická církev lid zotročovala. Katolická církev se musí u božího soudu za mnohé zodpovídat. To je tragická věc. Já jsem vyrostl v evangelickém vyznání. Vyznám se ale velmi dobře ve věci víry. Kristus chce křesťany a žádné štěpení. Dnes existuje mezi křesťany přes 800 různých štěpení. Právem mnozí lidé říkají: „Člověk už nebude brzy vědět, čemu má věřit.“ Když musíte věřit, potom jste již v bludišti. Víra je milost boží. Víra je dar boží. Vy všichni můžete tento dar přijmout. Nestojí to absolutně nic, jen sebeovládání. Předpoklad je čistá, zářivá duše. V zářivé duši může přebývat Kristus. „Kde jsou dva nebo tři shromážděni mým jménem, tam jsem uprostřed mezi nimi,“ nám slibuje Kristus. Potřebuje to ale víc, než mnozí lidé míní.

Láska je ten největší kladný pocit. Bůh je dokonalá láska. Bůh chce vštěpovat svou lásku do naší duše. Nyní je to na nás, jestli z tohoto semena lásky vyrostе strom života, který nese dobré plody. „Podle plodů je poznáte,“ stojí psáno. Před lidmi obdařenými boží milostí nemůžete nic ukrýt, protože plody jsou viditelné.

Všichni žádají a přejí si lásku. Měli jste pozorovat novokřtěnce minulou neděli, jak někteří pociťovali naši lásku. Láska byla hmatatelná. Kdo nás sledoval, musel se ptát, proč se smějeme. My boží sluhové smíme vidět někdy trochu víc. Také vy matky byste měly vytvořit vřelejší poměr ke svým dětem, abyste mohly pociťit víc.

»Radost«. Bůh si přeje radostné, veselé lidi. Bůh nechce žádné svěšené hlavy. Když se ale musíte opijet, abyste byli veselí, tak urážíte Boha. Já cítím díky vám velkou radost, protože mě tak pozorně posloucháte. A ta radost mě dělá šťastným. Již v pozemském životě je skutečně možné zažívat nebeskou blaženost. Vychází z čisté duše. K tomu nejsou potřeba žádné peníze, žádný materialismus.

»Ochota pomáhat«. Výborně! Kristus nám dal tolik podobenství, ve kterých nás učil ochotě pomáhat. Víra bez činnosti je mrtvá víra.

»Vděčnost«. Dobře, velmi dobře! Dnešní lidé, zvláště v našem Švýcarsku, jsou velmi, velmi nevděční lidé. My žijeme ještě v nadbytku. Máme všechno. Jak dlouho ještě? V mých slovech slyšíte skryté tajemství. To není mé mínění, ne! To je zjevení boží. Budete to nejen slyšet, sami to zažijete. Je to tak těžké, pozitivně myslet? Kdo ráno při procitnutí myslí: „Ach, teď musím už zase vstávat,“ ten myslí špatně. Bůh od nás lidí žádá, abychom šest dní pracovali: „Těžkou práci si budeš vydělávat na svůj chléb.“ To je podmínka. Kdo ráno příliš dlouho zůstane ležet, zhltná ve spěchu snídani, ten škodí tělu. Žaludeční nervy jsou podrážděné a křečovitě stažené. Je vám špatně. Práce se vám nedaří a máte potíže se šéfem. Můžete tomu zamezit, když budete myslet takto: Já smím vstávat! Děkuji Bohu, že mohu vstávat! Myslete na lidi upoutané na lůžko, kteří by rádi vstávali a nemohou! Já smím vstát, smím se v klidu nasnídat a smím jít do práce. Děkuji Bohu, že se mohu uživit. Kdo dnes ještě děkuje, všechno se sta-

lo samozřejmě? Kdo zapomíná děkovat, zatěžuje si duši. Prosim, buďte vděční, že smíte jít do práce, poněvadž tím »smět« jdete v ústrety boží přízni.

Měl jsem báječný zážitek: Jeden pilot z Norimberku navštívil zde denní kurz. Potom mi řekl: Pane Kuhne, děkuji vám. To všechno mohu na pracovišti dobře upotřebit. Hlásil se s mnoha ostatními o vyšší místo. V Německu jsou nezaměstnaní piloti. Při konkurzu přišel před komisi a byla mu položena otázka: „Proč jste se jako jediný neptal na plat?“ On odpověděl: „Chtěl bych přece nejprve sloužit, abyste byli se mnou spokojeni. Já věřím, že potom mohu obdržet spravedlivou mzdu.“ Stal se leteckým kapitánem té firmy!

Je neuvěřitelné, kolik v zaměstnání úspěšných lidí sem chodí. Bůh ví, jestli člověk koná práci jen z materiálních důvodů nebo z lásky k práci, k představenému a pro firmu. Správný postoj k práci je dnes velký, velký problém. Podívejme se do dřívějšího východního Německa. Co tam je všechno požadováno, místo, aby byli spokojeni a vděční. Připraví si touto nespokojeností určitě novou krizi. Kdo nechce poslouchat, musí pocítit. Co je vytvořeno bez Boha, nemá trvání. Přináší to jen těžký osud, bídu a starosti a ještě více nezaměstnanosti a konkurzů. Kdo to má platit? Přemýšlejte o tom! Také ve Švýcarsku je mnoho nespokojených lidí, ač se nám stále ještě daří velmi dobře. Máme dobrý důvod, býti vděční. Máme oblečení, potravu i přístřeší. Podívejte se ven do světa, jak to v jiných zemích vypadá! Máme skutečně dostatečný důvod, být velice vděční.

»Milosrdenství«. Bůh žádá od křesťanů milosrdenství, nikoliv škodolibost. Mnozí říkají: „Udalo se mu zcela správně, že se to nebo ono stalo.“ Musíme mít stále znovu s lidmi soucit a být k nim milosrdní, vždyť Bůh odměňuje milosrdenství tisícinásobně.

»Klid«. Provádím často s přítomnými relaxační cvičení. Relaxace znamená, odpoutat se od země a ponořit se do klidu. Používám relaxační hudbu, abychom vše pozemské odložili stranou. S hudbou to jde báječně. K hudbě mluvená slova nám pomáhají lépe a rychleji se uvolnit a vstoupit do absolutního klidu. Kdo necvičí tento stav klidu, přichází o mnohá boží milosrdenství. Svatý duch působí jen na těch, kteří se naučili

ponořit do klidu. V tichu a pokoji může duch boží báječným způsobem působit na naši duši. Jeho působením můžeme zažít úžasné věci. Měli bychom se v tomto relaxačním cvičení učit pozorovat své tělo. Měli bychom rozeznávat nejmenší reakce těla a ptát se, co znamenají. V relaxačním cvičení dochází k rozličným reakcím. Zde byli během relaxace již mnozí lidé uzdraveni, dokonce i z nevyčleřitelných nemocí. I když jsme zdraví, vyplatí se konat toto uvolňovací cvičení.

Když se umíte u zubního lékaře uvolnit, necítíte nic. Když jste ale křečovitě napjati a neumíte se ponořit do klidu, potom pociťujete bolest a bolí to.

Co říká zdravotní sestra, když vám dává injekci? „Uvolněte ruku.“ Proč? V uvolnění necítíte ani píchnutí. Řeknete: „Co, jste již hotová? Já jsem nic necítil.“ V uvolnění se dá tak daleko dojít, že necítíte bolest. Nemůžete to ale zkoušet, když na to dojde. Potom je příliš pozdě. Každý den malé uvolnění se vyplatí. Když na začátku obětujete snad jen 5 minut času a dokážete se v těchto 5 minutách již uvolnit, tak z toho bude brzy čtvrt hodiny, potom půl hodiny. Poznáte, že to je něco tak velkého, tak báječného, že byste to už nikdy nechtěli postrádat. Doporučuji vám denně relaxační cvičení - ponoření do klidu, do ticha a tím navázání spojení se Svatým duchem božím.

Stane-li se spojení se Svatým duchem skutečností, máme báječný pocit štěstí. Je v nás radost, naděje a láska. Všechno, co k tomu potřebujete, můžete ve velmi krátké době získat. Mluvená slova k uvolnění pomáhají a stupňují se k meditaci. Když se na tato slova koncentrujete, zdaří se vám to báječně.

CHCI BÝT VDĚČNÝM ČLOVĚKEM.

VZDÁVÁNÍM DÍKŮ VYZAŘUJI POZITIVNÍ POCITY A VZBUZUJI V BLÍŽNÍCH RADOST.

VDĚČNOST A RADOST STOUPAJÍ JAKO NEUSTÁVAJÍCÍ MODLITBA K NEBI.

MOC OVLIVŇOVÁNÍ

VŽDY, KDYŽ HOVOŘÍTE S ČLOVĚKEM, TAK HO OVLIVŇUJETE.

JSME TRVALE OVLIVŇOVÁNI OBRAZEM, TEXTEM A ZVUKEM.

VĚDOMÝM ZPLOZENÍM VE JMÉNU BO-
ŽÍM POČÍNÁ VÝCHOVA ČLOVĚKA.

Co dělám, když k vám mluvím a vás učím? Jak se to jmenuje cizím slovem? »Sugesce« Ano, vzpomínám jak jsem podal kdysi inzerát s titulem: „Poznej, co je sugesce!“ A příští neděli kázal evangelický farář z kazatelny: „Varuji vás před sugescí. Je to čertovská záležitost!“ Co dělal? - sugesci! Každé mluvené slovo je sugesce. Co dělá učitel, když žákům klade otázky? On provádí sugesci. Podívejte se přece sami, co je psáno ve slovníku pod sugescí! Přesný překlad zní: Ovlivňování. Já mluvím skutečně sugestivně energicky s přesvědčením. A musím mluvené slovo jednou zodpovídat před Bohem. Běda mi, kdybych vás falešně učil, to by bylo zlé! Ano, já jsem zodpovědný za to co vám říkám. Vy cítíte mou sílu v mluveném slově. Není to má síla, je to síla boží ve mně. Mohu k vám energicky mluvit, díky pomoci boží. Sám ze sebe nezmohu zhola nic.

Vždy, když mluvíte k člověku, ovlivňujete ho a vsugerujete mu váš názor. Jen záleží na tom, jakou silou hovoříte. Ten farář mluvil z kazatelny negativní silou a nikoli boží. Od této neděle mě tito lidé v Romanshornu neznají. Od té doby jsem bludný učitel a falešný prorok. Co všechno o mně tvrdí, je strašlivé.

OVLIVŇOVÁNÍ VE SPÁNKU

Jsou rozličné vlivy, kterým jsme denně vystavováni. Budu nejprve mluvit o ovlivňování ve spánku. „Svým to dává Pán ve spánku!“ Věříte tomuto citátu z bible? Většina lidí venku ve světě říká: „Ještě jsem nikdy nezažil, aby mi Bůh pomohl řešit problémy.“ Svým to dává Pán ve spánku! Ale, kdo jsou ti Jeho lidé? Jsou to ti, kteří svou duši připravili pro působení svatého ducha. Uzavření vyjdou na prázdno, ve spánku je vědomí pryč. Duše ale nespí. S duší lze ve spánku komunikovat. Udělejte jed-

nou následující: Jděte k spícímu dítěti a tiše ho oslovte. Nezdáří se to, když to budete zkoušet. Předpoklad je absolutní víra v úspěch. A teď jděte k spícímu dítěti a tiše ho oslovte: Díky boží síle je tvůj spánek klidný a hluboký. Čeho chcete dosáhnout? Duše spícího dítěte se má otevřít. Příliš mnoho dětí spí s uzavřenou duší. Opakujte tu větu ještě jednou. Mluvte monotónně, ne rozkazovačně, nebo polekaně, aby se dítě neprobudilo. Mluvte do duše spícího dítěte láskyplně a s hlubokým citem. Budete pozorovat, jak se rysy tváře spícího dítěte uvolňují. Můžete vidět dokonce i uvolněný úsměv. To je znamení, že duše dítěte je připravena pro váš záměr. Potřebuje to harmonický výraz. Opakujte větu ještě jednou: Díky boží síle je tvůj spánek klidný a hluboký. Mně se to podaří již po první větě.

Nyní si můžete být jistí, že duše je otevřena. Potom zpívejte tiše do otevřené duše první sloku nějaké dítěti neznámé písně. Opakujte několikrát první sloku. Potom můžete jít spát. Na druhý den dobře pozorujte dítě. Zažijete, že dítě bez vyzvání zpívá tu první sloku písně. A máte nyní důkaz: Když je srdce naplněné, tak začíná přetékat. Zasadili jste dítěti tu píseň do duše. Má-li dítě hudební nástroj, tak bude hrát tu píseň. Ó, jak prosté by bylo učení nazpaměť, kdyby byly básně vysázeny ve spánku do duše.

Měl jsem báječný zážitek. Šel jsem se svým asi pětiletým vnukem u Romanshornu kolem jezera na procházku. Po cestě domů začal neočekávaně hoch zpívat latinsky Otčenáš. Nevěřil jsem svému sluchu. Tu píseň jsem ještě nikdy od něho neslyšel zpívat. Doma jsem se ptal rodičů: Kdy jste učili hochu Otčenáš latinsky? Udiveně mi odpověděli, že ho to neučili. Tento chlapec slyšel v kostele opakovaně s otevřenou duší tu píseň: Byla mu zasazena do duše. A teď začal náhle z duše spontánně tu píseň zpívat. Jak báječně čistě tu píseň zpíval! To byl pro mě div. To je důkaz, že co otevřená duše slyší, může reprodukovat: Když je srdce naplněné, tak začíná přetékat.

Vezměme ku příkladu dítě, které nerado chodí do školy. Rodiče dělají často velkou chybu a říkají: „Já vím, učitel tě nemá rád. Je proti tobě zaujatý.“ To je největší chyba, kterou mohou rodiče udělat. Co sázejí do dětské duše? Disharmonii a antipatii k učiteli. Není divu, když dítě má ve škole potíže. Také zde doporučuji, otevřít duši spícího dítěte, až je obličej harmonicky uvolněn.

Potom promluďte do otevřené duše: „Ty a učitel jste jako jeden. Oba jste boží děti.“ Dělán něco nedovoleného? Jistě ne! Naopak uvidíte, že takové dítě neočekávaně začne rádo chodit do školy. Stane se »zázrak«. Učitel začne nalézat pro dítě náhle sympatii. Kde vznikne od duše k duši sympatie, tam přijde radost a blaženost. Děti, udělejte sami jednou pokus! Představte si v duchu před usnutím svého učitele. Myslete si zcela koncentrovaně: Já a ty, jsme jedno. My jsme boží děti. Budete se divit, co se stane. Ovšem potřebuje to nějakou dobu, obzvláště když je učitel nevěřící. Potřebuje to hodně trpělivosti v očekávání že bude mít jednou měkkou duši. Potom teprve může k vám nalézt sympatii.

Vy všichni jste pro mne boží děti, je lhostejné, jací jste. Neptám se po vašem povolání a po vašem příjmu. Ne, ptám se na vaši duši. Tak to také jednou učiní Bůh. Bůh chce vidět vaši duši a ne vaše povolání nebo společenské postavení. Tak je možné uskutečňovat mezi námi více sympatie.

Ovlivňování ve spánku se týká v první řadě výchovy dětí. Kdy začíná výchova? Přál bych si ovšem správnou odpověď, neboť u Boha neexistuje mínění. U Boha je jen jedna správná odpověď. Kdy začíná výchova? „V mateřském lůně.“ - to je ale devět měsíců. Chtěl bych to vědět přesně. „Při zplození.“ Ano, ačkoli již před zplozením se událo něco rozhodujícího. Duše otce a matky spoluurčuje, jaké dostanou dítě. Kdo může zodpovědět u božiu soudou umělý potrat? Máte vy ženy snad mrtvý plod ve svém těle? To je přece život! U Boha nemůže být nikdy umělý potrat. Prikázání říká: „Nezabiješ!“ Kdo přesto zabije, musí si odpykat trest. Když takový člověk včas nedospěje k poznání, že těžce hřešil, očekává ho trest. V případě, že tento člověk projeví lítost, mohl by Bůh ještě jednou přimhouřit oko. Ale když člověk to v a přesto to udělá, potom je dnes již ubohá duše v lidské podobě.

S vědomým zplozením ve jménu božím začíná výchova dítěte. Mohli byste poskytnout přístřeší božiu andělu. Budu o tom mluvit později.

Těhotná matka by měla rozmlouvat s nastávajícím dítětem. Rozhovor by měl probíhat v myšlenkách. Kdybyste s nastávajícím dítětem mluvili za přítomnosti jiných lidí, mohli byste utrpět škodu. Lidé tomu nechtějí rozumět. Mohly by vás zasáhnout

nebezpečné myšlenky vašich bližních. Myšlenkami matky se rozvíjí duše dítěte. Proto jsou důležité dobré rozhovory otce a matky. Dítě to přece v mateřském lůně neslyší, říkají mnozí. Co si myslíte! Kdyby tu teď byla matka, které je v 5. měsíci těhotenství, mohla by cítit, že její dítě na moje slovo reaguje. Když takovou matku osobně oslovím, tak dá dítě v mateřském lůně znamení.

Ovlivňování ve spánku se týká hlavně výchovy dětí. To platí od první chvíle a nikoli teprve potom, když je rozvinut rozum. To je již příliš pozdě. Co člověk zameškal, lze stěží dohonit.

Dospělí lidé se nesmějí ve spánku ovlivňovat proti jejich vůli. Každý dospělý má před Bohem osobní svobodu. Svoboda se nesmí člověku brát. Byla by například velmi jednoduchá věc, zbavit přes noc kuřáka kouření. To ale nemůžete ode mne žádat. Učím vás, abyste se s takovou věcí dokázali sami vypořádat. Sebeovládání je základem duševního rozvoje. Dnes jsou nabízeny pro kuřáky kúry k odvyknutí. Tak se stávají lidé závislími a musí ještě hodně zaplatit. Při tom toho můžete dosáhnout sami a zdarma. Nesmíte se nikdy stát závislími na nějakém člověku. Nesmíte se stát závislími na nás nástrojích božích. Buďte závislí na samotném Bohu, na duchu Svatém. Tak nám děláte velkou radost. Duch svatý musí být stále víc vašim každodenním průvodcem. Podřídít se Svatému duchu a radit se s ním, to by bylo báječné. Nesmíte nikdy ovlivňovat ve spánku dospělé lidi. Chce-li se člověk osvobodit od závislosti, tak se má sám snažit z toho vyprostit.

Totéž platí pro pití. Když člověk kvůli duševnímu manku příliš mnoho pije, protože se například u své ženy necítí doma, protože ona ho trvale reklamuje a diriguje, řekne si: „Tak, teď půjdu někam, kde mě nikdo nebude dirigovat.“ Jde do hostince a odplaví si zlost alkoholem. A bude na tom ještě hůře. Sebeovládání je základem duševního rozvoje. Kristus učil: Nemáš se opíjet. On nikdy neřekl: Nesmíš pít žádný alkohol. Ale všechno máme dělat s rozumem a ve správné míře. Všechno přehnané, škodí lidské duši.

Je kouření něco rozumného? - Není! Tak se staňte pánem a mistrem nad touto nectností. Co se týká žen: když máte zlost a sníte celou čokoládu, nebo rychle jdete do cukrárny koupit sladkosti, tak je to také nectnost. Buďte přece ve všem rozumní lidé!

Uvědomte si, čím uděláte Bohu radost. „Vyživujte se ve správném duchu!“ Stálo nedávno v jednom zjevení.

PODMÍNĚNÁ SUGESCE

Víra v lék může působit zázrak. Samozřejmě bych vám chtěl doporučit brát na pomoc zahradu boží a nikoli vždy hned sáhnout k chemickým přípravkům. To může tělo velmi zatížit. Vracejte se k přírodě! Ale nevěřte, že přírodní léčivý prostředek by musel ihned pomoci. Podmínkou pomoci je vaše víra v lék. Zjistil jsem něco zajímavého: Je mnoho lidí, kteří hledají v lékařských knihách při bolesti břicha po příčinách. Věří tomu, co tam stojí a podporují tím onemocnění a ne zdraví. Pryč od chemie! Zpět k přírodě! Katolíci vědí, že svatá Hildegarda přijala od Boha, jak která rostlina proti kterým potížím působí.

Když lékař nemoc zjistí, vezmu si na pomoc takový herbář léčivých rostlin. Tam je popsáno možná pět nebo šest doporučení proti té nemoci. Přemýšlím: „Který prostředek mám vyzkoušet?“ A již je všechno špatně! U Boha neexistuje žádné zkoušení. Které z těch doporučení bude pro mě nejlepší? Nyní můžete poprosit strážného anděla: Dej mi tušení, co mám udělat. Potom byste měli to tušení respektovat a pevně se ho držet, neboť strážný anděl působí přes tušení v naší duši tak jistě a tak zřejmě, že nevzejde žádná námitka a žádná pochybnost. Jen absolutní víra může působit zázraky.

Byl jsem dopraven do nemocnice. Lékař říká: „Pane Kuhne, s touto nemocí musíte počítat nejméně 13 týdnů pobytu v nemocnici.“ To byla od lékaře sugesce. Já jsem sugesci neakceptoval. Odpověděl jsem: „Nesmysl, za polovinu času budu propuštěn.“ „Jste psychopat,“ řekl uraženě. Psychopat znamená: Fantasta. Na druhý den přišel s vedoucím lékařem a řekl: „Tento pacient si myslí, že ho propustíme za polovinu času. Zaručil jsem mu 13 týdnů.“ Poté se mnou vedoucí lékař mluvil. Byl to velmi dobrý, pozitivní rozhovor. Potom řekl kolegovi: „Kolego, na tomto pacientovi se něco naučíte, já mu věřím.“ Druhý den přišel službu konající lékař a řekl: „Vám bych neměl vlastně nic dávat.“ „Dělejte, jak chcete. Budu přesto propuštěn za polovinu času,“ byla má odpověď. Jak jsem mohl tehdy se svými zábrany tak mluvit! - Nehovořil jsem já. To byl někdo jiný, který mnou mluvil.

Dnes mám zcela jasno. Mohl jsem mluvit jasně a s takovou jistotou, že jsem se lekal svých vlastních slov. Bral jsem jen třetinu léků, které mi lékař dal. Po čtyřech týdnech jsem byl propuštěn. Ani ne za polovinu času. To je potvrzení toho, co vás mohu učít. Víra může hory přenášet.

Třetina prášků může stačit, když do nich vložíte celou svou víru. Lepší jsou prostředky božího stvoření. Je velmi zajímavé, co všechno mohla svatá Hildegarda přijmout z nebe. Mnohé bylo dnes zfalšováno. Najdou se stále znovu lidé, kteří s tím dělají obchody. Mezi námi máme milostí obdařené lidi, kteří se vyznají v tomto způsobu léčení a mohou dát doporučení. Já to mohu jen podporovat. To je přece báječné, že jsou lidé, kteří dokáží ostatním pomáhat ku zdraví.

A teď jiný příklad: Máte jednu návštěvu, která si stěžuje na bolesti hlavy. Řeknete mu: „Ty, já mám pro tebe něco dobrého, počkej okamžik!“ Potom jděte do kuchyně, přinese pohár vody a řekněte: Tak, strýčku Josefe, vypij tu skleničku. Uvidíš, do deseti minut se budeš cítit zase báječně! Po deseti minutách host řekne: „Ty, to byl báječný prášek. Dáš mi několik sebou?“ Na to řekněte: „Je mi líto, připomeň mi to za týden!“ Za týden mu to můžete prozradit: „Ve vodě nebyla žádná tableta. Pil jsi obyčejnou vodu.“ Víra může hory přenášet. Voda mohla působit, protože host věřil, že jste skutečně měli něco ve vodě rozpuštěno. Nejlépe se to podaří, když dáte do vody kus hroznového cukru a host ho vidí.

Samozřejmě je nutné se naučit rozpoznat příčinu onemocnění. Když máte bolení zubů, tak se musí jít k zubaři a díru dát opravit. Vždy je nutno jednat rozumně.

SÍLA HUDBY

Hudba je vlnění. Také řeč je vlnění. Když chór umí zpívat z duše, tak je v báječné harmonii. Když dva nebo tři falešně zpívají, tak narušují vlnění. Když se společně pěkně v jednom rytmu modlíme růženec, nikdo napřed, nikdo pozadu, tak vznikne božské vlnění. Toto vlnění je božími anděly vynášeno do celého světa. Nemáte tušení, co je možné s touto, nebem požadovanou modlitbou, všechno vykonat. Bůh má radost ze všech, kteří se často koncentrovaně společně modlí.

Jsou lidé, kteří se zlobí kvůli zvonění zvonů. Nesnesou to.

Jsou to nebozí, na duchu a duši nemocní lidé. Mně hlahol zvonů pomáhá. Přináší mi báječnou vnitřní rovnováhu. Hlahol zvonů je něco tak nádherného. Kdo se umí pohroužit do zvonění zvonů, ten by mohl zažít zázraky.

Naše relaxační hudba není ideální. Prál jsem si, abych vám mohl nechat zahrát vhodnou relaxační hudbu. Taková ideální hudba bohužel není na naší zemi. Musíme se spokojit s tím co máme, ačkoli i to by mohlo být lepší. Když lidé hrají na hudební nástroj, mají potíže se touto hudbou uvolnit. Přesto je možné se hudbě poddat. Člověk nemusí stále studovat: Kdo hudbu napsal? Jak je komponována? Jaké nástroje právě hrají? Takové myšlenky ruší meditaci. Hudba nás má vnést do božího vlnění. A díky božskému vlnění by se mohly stát na duši a duchu zázraky.

OVLIVŇOVÁNÍ OBRAZEM

Proč jsou ty mečíky červené? Co nám chce říci červená barva? „Červená je láska!“ Ano, to je dobrá odpověď. Kéž by všichni v této barvě poznali lásku. Ne abyste přišli zítra na přednášku v červených šatech. To by bylo klamání. Zeptám se ještě jednou: Proč jsou ty mečíky červené? Barva je boží vlnění. Když je dosaženo určitého vlnění, nastaví se příslušná barva. Prizma rozloží světelný paprsek do duhových barev. Ve světle jsou všechny barvy. Stvoření boží je báječné. Ve stvoření je nekonečně mnoho věcí, z kterých bychom se mohli těšit. Měli bychom Boha za to chválit a děkovat mu za tu velkou mnohotvárnost.

Víte, že se vaše duše může barvou testovat? Vlnění má vliv na naši duši. Proč máte oblíbenou určitou barvu? Protože vaše duše touží po tomto jejím vlnění. Nesmím vám vysvětlit význam barev, jinak se objevíte příště všichni v bílém. Člověk má nevědomou sympatii k určité barvě, protože má ve své duši příliš málo tohoto vlnění. Cítí odpor k určité barvě, protože má již dost jejího vlnění. Proto lze barvou testovat vaši duši.

Já jsem dělal v začátcích se všemi účastníky přednášek, tehdy jich bylo ovšem ještě velmi málo, zkoušku barvami. Žádný mi nikdy nemohl říct, že to nesouhlasí. Mnozí byli uraženi, protože jsem jim řekl pravdu. Je s podivem; dnes jsou používány barvové testy v psychiatrii. Barvovým testem zkoušejí lékaři najít příčiny onemocnění. Příčiny jsou vždy podmíněny psychicky. Každý

psychiatr ví, že při nemoci není v duši něco v pořádku. Proto zkouší různými testy, vyšetřit příčinu.

Kdyby byl psychiatr skutečně věřící člověk, tak by mohl získat mnohé pro blaho člověka. Většina psychiatrů jsou nevěřící lidé. Bariéry jim zůstanou uzavřeny, neboť otevřít je, je možné jen silou boží, láskou boží. Jejich úlohou je rozpoznat a najít příčiny v duši a podle nich poskytnout radu. To je také naše úloha, nás nástrojů božích. Zpravidla skrývají příčiny lidé sami. Stydí se vyzradit něco nepříjemného z minulosti. Před námi se nemusí přece nikdo stydět. My jsme tu k pomoci a nikoli k odsuzování. Slovo Boží říká: „Neodsuzuj, abys nebyl sám odsouzen.“ Také my, pomocníci boží, musíme brát ta slova vážně. Proto se snažíme nalézt prvotní příčiny v duši. Velmi často je nám umožněno rozpoznat příčiny vašich potíží, protože jsou nám darovány velké možnosti.

Navštívil jsem při závěrečných zkouškách školu v Dozwilu. Na stěně visel od jednoho žáka namalovaný obraz krajiny. Zeptal jsem se učitele: Mohl bych vidět kresby krajiny všech žáků? Rozdělil jsem výkresy na dvě hromádky a řekl učiteli: S těmito žáky máte potíže. Souhlasí to nebo to není pravda? „Ano, odkud to víte?“ ptal se překvapeně. „Potíže jsou nakreslené, vidím to!“ Udělal jsem ještě jednou dvě hromádky a řekl učiteli: „Až tito žáci přijdou do života, budou mít těžký osud.“ „Jak můžete něco takového říkat?“ „Na základě mého pozorování jsou předpovědi správné!“ Na každém namalovaném nebo nakresleném obraze je možné poznat duši člověka, který obraz namaloval.

Moderní umění je pro Boha často ohavnost! „Až budou vystaveny hanebnosti zpustnutí, potom nadešel ten čas,“ stojí psáno. V St. Gallenu stojí mezi dvěma budovami železná plastika. Pro mě je to zrezavělá hromada železa. Dodnes nevím, co má představovat. A to má být umění? Takové »umění« je ještě draze zapláceno z peněz daňových poplatníků. To je hloupost!

Dříve jsem ukazoval obraz malovaný 16-letým děvčetem. Vysvětloval jsem přítomným, že tento obraz byl malován za působení démona. Na obraze bylo viditelných sedm démonů. Když jsem jim to ukázal, mohli to všichni posluchači potvrdit. Člověk pozoruje často obraz jen povrchně. Ale je možné vidět, v jakém duchu je malován.

SOCHY A NÁBOŽENSKÉ OBRAZY

A nyní k sochám v katolických kostelech. Dochází k reformaci a s ní útok na obrazy. „Pryč s obrazy. Nechceme žádné obrazy!“ bylo heslo. My protestanti jsme byli obelháni. Řekli nám, že katolíci se modlí k obrazům a k sochám.

Nezažil jsem ještě nikdy katolíka, který zbožňuje sochu či obraz. To je nesmysl. Odstranění obrazů byla hanebnost před Bohem. Obrazy přece něco symbolizují. Máte jistě také doma časopis. Díváte se v něm na obrázky. Má to být zakázáno? Jistě ne! Zbožňovat obrazy je zakázáno. A přece kolik sportovců je zbožňováno, protože získali zlato. Stojí na podestě a jsou uctíváni. To je modlářství. Ačkoli zdatným a schopným přejí, musím ale říci, že v našem čase se sport přehání.

Náboženský obraz nám hodně říká. Měli bychom se s náboženským obrazem učit meditovat, vnést ho do přítomnosti a neříkat: Co bylo, už není.

Dívám se na křížovou cestu a medituji s 1. obrazem. Zhloubám se do zážitků Krista na křížové cestě.

Co je Ježíš Kristus teď? Co jsme my lidé? Zajatý duch v pozemském materiálním těle. Když si v duchu u 1. obrazu křížové cesty představím, co Kristus vytrpěl, je možné, že se můj duch spojí s duchem Krista. Kristus není mrtvý duch. Kristus je opravdový život! My žijeme na zemi, jako zajatci v tomto pomíjejícím materiálním těle. Když se můj duch, díky obrazu, spojí s duchem toho, o kterém vím, že je v opravdovém životě, co může potom dát Kristus mé duši? Nikoliv žal, ne bídu a starosti, ale blaženost, lásku a harmonii. Meditace s takovým obrazem vzbuzuje báječné pocity.

Na našem kostele visí měděný kříž. Stavební předpisy pro to nežadají žádné zvláštní povolení. Měděný kříž byl namontován, a již první den se v obci říkalo: „Necháme kříž policejně strhnout.“ Policie ale nechtěla zasáhnout. Tehdejší obecní úřad podal proti mně trestní žalobu, s odůvodněním, že jsem si nevyžádal povolení. Já jsem odepřel kříž sundat. Trestní žaloba přišla až před vládní radu kantonu Thurgau. Vládní rada udělala inspek-

ci přímo na místě. Obecní úřad musel nastoupit. Byl jsem tázán: „Pane Kuhne, proč jste kříž ještě ze spodu osvětlil a vyvolal u těchto lidí takové velké pohoršení?“ Odpověděl jsem: „Chci, aby kříž z temnoty vyšel na světlo a lidé si připomněli, že Kristus vyhlášoval pravdu, která platí ještě dnes.“ Mluvil jsem jen velmi málo. Krátce na to přišla odpověď od vládní rady: „Pane Kuhne, kříž zůstane nahoře! Nikdo ať si nedovolí ho sundat!“ To bylo nařízení od vládní rady kantonu Thurgau. Můžete si představit rozladění obecního úřadu? Jak v pozadí zatínali pěsti a slibovali pomstu! Již na počátku mého působení jsem pociťoval pomstu těchto lidí. Dávali se už tehdy dohromady a radili se, co by proti mně mohli podniknout.

Protestanti říkají: „Nemohu vidět Krista na kříži. Nemohu přece za to, že ho přibili ke kříži.“ Mnozí tak myslí.

Jako křesťan vychovaný v evangelickém vyznání vám říkám: Měli bychom Krista na kříži vidět každý den, protože jsme spoluvinní na jeho smrti na kříži! Od té doby uplynulo 2000 roků a ještě nejsme v nebi. Je pomalu nejvyšší čas, abychom dospěli k poznání, že se musíme zprostit viny. Osvobodit od té viny se můžete, když uznáte, že jsme spoluvinní na Jeho smrti na kříži.

Zde nikdo nevzývá sochy. Byla by to hloupost. Co symbolizuje tato socha? Marii, matku Ježíše Krista. Kde je v Bibli psáno, volat svaté, je pro Pána hanebnost? To místo neexistuje! Volat mrtvé je pro Pána hanebnost. Tato matka není mrtva. Ona žije. Všechny, kteří opravdově žijí, bychom měli na této zemi ctít. Kdo tuto matku nectí, ten může tisíckrát říkat, že věří na Ježíše Krista, nic mu to nepřinese.

Ne každý, který říká Pánu Pane, vejde do nebeského království. Tato Jeho matka byla svatá. Byla narozena shora. Ona byla čistý duch. Tento čistý duch je také nyní dokonalá skutečnost. Ona je ve skutečném pravém životě a má velké zplnomocnění od svaté Trojice pro celé lidstvo. A ta hezká socha nám tuto matku připomíná. Přiznám, že jsou také kýčové sochy. Ne každý si může dovolit obstarat takovou hezkou sochu. Proto ji máme v našem kostele, aby ji všichni mohli neustále vidět. Tuto matku chceme respektovat. Tuto matku chceme milovat z hloubi duše a celým srdcem. Potom bude i Ona naši lásku respektovat. Také zde platí:

„Co zaséváš, budeš sklízet.“ Láska této matky nám přináší nadbytek pozhánání. Nikdy nezbožňujeme sochu. Socha je symbol boží matky, která je jako nebeská královna realitou. Díky soše si tuto královnu připomínáme. Náš duch se má stále znovu s tímto duchem spojit a být s ním jedno.

Neumím si již představit bez této matky svůj život. Stala se v mém všedním životě báječnou skutečností. Co nám Bůh otec touto matkou poskytuje je prostě ohromné a báječné.

Na tomto obraze je zobrazený svatý bratr Klaus. Tento obraz není zbožňován. My si ho tímto obrazem připomínáme. Naši vzpomínkou on dostává od Boha udělení pro nás lidi mocnou plnou moc. Bůh bohatě, velmi bohatě odmění ty, kteří takové zobrazení neodsoudí, ale učí se vycítit, co nám obraz chce říci. Viděli jste ten obraz po celý den. Já vám říkám: Je zaznamenán ve vašem filmu »duše« a bude vám v budoucnu stále známější. Jste tímto obrazem spojeni s tímto mocným duchem, který plní pro nás lidi v božím plánu velký úkol. Chtěl by se stát všem, kteří ho přijali, pozhánáním, vždyť také on působí ve stejném duchu s Ježíšem Kristem. To si může člověk této země stěží představit. Také my chceme být spojeni v jedno s duchem Ježíše Krista. A co všechno je v tomto duchu skutečností, tomu nemůžete vašim malým pozemským rozumem úplně porozumět. Vyplácí se volat na pomoc všechny tyto Svaté a žádat je o podporu a pomoc, abychom přišli blíže k Bohu.

Obrazy mají vyplnit naši duši. Tak máme možnost boží stvoření stále vědomě vidět a těšit se z hor, z lesů, z východu slunce, ze západu slunce, z nesčetných přírodních variací a z překrásných setkání s lidmi a zvířaty. Ve všem máme důvod naši duši pozitivně vyplnit. To je prostě základ, který bychom měli ovládat: Vždy a všude chtít vidět krásu. Jsou tíživé obrazy, negativní obrazy, obrazy z válečného dění. Takové obrazy zatěžují duši, těmi bychom se neměli dlouho zabývat. Musíte se naučit povznést nad takové obrazy, mnohé na naší zemi není v pořádku.

Dobrá hudba nás může vnést do božského vlnění. Díky této kmitavé síle by se mohly stát zázraky na duši a duchu. To, co nám Bůh skrze boží matku Marii poskytuje, je jednoduše velkolepé.

MYŠLENKY JSOU SÍLY

NOUZI A STAROSTI SI VYTVÁŘEJÍ LIDÉ SAMI.

JSME VŠEHO PŮVODCI SVÝM MYŠLENÍM.

MY VŠICHNI JSME ODESÍLATELI A PŘÍJEMCI MYŠLENKOVÝCH SIL.

„Jak vám mohu dát pevnou stravu, když nemůžete snést ani mléko?“ říkal Kristus. Teď obdržíte pevnou stravu. Budu šťastný, když dostane potíže s trávením. Já vím, že nejste žádní lhosejní lidé, že to, co vám smím dát, skutečně považujete za nesmírně důležité.

Myšlenky jsou síly. Nouzi a starosti si vytvářejí lidé sami. Jsme všeho původci svým myšlením. My všichni jsme odesílateli a příjemci myšlenkových sil. Proto se učte ovládat své myšlenky! Zabývejte se ještě jen dobrými, čistými, ušlechtilými myšlenkami. Sklidíte přízeň a lásku boží. Špatné myšlenky přinesou bídu, starosti, nouzi, nemoc a neštěstí. To nikdo přece nechce.

Myšlenky odcházejí vlněním od nás pryč. My všichni, bez výjimky, jsme vysílači a příjemci myšlenkových sil. Měli bychom se stát příjemci vln božího svatého ducha. To by bylo výborné! Bylo by samozřejmě pěkné, kdybychom si mohli stisknutím tlačítka nastavit stejnou vlnovou délku. Správně se nastavit, aby se vytvořilo dobré spojení, je ten největší problém. Udělejte následující experiment: Sedněte si večer a uklidněte svou duši: „Díky boží síle: Ve mně je klid, mír a harmonie.“ Zavřete oči, abyste se soustředili! U mě funguje ten úkon ihned. V okamžiku je ve mně báječný klid. Kdybych to neuměl, bylo by nemožné k vám mluvit plynně a bez nejmenších obtíží. Když jste uklidněni, myslíte na známého člověka vzdáleného sto kilometrů! Představte si tohoto člověka! Můžete si vzít na pomoc jeho fotografii. Nyní myslíte cílevědomě na toho člověka s následujícími slovy: „Ty a já, jsme jedno, jsme boží děti.“ Opakujte tu větu pomalu a koncentrovaně: „Ty a já, jsme jedno, jsme boží děti.“ Dokážete-li v této koncentraci vytrvat, zatelefonujte potom tomu člověku. Bude vám říkat: „Právě jsem na tebe myslel!“ To je potvrzení přenášení myšlenek. Samozřejmě, v začátcích musíte tu větu

myslet několikrát. Kontrolujte se jednou sami, jestli můžete při tom vytrvat v absolutní koncentraci. To jsou počáteční obtíže. Přijde náhle jiná myšlenka, kterou nechceme. Chce se vměšovat rušitel. On nechce, aby se nám pokus podařil. Člověk musí být ve cvičení vytrvalý a tak rychle se nevzdávat. Také když se modlíme, má se to dít v absolutní koncentraci. Modlíme se: „Otčenáš.“ Po přestávce můžeme pokračovat: „jenž jsi na nebesích.“ Opět vsuneme přestávka a zahloubáme se v myšlenkách: „buď posvěceno Tvé jméno.“ Tak má modlitba velkou sílu. Mnozí se modlí moc rychle. V modlitbě dokonce i ještě pobízejí Boha. To nepřináší absolutně nic.

Dobré myšlenky neznají žádnou hranici. Proto může dobrá modlitba při absolutní koncentraci vystoupit k božímu trůnu. Máte se modlit celou duší. Zlé myšlenky jsou často omezeny a vázány na místo. Nejdou dál. Špatné myšlenky jsou jako pálivá kopřiva. Chcete sklízet pálivé kopřivy? Nechcete, aby dobrou, důstojnou modlitbou, vyrůstaly ve vaší duši chutné vzácné plody?

Modlete se Otčenáš v budoucnu přemýšlivě a nikoli prostě bezmyšlenkovitě mluvit.

Totéž platí, když se modlíme růženec: „Buď zdráva milostiplná.“ Já zdravím boží matku. Přijme můj pozdrav? Zalíbí se jí moje pozdravení? Když se modlíte duševní silou, bude ho vnímat. Odmění nás láskou, milosrdenstvím a moudrostí, které přijala od Boha.

Negativní myšlenky nejsou nic jiného než černá magie. Je magie dobrá nebo špatná? V Bibli stojí psáno: „Svatí tři králové z východu byli mágové.“ Mágové z Východu, svatí tři králové, byli to špatní lidé? Z magie se stalo vykřičené slovo. Proto si máme vždy uvědomit, co slovo vůbec znamená. Magie je tajuplná síla. Boží síla je magická, tajuplná. Síla zla je také magická. Negativní city cíleně posílá na člověka, je černá magie. Sám odesílatel se stane obětí svých zlých myšlenek. Nikdy bych nemohl o lidech špatně smýšlet, i když jsou ke mně zlí. Právě naopak!

Myslím si: Pane odpusť jim, oni neví, co činí. Je to tak jednoduché. Nikdy nesmíte oplácet negativní negativním, jinak si způsobíte těžký osud pro svou budoucnost. Možná zasáhne osud po dnech, měsících nebo dokonce i teprve po letech. Potká

ale vždy opět odesílatele. „Co ty zaséváš, budeš sklízet,“ není jen přísloví, je to duchovní zákon. Zlé myšlenky nejsou vidět. Postižený je ale cítí ve formě nespavosti, strachu a pronásledování ve snu. Ráno při probuzení je skleslý a unavený. Je deprimovaný a nemá žádnou chuť do práce. Náhle ho zachvátí nemoc, nebo se zaplete do nehody. Příčinou mohou být zlé myšlenky bližních.

Zabývejte se jen dobrými, čistými a ušlechtilými myšlenkami a sklídíte přízeň a lásku boží. Když mi lidé způsobí něco zlého, myslím si: „Pane, odpusť jim.“

OCHRANA PŘED ZLÝMI MYŠLENKAMI

Jak se chráníme před zlými myšlenkami? Vy tyto síly nevidíte, ale můžete je zažít. Proto se má stát vaše duše vysoce citlivá.

Duše se musí stát hebkou a jemnou, jako *Mimosa pudica*. Její listy se uzavrou, když na ni sáhnete. Tak citlivá by měla být naše duše. Když na nás přijde něco negativního, měli bychom svou duši umět uzavřít. Vy nevidíte zlé myšlenky. Nevíte, kdo nyní o vás mluví lži, nebo vás dokonce i proklíná.

Jak se mohu chránit před zlými myšlenkami bližních? Zlé myšlenky triumfují mezi křesťany. Musíme zažít nejprve mnoho zklamání, než poznáme duchovní zákony? To není nutné.

Měli byste možnost okamžitě se účinně bránit takovým zlým myšlenkám. Tím, že postavíte před sebe »zrcadlo«, které všechny špatné myšlenky odrazí nazpět.

Naše vyzařování je světlo. Kdo jde spát s duší vyzařující světlo, tomu nemůže černá magie ublížit. Strach a pronásledování ve snu zmizí. A stane-li se to někdy přesto, potom to můžete považovat za zkoušku boží a sami sebe kontrolovat, jak na to reagujete. Negativní sny odložit ihned stranou, nehloubat, co to či ono znamená, ale ihned znovu začít pozitivně myslet.

Černá magie nemá nic společného s Bohem. Je to čertovská síla, kterou opravdový křesťan nesmí nikdy používat. Co všechno může černá magie způsobit, by vás vyděsilo. Varuji vás před čtením takové literatury. Jsou knihy, ve kterých je psáno, jak je možné pomocí černé magie zbohatnout a jak se černou magií uzdravit. Mezi léčiteli na celém světě je mnoho, kteří pracují s černou magií. Také boží protivník může zdánlivě léčit. Kdo se stane na něm závislý, toho si on vezme nakonec zcela do vlastnictví, a z něho vyváznout je velmi těžké.

Černá magie znamená: Vědomě lidi proklínat a zaklínat, přát jim neštěstí a nemoc, přát si, aby neudělali zkoušku, nebo aby udělali konkurs. Mezi křesťany také funguje černá magie. Musíme se naučit před ní chránit. Na mou osobu je také dělána černá magie. Jsem od mnohých lidí nenáviděn. Čím jsem jim měl ublížit? Nejsem si ničeho vědom. Jsem jim trnem v oku. Oni, kteří si myslí, že jsou dobrými křesťany, uplatňují vůči mně černou magii. Jdou každou neděli do kostela a nenávidí mě. Je jedno přikázání, které vyžaduje: „Milujte své nepřátele!“

Mohl bych vám vyprávět mnoho příkladů s černou magií. Často jsou také zvířata obětmi černé magie. Také rostliny mohou tímto trpět.

Jedna selka si u mně stěžovala: „Pane Kuhne, když to půjde tak dále, jsme brzy v konkurzu. Máme stále ve chlévě mrtvá zvířata. Zvěrolékař si neví rady. Je mu to záhadou.“ Má první otázka byla: „Jsou zlomyslní lidé ve vašem okolí?“ „Ó, pane Kuhne, celá obec je na nás žárlivá, protože jsme mohli vystavět nový chlév.“ Teď jsem věděl tu příčinu. „Koho myslíte?“ ptal jsem se dále. „Celá obec.“ Řekl jsem jí přísně: „Od této chvíle nepodezírejte niko-

ho! Každého večera před spaním vyprostete požehnání pro celou obec!“ Od té chvíle bylo všechno v naprostém pořádku a již žádná mrtvá zvířata.

Kristus říká: „Zlý nepřítel přijde uprostřed noci a zasévá plevel do duše člověka.“ Zlý nepřítel přijde ve spánku ve formě špatných myšlenek vašich bližních. Duše vnímá také ve spánku. Ale během spánku se nemůžete chránit modlitbou.

NAŠ DUCH VYZAŘUJE STAV NAŠÍ DUŠE

Určitě jste již viděli obraz svatého, jehož hlava je obklopená svatozáří. Je tato záře skutečná nebo je to pouhá iluze, blouznění, fantazie nebo přelud? - Svatozář je světlé vyzařování člověka. Vy všichni, vyzařujete navenek obsah své duše. „Škoda, že toto vyzařování nevidím pozemským zrakem,“ myslí si snad někteří. Ale ve všech dobách byli obdařeni lidé, kteří toto vyzařování mohli vidět duchovním zrakem. Jak by mělo vypadat naše vyzařování? Červené, zelené, fialové, černé? Měli bychom vyzařovat světlo! Lidé, kteří svou duši naplnili dobrým smýšlením, vyzařují světlo. Proto mohou obdařeni lidé vidět toto světlo. Proto také byla svatozář od malířů zobrazována. Toto vyzařování jsou naše duchovní šaty, které nyní máme na sobě neviditelně oblečeny. V lidové mluvě se mluví o magnetizmu a antimagnetizmu, o fluidu, auře nebo vlnění. Naše duše vysílá vlnění. Tato oscilace by měla být světlo. V bibli stojí psáno: „A všichni, kteří jsou oděni v plátně, vejdou.“ Plátno symbolizuje čistou duši, kterou si lidé vytvořili v pozemském životě. Všichni se světloú duši jsou zralí pro nebeské království. Se špinavými šaty je nemožné vejít do nebe.

Kristus nám dal přirovnání: Král vyšle své sluhy, aby pozvali hosty na slavnost. Pozvaní hosté mají výmluvy. Nemají čas. Sluhové se vrátí s nevyřízeným příkazem. Tu hovoří král: „Tak dojděte pro ty dole na ulici!“ Přijde jeden se špinavými šaty. Král říká: „Co ty máš tady co hledat? Svažte ho a vyhoďte ho ven, kde bude plakat a skřípat zuby!“ Ten král je Ježíš Kristus. Sluhové, to jsou ti povolání. Špinavé šaty jsou negativní vyzařování. Kdo zemře se špinavými šaty, nemůže vejít nahoru. Bude vržen zpět do tmy. Nebo snad myslíte, že po smrti je všechno ukončeno a vyřízeno? To byste byli ale k politování. Jde to věčně dále a dále.

Jen přijdete na to, v jakém stavu žijete dále.

Co je k tomu potřeba, být jednou pozván ke stolu Páně? Pozvání! To jste vy všichni dostali. Kristus zve všechny: „Pojďte ke mně všichni, kteří jste unavení a obtíženi! Chci vás osvěžit!“ Jeho pozvání je skutečné a platí také nyní. Co to potřebuje, aby bylo možno toho pozvání následovat? Bible dává odpověď: Svatební roucho! Kdo si v pozemském životě opatří svatební roucho, bude jednou pozvaným hostem u Ježíše Krista. On sám ho bude obsluhovat.

Já jsem mohl zažít obdobnou vizi: Vidím vysokou horu a žebřík. Asi v poloviční výšce byla náhorní rovina. Vidím, jak lidé za sebou po žebříku stoupají a shromažďují se na horské pastvině. Dole, než vystupovali na žebřík, jsem je poučoval. Druhá část kurzu byla na té horské pastvině. Také zde jsem mluvil. Náhle vidím všechny ty lidi oděné v plátně. Dole byli, jak teď vidím vás. Nahoře byli všichni po mé řeči oděni v plátně. Nemohu vám tu podívanou popsat. To byl ohromující zážitek. Všichni vypadali velmi pěkně a mladě. Šedesátiletí byli jako dvacetiletí. Viděl jsem, jak se zjevil velký mocný boží anděl a vedl ten houf dále. Vedl je po úzké cestě směrem nahoru. Náhle stáli před hlubokou propastí, která vedla do tmy. Na druhé straně rokle pokračovala cesta dále. Viděl jsem, jak všichni v plátně oděni neočekávaně na druhé straně pokračovali v cestě. Vpředu šel anděl. Co jsem viděl potom, už neumím vyjádřit slovy, protože to bylo neuvěřitelně překrásné. Proto je to stále mé toužebné přání, abyste to také vy všichni směli jednou zažít. Vynasnažíme se s Matoušem, abyste to všichni dokázali. Samozřejmě záleží zcela osobně na každém z vás. Nesmíme vám brát vaši svobodnou vůli. Musíte se sami rozhodnout. Doufám, že se rozhodnete vždy dobře, k božimu požehnání.

Bible je absolutní pravda. Ale člověk by ji měl chápat z hlediska božího a nikoli podle mínění lidí. Skrže mínění přichází štipení, zmatky a scestí. Chcete svatební roucho? Já vás zvu. Můžete odmítnout nebo pozvání přijmout. Je zdarma a nezavazuje vás k ničemu ani vůči žádným lidem. Toto pozvání je od samotného Krista. Oslovuji vás Jeho jménem.

Já opakuji: Každý člověk vyznačuje navenek stav svojí duše.

Také dnes jsou lidé, kteří mohou trochu víc vidět. Nedělejte si ale v myšlenkách žádné obrazy. Jsme reální lidé a musíme stále ještě stát oběma nohama na zemi. Ještě máme plnit pozemské povinnosti. Když všechno podniknete ve smyslu božím, bude se vám v budoucnosti vše mnohem lépe dařit.

Všichni lidé mají zcela osobní vyzářování z duše, duchovní šaty, které neviditelně na sobě nesou. Toto vyzářování se dá vycítit. Neslyšeli jste ještě nikdy, když lidé říkají: „Tam bylo dobré vlnění, dobrá atmosféra!“ Ano, když je vlnění podobné, prožívá člověk shodu. Každý vyzářuje to, co má v duši navenek. Ve všech dobách byli obdařeni lidé, kteří směli vyzářování duše duchovním zrakem vidět. Každý člověk má duchovní zrak. Otevřít člověku duchovní zrak leží v ruce boží. Chtít si otevřít duchovní zrak z vlastní vůle, je velmi nebezpečné. To není dovoleno. S drogou lze aktivovat duchovní zrak. Pod vlivem drog je vidět vyzářování hmoty. Je vidět myšlenky lidí ve formách. To je pro tyto lidi něco fantastického. Na to dávku zvýší, aby viděli ještě více. To je nejrychlejší cesta do pekla. Bůh nepovoluje otevřít takovými způsoby duchovní zrak. Pro Boha je to hanebnost. Proč je tak obtížné, takového člověka zbavit závislosti na drogách? Je zajatcem ducha temnoty již nyní, jako člověk na zemi.

Jeden narkoman mi dal otázku: „Pane Kuhne, odkud to všechno víte tak přesně? Také jste již bral?“ Ne, nemohl bych žádný pokus dělat, protože zcela přesně vím, jaké je to obrovské nebezpečí.

Kde Bůh nějakému člověku otevře duchovní zrak, tak zde mluvíme o obdařených lidech. Tací obdaření jsou na celém světě.

25 roků byla taková obdařená žena přítomna skoro na každé přednášce a směla vidět vyzářování duší návštěvníků. Měla ale absolutní povinnost mlčet. Kdybyste věděli, že máte světlé vyzářování, tak byste všechno dělali právě naopak. Vy máte žít prostě tak, aby vaše vyzářování bylo stále hezčí a hezčí. Již vašim pozorným přijímáním mých slov může být vaše vyzářování hezčí.

Naše vyzářování má být světlo. Jsou všechny barevné varianty. Chápete, že se špinavými šaty nelze dojít do nebe. Máme neustále možnost uzpůsobovat své vyzářování. Záleží to skutečně na nás zcela osobně. Svatou zpovědí je možné se zbavovat svých prohřešení. Předpoklad je, že čestně přiznáme: „Jsem hřešící,

slabý člověk.“ Když jste čestní sami k sobě, může se odpuštěním hříčů stát vaše vyzářování světlo. Když máte pevný úmysl se dále rozvíjet, tak by se milosrdenstvím božím mohl stát tento zázrak. Vaším opravdovým snažením přinášíte velkou oběť, a to Bůh odměňuje. Neslyšeli jste ještě nikdy, jak lidé mezi sebou hovoří: „To bylo dobré vlnění, dobrá atmosféra.“ Ano, když se stejně potká se stejným, když světlé duše se setkají se světlými, potom vznikne božské vlnění. Světlá duše se necítí dobře ve společnosti s pochmurným vyzářováním. To je disharmonie. Toto vyzářování můžete také cítit při stisku ruky. Měli jste jistě již při stisku ruky nepříjemné pocity. Byli byste raději ruku stáhli zpět. Zažili jste jistě již také opak. To je sympatie. Černá duše pocituje sympatii k černé duši. To vám přece může být jasné! Měli bychom být tedy, všichni zde shromáždění, stejného vlnění. Když všichni přítomní vyzářují světlo, tak by se mohly dít ty největší zázraky. Proto se vyplatí, jít do sebe a stále uvědoměle žít a vědomě myslet, abychom v myšlenkách nikdy neuráželi Boha. Pak má Bůh radost z naší činnosti. Když se sejde stejně se stejným, potom mluvíme o dobrém vlnění, dobré atmosféře. Černá duše cítí také dobré vlnění mezi jí rovnou. Ale co toto vlnění všechno s sebou přináší, to je ovšem spíš hrozné než nebeské.

Dva lidé jsou zamilovaní. Každý vidí u druhého zevnějšek, povolání, bankovní účet, majetek. Všechno je bráno v úvahu, jen ne duše. Kdo se ptá dnes po duši partnera? Sotva někdo.

Myslím na jednu událost. Mladý muž měl nevyléčitelnou nemoc. Lékař řekl: Musíte se s touto nemocí vyrovnat. My nemáme žádný lék. Po jedné večerní přednášce jsem na něho položil ruce. A byl úplně uzdraven. Lékař to potvrdil. Mladý muž byl přešťastný. Zamiloval se do jednoho děvčete. Ona se nám představila. Řekl jsem mu: Nemožné, to nemůže jít dobře, vidím to černě. To je absolutní disharmonie. Oni se přesto vzali. Již po krátké době měli ty největší potíže. Každý šel vlastní cestou. Hádka a zášť byly na pořadu dne.

Proto si nechejte vysvětlit, že harmonie je velká nezbytnost. Vyzářování duše jednoho má odpovídat druhému. Kdo je již ženatý, nebo vdaná, ten nemůže dost dobře od toho utíkat. Ten z nich, který má světlou duši, má povinnost druhému poskytovat tak dlouho světlo, až je připraven světlo přijmout. Může to trvat

celý pozemský život. Od toho se nemůže a nesmí utíkat, ačkoli jsou výjimečné případy, ale tady rozhoduje Bůh a nikoli člověk.

Znáte podobenství deseti pannen. Pět si obstaralo olej, aby jejich lampy svítily, když přijde Kristus. Druhých pět řeklo: „Nemáme naspěch. Když by měl přijít, tak si půjdeme potom olej koupit.“ Nyní se zeptám já vás: Máte olej pro vaše lampy? Olej jsou dobré myšlenky, které jsou uloženy ve vaší duši. Čím víc je duše naplněna dobrým smýšlením, tím více má zásob. Pomocí světla vaší duše najdete cestu zpět do otcovského domu osvětlenou, takže pro vás nebude žádné cesty vlevo a žádné cesty vpravo, jen ještě přímo naproti ženichovi. Obstarejte si tedy tento olej. To nestojí nic. Každá dobrá, čistá, pěkná myšlenka uložená v naší duši, je olejem pro světlo naší duše. Potom je naše vyzařování báječné světlo a my můžeme skutečně jít bez oklik ženichovi naproti.

ZÁŘ Z DUŠE SE MÁ STÁT HARMONICKOU, OBZVLÁŠTĚ U TĚCH, KTEŘÍ CHTĚJÍ BÝT PRAVÝMI KŘEŠŤANY.

OSOBNÍ SVĚTLÉ VYZAŘOVÁNÍ JE OCHRANNÝ ŠTÍT, KTERÝ JAKO ZRCADLO ODRAZÍ VŠECHNY NEGATIVNÍ SÍLY.

VYZAŘOVÁNÍ NAŠÍ DUŠE MÁ BÝT TAK SVĚTLÉ, ABY SE SKUTEČNĚ BLÍŽILO SVATOZÁŘI.

MY NEJSME SVATÍ, ALE KRISTUS NÁS CHCE POSVĚTIT.

PŘECHOD DO OPRAVDOVÉHO ŽIVOTA

PŘI UMÍRÁNÍ OPOUŠTÍ DUCH S DUŠÍ MATERIÁLNÍ TĚLO.
LIDSKÁ DUCHOVNÍ BYTOST JE NESMRTELNÁ. JÁ JSEM
MOHL VIDĚT ZA ŽIVOTA V RELAXAČNÍM CVIČENÍ SVĚTLO
Z KOSMU A BYL JSEM NÁHLE NA PŘEKRÁSNÉM MÍSTĚ.

Co nám ještě říká toto záření? Nyní to bude poněkud ožehavé. Lidé mluví neradi o umírání. Co je vlastně umírání? Já jsem vám vysvětlil, že člověk sestává z těla, ducha a duše. Při umírání opustí duch s duší materiální tělo. „Tak jako je pozemské tělo, tak je také duchovní tělo,“ píše apoštol Pavel. Duchovní tělo je po smrti z velice jemného materiálu. Nyní žijeme v hrubé materiální formě s těžkopádným, pozemským tělem, které nám někdy dělá trochu starost. To bude jednou ve věčném životě lepší, když se stane naše vyzařování světlem. Potom nepocítíme již žádnou zemskou tíži a ani žádnou únavu.

Duch s duší jsou nesmrtelné. Smrtný je jen obal. Když motýl opustil kuklu, tak volně poletuje kolem. Jde zase zpět do kukly? Jistě ne! Kukla zetlí a zbude prach. Naše tělo bude také zase prachem a popelem. Kam ale jde duch s duší? Kristus řekl: „Odcházím, abych vám připravil příbytek.“ Jaký si přejete mít příbytek? Jednopokojový byt? Pětipokojový byt? Zámek? Vilu? Plechový barák? Jeskyni? Co nám říkali, když jsme byli děti? Musíš být hodný a jednou přijdeš do nebe. Ano, nebeský příbytek je přání nás všech. Do jakého bytu vstoupí duše? Kdo s námi disponuje? My sami! Příbytek na onom světě si budujeme my sami. Půjdeme do sféry, do příbytku, který odpovídá našemu duševnímu stavu, našemu vyzařování. Je-li mé vyzařování žluté, potom vejdu v duchu do žluté kmitové sféry. Barva je vlnění. Naše duše je vlnění. To, co jsme si sami vytvořili, smíme sklídit. Proto si pořídte dobré vlnění, svatební šaty! Tyto šaty nelze koupit, ale člověk si je musí zasloužit.

Duchovní bytost nemůžete vidět. Kdo z vás vidí vlhkost vzduchu v prostoru? Kdo ji může uchopit? – Nikdo, a přesto je tu. Divili byste se, kolik posluchačů může ještě být na nějakém shro-

máždění. Nemůžete je vidět a ani na ně sáhnout. Ta žena, která měla možnost vidět vyzařování lidí, pokaždé viděla duchovním zrakem duchovní bytosti, které byly přítomné.

Odkud vím o onom světě? Dlouhá, dlouhá léta jsem mnoho nevěděl. Rád bych býval věděl víc. Nebyl jsem spokojený, když na náhrobním kameni bylo psáno: „Je spasen. Je ve věčném pokoji. Je v nebi.“ To mi nikdy nestačilo. A tak jsem neustále hledal. Často jsem navštěvoval přednášky o životě po smrti. Pořád jsem slyšel v sobě hlas, který říkal: Hledej, hledej! Je víc věcí mezi nebem a zemí, o nichž si školní moudrost dovolí snít. Byla ve mně neustálá touha po odpovědi na otázku, co jednou bude, když zemřeme.

„Tak jako je pozemské tělo, tak je také duchovní tělo,“ učí Pavel. Duchovní tělo nemůžete vidět. Ono ale existuje. Je dokonalou skutečností, kterou si my jako lidé sotva můžeme představit. Boží Andělé jsou z jemné materiální látky. Bůh je duch. Žádné lidské oko nemůže Božího Anděla vidět. Co ale může vidět duchovní zrak, je náramné. A právě zde mají lidé největší potíže. Pro mnoho protestantů Boží Andělé neexistují, protože je nevidí. „Kdybych mohl jednou anděla vidět, potom bych mohl také věřit,“ říkají. Věřit a nevidět nám přináší přece velké zásluhy. Věříme, že zde nyní nejsme sami, že je přítomno mnoho, mnoho posluchačů, zesnulých lidí, možná rodinných příslušníků, kteří vás sem doprovázeli, aby viděli, kam chodíte. V tom případě si přeji, aby zde setrvali a byli připraveni má slova poslouchat, aby se po duchovní stránce dále rozvíjeli, poněvadž mnoho lidí je a zůstane připoutáno k zemi. Proto Kristus říká: „Odpoutejte se od této země.“ Kdo to v pozemském životě pochopí, ten by si mohl mnohé vymoci pro onen svět.

Proč se učíme relaxaci? Náš duch se může uvolnit od všeho, co ho drží u země. Náš duch by se tak měl dostat k boží svobodě, kterou si člověk nemůže téměř představit. Vy nejste ani v duchu vidoucí, ani v duchu slyšící. A přesto je možné, mít v relaxačním cvičení duchovní zážitky, které si člověk může převzít do vědomí. Kdo toto zažil, ten se cítí při procitnutí šťastný a spokojený. „Ach, už je konec! Bylo by dobré ještě pokračovat,“ mohu často slyšet. Kdo tak po relaxaci myslí, ten mohl mít duchovní zážitky, aniž to rozumem vnímá. Hlavní věc je, že se člověk učí odpoutat od

problémů všedního dne.

Mně zůstával také dlouhá léta onen svět utajený. Stále bych býval rád věděl víc. Vyučování náboženství mi nestačilo. Nebyl jsem s ním spokojený. Jen kvůli mým zábránám: pocitu méněcennosti a strachu jsem si netroufl ptát se lidí. A tak jsem se dal do hledání sám. Snažil jsem se hledat všemi možnými způsoby. Navštěvoval jsem přednášky v naději, že se více dozvím. Literaturu jsem si na pomoc prakticky žádnou nevzal.

Jednou se neočekávaně stalo něco báječného: se skupinou lidí provádíme relaxační cvičení. Referent nechává z magnetofonového pásku hrát hudbu a říká k uvolnění slova. Neočekávaně mám zážitek: byl večer, přibližně půl jedenácté. Vidím nade mnou jasný světelný kanál. Ještě nikdy jste neslyšeli od paní Dr. Kuebler-Rossové, když mluví o tom, že umírající vidí světelný kanál? Ano, vy všichni budete vidět při umírání takový světelný kanál. Mně bylo dovoleno za života vidět v tomto relaxačním cvičení světlo z kosmu. Jako světlá roura vedl tento kanál do vesmíru. K mému úžasu vidím sám sebe ležet na zemi a vidím shora všechny lidi v sále. To světlo bylo jako magnet. Odtahovalo mě pryč. Slyším referenta a relaxační hudbu zcela reálně. K mému úžasu pozoruji, jak procházím stropem a střechou. Přesto ale vidím do sálu, z výšky asi 30 metrů. Potom jsem ztratil pojem času a vzdálenosti a byl náhle na překrásném místě. Nemohu vám popsat toto místo, protože naše slovní zásoba není postačující k vysvětlení takové nádhery. Slyšel jsem obrovský chór. Ze všech stran jsem slyšel zpěv. Ozvěna z Koenigsee je proti tomu absolutní nic, tak báječná to byla ozvěna. Tu harmonii ve zpěvu, by musel člověk zažít! – Ouvej! Relaxace dole bude přerušena. Já otevřu oči. „Ne, ne, tady nechci být! Tady je všechno tak těžkopádné, tak namáhavé a tak obtížné. Chtěl bych opět tam, odkud jsem se právě vrátil,“ byly mé myšlenky. Prožitek nebyl jako sen. Bylo to při procitnutí zcela reálně. Mohl jsem to báječně převzít do vědomí.

Dělal jsem potom denně relaxační cvičení v naději, že to ještě jednou budu moci zažít. Samozřejmě jsem chtěl vědět, co jsem zažil. Odpověď lidí byla: „Jsi psychopat, fantasta. To jsou typické halucinace. Když budeš takto pokračovat, skončíš v krátkém čase v blázinci!“ Pátral jsem a hledal a našel jsem odpověď v Bibli, kde Pavel píše: „Já znám člověka, nevím, byl-li jeho duch vytržen

do třetí nebo do čtvrté sféry. To nemohu říci. To ví jen Bůh.“

Směl jsem za života opustit svoje fyzické tělo. Jako duchovní bytost jsem viděl svoje pozemské tělo, jak tu leželo, zatím co duch s duší se vznášeli pryč. Něco takového se nedá nikdy vyžadovat. Dnes vím, že to byl boží pokyn k dalšímu hledání. Hledal jsem a našel. Velkou, mocnou milostí boží je tento zážitek pro mě dnes rozluštěn.

Stav, ve kterém duch za života opustí tělo, nazýváme vytržení. Vy všichni jste zažili již velmi často opuštění ducha. Jste jen neznalí a duchem nevidoucí a neslyšící. A přesto tvrdím: Bůh upozorní každého člověka.

Vy jste přece jistě již slyšeli, že jsou pravdivé sny, sny ze zážitků a iluzorní sny. Poslední nám nemají co říct. Velký zmatek ve snu je bez významu. Ale pravdivé sny je třeba brát vážně. Možná, že jste již padali v hlubokém spánku stále hlouběji a hlouběji do černé díry. Náhle jste se propocením probudili. Co to má znamenat? Je tento sen dobrý nebo špatný? Je dobrý! Váš duch mohl prodlévat této noci ve světlé sféře a musel opět nazpět do těla. Naše planeta země není žádný ráj; je to oblast ovládaná Luciferem. Opravdové světlo, Ježíš Kristus, sestoupil do temnoty, a tato temnota jeho činu neporozuměla. Po 2000 letech člověk ještě mnohému neporozuměl. Tedy, pád do tmy znamená návrat do pozemského života, do fyzického těla. Těšte se, když něco takového zažijete.

Nebo: zdálo se vám, že jste v tmavém tunelu. Vidíte daleko, daleko vpředu východ z tunelu jako světelný bod. Většina má strach a vrátí se. Špatně! Kde je potom vaše světlo, které by mohlo ten tunel osvětlit? Kde je zářivá síla vaší duše, abyste nemuseli mít strach jít tím tunelem? Tento tunel symbolizuje pozemský život. Všichni musíme projít tímto pozemským životem. Je mnoho lidí, kteří mají strach před budoucností, protože svou cestu neosvětlují svým vlastním světlem. Východ z tunelu, malý světelný bod, je Kristus. „Pojďte ke mně všichni, kteří jste unavení a zatíženi, chci vás osvěžit!“ volá na všechny Kristus. Ale lidé nechtějí to volání slyšet. Jsou svéhlaví a zatvrzelí. Pravdivé světlo na nás čeká. Jen mu musíme jít odhodlaně vstříc.

Ještě nikdy se vám nezdálo, že jste letěli přes krajinu, přes hory a jezera? Co jste cítili při probuzení? Jistě jste si mysleli: Škoda,

že jsem vzhůru. Bylo to přece tak krásné, vznášet se bez motoru a bez hluku. To bylo tak klidné, tak pěkné, tak překrásné. Skutečně, váš duch opustil tělo. Duch s duší není vázaný na sílu svalů. Duch s duší se může vznášet a pohybovat velkou rychlostí. To se dá těžko rozumově pochopit. Právě, je víc věcí mezi nebem a zemí, než si ve snu připustí školská moudrost.

Zažil jsem něco báječného. V zimě jsme dělali uvolňovací cvičení s hudbou a mluvenou řečí. Přítomných bylo asi 15.

Byl jsem tehdy ještě zcela v začátcích svého působení. Byl jsem plně plněm vědomí a mluvil relaxační slova. Náhle byl prostor naplněn silnou vůní konvalinek a to v zimě. Byla to opojná vůně. Domníval jsem se, že někdo vylil lahvičku s voňavkou. Brzy poté jsem přerušil relaxační cvičení. „Pane Kuhne, rozstříkal jste konvalinkovou voňavku?“ byl jsem spontánně tázán. „Ne, ptám se vás a buďte prosím čestní: Má někdo takovou voňavku u sebe?“ Všichni to popřeli. Opakoval jsem otázku. Ale všichni kroutili hlavou. Jedna žena vedle mě byla stále ještě ve stavu vytržení. Její duch byl pryč. Volám tuto paní zpět do těla. Probudí se a říká: „Zde to také voní po konvalinkách.“ To bylo potvrzení nadpřirozené události. Tato žena líčila, jak se v uvolňovacím cvičení vznášela nad nádhernými poli konvalinek. Květiny, které viděla, se nedaly porovnat s těmi, které máme na naší zemi. Každý stoněk byl vysoký nejméně 50 cm. Velké, bílé zvonky byly všechny obroubeny zlatem. Zlato zářivě svítilo. Tato žena měla pocit, že ji ta vůně nese přes ta obrovská pole. Ano, ona zažila onen svět a my jsme dostali znamení. Tímto znamením nám byl darován poznatek. Tak můžeme od poznatku k poznatku stoupat výše.

Velká událost byl stav vytržení tří učedníků na hoře Tábor. Také tito tři učedníci viděli světlo z kosmu, kužel světla. Padli do vytržení a viděli duchovním zrakem Ježíše Krista v nebeském vzezření. Zažili, jak Mojžíš a Elia v tom světle sestoupili dolů a hovořili s Ježíšem Kristem.

Také oni museli zase zpět do fyzického, pozemského materiálního těla. Probudili se jako z hlubokého spánku. „Pane, zde chceme vystavět tři chýše, jednu Tobě, jednu Mojžíšovi a jednu Eliovi,“ pravil Petr. Žili přirozeně naději, že mohou v těchto chýších potom bydlet a nemuset už zpět do pozemského všedního dne. Kdo

smí tento stav zažít, ten má skutečně mezi lidmi potíže. Lidé nechtějí něčemu takovému rozumět a už vůbec ne, považovat to za pravdu. Když se něco takového může stát, je to stále ještě na celém světě popíráno.

Teď se dovolávám vytržení Bernadety v Lurdách. Byla slabé, neduživé dítě. Při sbírání dřeva zůstala pozadu a uviděla světlo z kosmu. Jde tomu světlu naproti a klesá ve vytržení. Vytržení znamená opuštění ducha. Tělo je jako v bezvědomí, v nehybném stavu. Člověk může padnout do vytržení v kleče i ve stoje. Bernadeta vidí, jak se v tomto světle objevuje zázračné vzezření. Bernadeta s tou osobou rozmlouvá. Jen Bernadeta slyší duchovním sluchem a vidí duchovním zrakem. Jiní lidé by nic neslyšeli a nic neviděli. To překrásné vzezření pravilo k Bernadetě: „Přijď zase!“ Její duch musel zase zpět do těla. Probudila se a byla ze zážitku přešťastná. Lidé se sami sebe ptali: co se s Bernadetou stalo? Svým nejbližším přítelkyním to sdělila a ty přirozeně neuměly mlčet. Brzy mnozí věděli, že Bernadeta prožívá něco zvláštního. Když šla zase k jeskyni, lidé ji následovali, neboť chtěli také vidět ten zázrak. Ale všichni tito lidé neviděli a neslyšeli nic; jen Bernadeta upadla do vytržení. Jí samotné se ukázala Boží matka. Tak se to událo několikrát. Vždy znovu šli lidé s ní, aby Boží matku také viděli. A protože lidé nic neviděli a nic neslyšeli, stali se velkými protivníky a pomlouváči této události. Nakonec pravilo toto zázračné vzezření k Bernadetě: „Jsem neposkvrněné početí.“ To bylo v této době pro obyvatele Lurd příliš mnoho. To bylo také příliš mnoho pro církve. Bernadetě bylo všemi možnými způsoby vyhrožováno. Měla přiznat, že to byly jen halucinace. Namlouvali jí, že není při smyslech a když bude tak dále pokračovat, tak skončí v ústavu choromyslných. Bernadeta byla silná a stále znovu dosvědčovala zjevení. Jak církev na tuto mocnou událost reagovala, je žalostná záležitost.

Co se v Lurdách přihodilo, se týká nás všech. Když evangeličtí křesťané míní, to je jen pro katolíky, tak by to mohlo být již rouhání. Poněvadž Bůh sám ví, jak nás lidi musí zkoušet, aniž by se nás dříve zeptal, zda nám to vyhovuje. Také já jsem v evangelickém vyznání vyrostl, ale mám před touto Bernadetou velkou úctu. Byla skutečně Bohem vyvolená.

CHCI ŽÍT TAK, ABY MÁ DUŠE ZÁŘIVĚ SVÍTLA A ABYCH
SMĚL BÝT OSTATNÍM SVĚTLEM. VE SVĚM SRDCI TOUŽÍM
PO BOŽÍ SPRAVEDLNOSTI A PO NEBESKÉM DOMOVĚ.

VZNIKÁ MÍSTO BOŽÍ PŘÍZNĚ - BOŽÍ MILOSTI

TA DUCHOVNÍM ZRAKEM OBDAŘENÁ ŽENA, SMĚLA V KAŽDÉM UVOLŇOVACÍM CVIČENÍ ZAŽÍT OPUŠTĚNÍ DUCHA. TOTO SE NE-PRIHODILO NA MÉ PŘÁNÍ, ŽE BYCH CHTĚL, ALE Z BOŽÍ VŮLE. VE VYTRŽENÍ VIDĚLA PŘEKRÁSNÉHO BOŽÍHO ANDĚLA. ON JÍ ŘEKL: „ODE DNEŠKA TĚ BUDU VODIT DO NEBESKÝCH SFÉR.“

Také já jsem směl zažít velké nebeské znamení. Měl jsem přednášku v Rorschachu. Angažoval mě spolek pro národní zdraví. Pokladník spolku poslal na tento večer svou ženu, protože byl sám zaneprázdněný. Žena se zdráhala se slovy: „Nejdu. Zase jeden psycholog. Takových mám už dost.“ Přesto musela jít. Tento první večer jsem před počátkem přednášky seděl vedle této ženy. Ona nepřetržitě hubovala na příštího referenta. Přitom nezpозorovala, že jsem neplatil žádné vstupné. Byla špatně naladěná a viditelně rozzlobená. Můžete si představit jak mi tlouklo srdce? Byl jsem tehdy ještě zcela v začátcích, a potom, byla to první přednáška v Rorschachu. Na přednášku jsem připravil a napsal si důležité body na papír. Po pěti minutách jsem odložil papír stranou a stal se div. Byl jsem schopen tento večer neočekávaně tři hodiny plynule přednášet. Ta žena mě celou přednášku pozorně pozorovala! Neuniklo jí žádné slovo, tak pozorně poslouchala. Po přednášce přišla ke mně a pravila: „Musím se vám omluvit. Nyní vím, kdo mi chtěl překazit, abych sem šla. Pane Kuhne, nemohu se dočkat druhého večera. Přeji si, aby bylo již zítra.“

Na druhém večeru jsem udělal nakonec uvolňovací cvičení a zrovna tato žena začala tento večer duchem vidět a duchem slyšet. V první uvolňovací cvičení zažila opuštění ducha, tak zvané putování po zemi. Duch se uvolnil od těla a šel do Jižní Ameriky, do Ria de Janeira. Viděl tam krajinu, záliv, hotely a vysokou horu s obrovskou sochou Krista. Po uvolňovací cvičení se budila přešťastná. Řekla radostně: „Pane Kuhne, zažila jsem něco báječného. Viděla jsem překrásné město.“ Podle jejího popisu jsem ihned zjistil, že její duch byl v Riu. Velká socha na hoře byla pro mne znamení.

V každém relaxačním cvičení směla tato žena zažít opuštění ducha. Toto se nedělo, že bychom chtěli, to bylo boží připuštění. Její duch směl tělo stále znovu opustit. Pokaždé měla ty nejkrásnější zážitky. V tomto stavu směla léčit nemocné lidi. Jednou mi popsala Tibet. Vyprávěla, jak byla vedena do nemocnice a směla položit pacientům v duchu ruku na čelo. Všichni tito lidé mohli druhého dne uzdravení vstát. Po takových báječných příhodách byla přešťastná.

Neslyšeli jste ještě nikdy o bilokacích svatého pátera Pia? On byl zvláště boží přízní obdařený františkánský páter v jižní Itálii. Jeho duch se mohl ukázat lidem na celém světě. On byl mnohokrát ve vytržení. Páter Pio měl na těle jizvy Krista. Katolická církev ho vypověděla do Rotondy. Chtěla, aby se veřejnost o stigmatěch nic nedozvěděla. A přece páter Pio volal lidi z celého světa k sobě do Rotondy. Zjevil se spícím lidem ve snu. Bylo dokonce v jeho moci otevřít spícím duchovní zrak. Lidé často po takovém duchovním setkání řekli: „Chtěl jsem s ním hovořit a byl pryč.“ Proč? Protože se chtěním vzbudí vědomí. Páter Pio oslovil také mě: „Přiď ke mně do Rotondy!“ Já, v evangelickém vyznání vychovaný, jsem to směl zažít.

Ta žena dělala v každém uvolňovacím cvičení cestu kolem světa. Často mi hubovala, když jsem přerušil relaxační cvičení. „Měl jsi mě tam nechat, kde jsem byla,“ říkala pokaždé. Ano, kdo v duchu smí něco takového zažít, pro toho je všední den těžkopádný a namáhavý.

Přišel jsem do pokušení – bylo to boží připuštění – řekl jsem si, mělo by být možné, ducha této paní Marie Gallati poslat zcela vědomě na určité místo. Zeptal jsem se jí, zda svolí k takovému pokusu. Byla beze všeho srozuměna. Přál jsem si, abychom se po jedné večerní přednášce soukromě sešli k uvolňovacímu cvičení. Když jsem viděl, že duch opustil tělo, byl jsem drzý. Prosil jsem jednoho přítomného, aby mi dal mně neznámou adresu. Také této ženě byla adresa neznámá. Tázal jsem se jí ještě jednou, zda tam smím jejího ducha poslat, aby se podíval, co se tam děje. Když znovu přisvědčila, přikázal jsem duchu té ženy jít na tu adresu. Ve stejném okamžiku byl uprostřed v pokoji, 60 km daleko. Teď jsme zažili ohromující jev. Tady v bezvědomí ležící tělo vyprávělo, co jeho duch tam v pokoji viděl. Duch je s tělem spojen přes

„stříbrnou šňůru“. Duchem vidoucí lidé vidí toto spojení ducha s fyzickým tělem. „Stříbrná šňůra“ působí jako telefon.

Byl nám popsán celý pokoj, předměty i barvy. Proč se to mohlo stát, když byla noc a žádné světlo? Jako duchovní bytost nemohla stlačit vypínač. Proč mohl její duch v temnotě vidět? Tato žena měla světlou duši. Vždy a všude, kam takový duch přijde, je báječné světlo.

Tento lidský duch reagoval jen na má slova. Všichni ostatní se mohli ptát, jak chtěli. Neobdrželi žádnou odpověď. Běda, když někdo tvrdí, že to je hypnóza! To by bylo rouhání. To byla nadpřirozená událost.

Rozkázal jsem tomuto lidskému duchu: Jdi teď vedle do pokoje a řekni mi, co tam vidíš! Hned na to jsem dostal odpověď: „Jsem v ložnici. Leží tu mladík v hlubokém spánku.“ Celý pokoj nám byl popsán. Řekl jsem: Jdi teď k tomuto mladému muži, udělej mu kříž na čelo a požehnej ho jménem svaté boží Trojice! Ona opakovala: „Žehnám tohoto spícího muže jménem svaté Trojice a dělám mu nyní kříž na čelo.“ Poté jsem zavolal tohoto lidského ducha nazpět. Probudila se a chtěla nám přítomným popisovat, co zažila a my jsme již věděli všechno. Vidím ještě dnes její žasnoucí oči, jak se ptá: „Jak to, že všechno víte? Vůbec jste tam nebyli!“ Neměla tušení, že její tělo zde všechno vypovědělo.

Také já jsem to nemohl ještě pochopit. Bylo to velké, nadpřirozené znamení. Žena, která nám dala tu adresu, telefonovala druhého rána, aby zjistila, zda to vše odpovídá skutečnosti. Všechno jí bylo potvrzeno. Matka byla u telefonu a vysvětlovala: „Ty, musím ti něco zajímavého sdělit. Dnes ráno přišel můj syn k snídani, celý rozzářený štěstím jako ještě nikdy a stále opakoval: mami, mami, dnes v noci byl u mě Boží Anděl. On mě požehnal a udělal mi na čelo znamení kříže.“

Tento spící mladý muž směl zažít setkání s Božím Andělem. Měl jsem různé takové zážitky. Musím přiznat, že v tom bylo také trochu zvědavosti.

Jednou zase se přihodilo něco jedinečného. Tatáž žena byla jednou v duchu zavedena do Weinfeldenu. Nevěděl jsem, že se tento večer ve Weinfeldenu konalo zasedání církevního představenstva. Tento lidský duch byl přítomný na zasedání. Dva

katoličtí duchovní mne nehezky pomlouvali. Očerňovali nejhorším způsobem mou činnost. A já jsem mohl doma naslouchat, co tam ve Weinfeldenu o mně říkali. Náhle se pozdvihl jeden církevní představitel a pravil: „Pánové, všechna vaše tvrzení jsou lež a pomlouvání. Navštívil jsem jednu přednášku pana Kuhna.“ – Teď je také zhyponotizovaný! Takový nemá v představenstvu co hledat! Tak byl tento muž zesměšněn. Bylo mi ho velmi líto. Hájl mě ten večer. Ale to nemělo žádný účinek. Druhý den jsem tomu muži zatelefonoval: Děkuji vám, že jste mě včerejší večer tak obhajoval. „Pane Kuhne, odkud to víte? Já jsem to ještě nikomu neřikal. Přece vám to neřekli vaši protivníci?“ Nemohl vědět, že duch Marie Gallati byl při tom a já jsem mohl všechno vyslechnout.

Směl jsem zažít jednu švýcarskou biskupskou konferenci, na které bylo o mě mluveno. Biskupové byli shromážděni v Einsiedelnu a já byl posluchač. Od té doby nemám k biskupům žádnou důvěru, protože oni o mě šířili lži a pomluvy. Z mnoha podobných událostí mám mnoho důkazů o pravosti a pravdě. U Boha není žádná věc nemožná.

Jednou se přihodilo něco nedobrého. Poslal jsem na vlastní přání paní Marie Gallati, jejího ducha na místo, kde bylo přítomných mnoho démonů. To byl pro ni velký šok. Bylo to boží připuštění k mému poučení. Po této události jsem řekl: Konec s pozemským putováním! Už nikdy nebudu někam posílat lidského ducha, protože nikdy nemohu vědět, co na tom místě je. Já nesmím přece vydat světlou duši démonům! Sotva jsem dořekl, padla ta žena do vytržení a viděla poprvé překrásného zářivého Božího Anděla. Boží Anděl oslovil tohoto lidského ducha: „Konec s pozemským putováním! Ode dneška tě budu vodit do nebeských sfér, vždy za přítomnosti velkého, mocného Božího Anděla, který ti bude vysvětlovat, kde se nacházíš.“ A skutečně byla v každém uvolňovacím cvičení Božím Andělem odvedena. Měla ty nejkrásnější zážitky.

A nyní o vytržení Saula, narozeného v Tarsu, v Malé Asii. Rodiče ho poslali do Jeruzaléma do vyšší školy. Podle dnešní definice absolvoval theologické studium. Jeho učitel zákona, Gamaliel, byl podle dnešního pojmu profesor theologie. Saul bydlel v Jeruzalémě u své vdané sestry. Byl velmi aktivní žák. Tu uslyšel

o synu tesaře, který se vydává za očekávaného Mesiáše. Tento Ježíš učí bludy, je falešný prorok a všichni jeho přívrženci se nazývají křesťany. To je sekta, a ta se nesmí nechat rozrůst. Musí být zlikvidována. Saul se rozhodl křesťany pronásledovat. Bylo pro něho lehké obdržet od tehdejších místodržících na křesťany zatykače. Saul byl strůjce ukamenování svatého Štěpána. Proč byl Štěpán ukamenován? Štěpán byl narozený shora. Byl duchovně vidoucí a duchovně slyšící. Říkal: „Vidím nebe otevřené a božího syna sedět po pravici otce.“ Saul odpověděl: „Nevidím nic.“ Celá horda kolem něho křičela: „My také ne. On je rouhač a musí být ukamenován!“ Jen svatý Štěpán byl duchovně vidoucí. Všichni ostatní neviděli nic. Štěpán padl na kolena a prosil obzvláště pro Saula: „Pane, odpusť mu, on neví, co činí! Nezapočítávej mu tento hřích, on je ještě zaslepený!“

Byl v duchu zaslepený, jako velké masy lidí v dnešním čase. Většina je duchem mrtvá. Tato duchovní smrt jim nepřináší do budoucna nic dobrého. Musíme být v duchu živí křesťané. Proč Štěpán pravil: „Pane, odpusť mu, on neví, co činí. Nezapočítávej mu tento hřích!“ - Svatý Štěpán viděl duchovním zrakem boží plán pro Saula. Věděl, že Bůh tohoto Saula ještě bude pro sebe potřebovat. Proto prosil: „Nezapočítávej mu tento hřích!“

Saul dále pronásledoval křesťany. Na cestě do Damašku byl oslněn světlem z kosmu a spadl v bezvědomí z koně. V duchu se Saul setkává s Kristem. Kristus mu říká: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“ „Pane, co chceš, abych učinil?“ odpověděl Saul. „Potřebuji tě. Jdi do Damašku do Dlouhé ulice do domu Jidáše a čekej tam a očekávej, co přijde!“ poručil mu Kristus. Saulův duch musel opět nazpět do fyzického těla. Probudil se a byl slepý. Proč? Protože Saulův duch byl příliš blízko u svého fyzického těla, když potkal Ježíše Krista v nebeské podobě. Odvedli ho do Damašku. Svatý muž jménem Ananias tam dostal od Božího Anděla příkaz: „Jdi do Dlouhé ulice do domu Jidáše! Tam najdeš muže jménem Saul. On je slepý. Jdi tam, přilož na něho ruce a uzdrav ho!“ „To je ten Saul, který nás křesťany pronásleduje, a tam mám jít já ještě ho uzdravit?“ odpovídá Ananias. „Jdi, je to vůle Ježíše Krista!“ rozkázal Boží Anděl. Kdo řekl: Ty jsi Pavel? Odkud má tento Pavel duchovní učení, které je nám dochováno v Novém Zákoně? Kdo chápe tuto totální přeměnu? Kdo způsobil toto obrácení? Je

smutné, že se tak důležité věci neučí ve vyučování náboženství.

Každá mdloba a každá narkóza je opuštění ducha. „Pacient je v koma,“ říká potom lékař. U těžce zraněných lidí se šokem z nehody oddělí duch s duší od fyzického těla. K tomu následující příklad: Pan Jankovič z Curychu utrpěl na cestě do Tessina těžkou nehodu. – Je v bezvědomí. Jako duchovní bytost vidí svoje těžce zraněné tělo a shluk lidí. Poslouchá, co lidé hovoří. Přihlíží, jak se přihnalo policejní auto. Vidí nemocniční auto a pozoruje, jak je tělo vyprošťováno a s modrým světlem na střeše odváženo do nemocnice. Duch pana Jankoviče zůstává na místě. Vidí rovněž toto světlo z kosmu. Poněvadž se pracovně světlem zabýval, zajímá se o tento světelný kanál a jde mu naproti. Neočekávaně před ním stojí Boží Anděl se zvednutýma pažema a říká: „Ty nemůžeš dále, musíš ještě jednou nazpět, abys splnil jako člověk na zemi ještě jeden úkol!“ V té chvíli ho lékaři v Luganu přivedli zpět z klinické smrti do života. Když se probudil, huboval lékařům: „Proč jste mě nenechali tam, kde jsem byl?“ Mluvil jsem osobně s panem Jankovičem. Mohl jsem jeho zážitek přirozeně ihned objasnit.

Jiný příklad: Úspěšný, ve světě známý hudebník měl těžkou nehodu. Byl klinicky mrtvý. Lékaři ho zase vrátili nazpět do života. Když se probudil, pravil: „Teď vím, tato hudba vede přímo do pekla.“ Šokem nehody padal jeho duch do černé jámy. Padal stále hlouběji a hlouběji. Co zažil hluboko dole, bylo zlé. Od té chvíle nehraje už vůbec takovou hudbu. Nyní víte, proč já často tak přísně mluvím o moderní hudbě. Je větším dílem inspirovaná zdola. Kdo nechce poslouchat, musí pocítit. To je tragická věc. Boží protivník chce získat lidi pro sebe. Tisíce proudí na obrovské koncerty a nepozorují, jak se zaplétávají do sítí temna. Uvolnit se ze spárů zla může trvat celou věčnost. Všech těchto lidí je mi líto. Ale ovšem, nechtějí si nechat domluvit.

Nyní je na čase, abych vám vyložil něco o vnitřním životě.

VŠECHNA BIBLICKÁ VYPRÁVĚNÍ, ZÁŽITKY A ČINY JEŽIŠE,
MAJÍ PRO MNE A NÁS VŠECHNY VELKOU DŮLEŽITOST.

PŮSOBENÍ SVATÉHO DUCHA

KRISTUS ŘEKL SVÝM UČEDNÍKŮM: „JÁ VÁS NENECHÁM SAMOTNÉ, ALE POŠLU VÁM DUCHA PRAVDY, KTERÝ VÁS BUDE ZASVĚCOVAT DO BOŽÍCH TAJEMSTVÍ.“

Také já jsem zažil svatodušní svátky. Z úst paní Marie Gallati se ozvalo: „Neobávej se! Svatý Boží Anděl ti nyní sdělí poselství z onoho světa. Mluvím k tobě z boží vůle.“

Kristus řekl před svou smrtí svým učedníkům: „Já vás nenechám samotné, ale pošlu vám ducha pravdy, který vás bude zasvěcovat do božích tajemství.“ Učedníci Kristu nerozuměli. Krátce potom zemřel. O několik týdnů později uspořádal Petr mši. Všichni se shromáždili za zavřenými dveřmi. Tu přišel Duch Svatý se svištěním a hučením přes tehdejší lidi a mluvil mateřskou řečí přítomných. To byla událost svatodušních svátků. Co se tu u Petra událo? Za zavřenými dveřmi byli shromážděni dobří, čestní, věřící křesťané. Byli to lidé se světlým vyzářováním. Září od jejich hlav byl prostor naplněn světlem. Jak by bylo pěkné, kdyby takové světelné jazyky také dnes byly vidět nad některými hlavami. Pozemským zrakem nelze takové světelné jazyky vidět. Jsou viditelné jen duchovním zrakem. Zaslouhou tohoto světelného vlnění u Petra padli přítomní lidé do vytržení. Jejich duch byl Božím Andělem odveden pryč. Zpět zůstalo tělo v bezvědomí, které bylo svázáno tak zvanou stříbrnou šňůrou s duchem a s duší. Neočekávaně mluvilo tělo jednoho člověka hebrejsky, čisté Slovo Boží, protože přítomní rozuměli jen hebrejsky. Ten člověk ale tu řeč neznal. Ten člověk nemluvil, byl to Svatý Duch, který v mateřské řeči přítomných, vyhlašoval čisté Slovo Boží. Náhle mluvilo tělo druhého člověka aramejsky, protože jiná část přítomných rozuměla jen aramejsky.

Nyní vám popíši svatodušní svátky, jak jsem je mohl zažít po prvé: Navštívil jsem onoho odpoledne nemocné lidi. Při jízdě do Roršachu jsem dostal inspiraci. Inspirace je myšlenka, která mě ovládá, ale kterou vůbec nechci. Má vůle byla, navštívit pacienta. Inspirace mi říkala: „Jdi k této duchovně vidoucí ženě do Roršacherbergu!“ Protivil jsem se té inspirace slovy: Ne, jdu k

paní Meierové! Já mám také svou vůli. Inspirace byla stále silnější. Aniž bych se nechal ovlivnit, pokračoval jsem v jízdě. U paní Meierové jsem chtěl vystoupit. Nemohl jsem se hýbat. Seděl jsem v autě jako spoutaný. Pocítil jsem horkou vibraci v celém těle. Inspirace mluvila jasně a zřetelně: „Jdi teď do Rorschacherbergu!“ Vystoupit z auta jsem nemohl. Odjet jsem beze všeho mohl. V Rorschacherbergu jsem vstoupil do domu a našel paní Marii Gallati již ve vytržení. Volal jsem jejího ducha zpět, ale tentokrát mne neuposlechl. Jistě půl hodiny jsem se snažil, ale marně. Potom jsem řekl: Spánembohem, když se nevrátíš, tak zase jdu! Chtěl jsem opustit místnost a tu se ozvalo z jejích úst: „Neboj se! Svätý Boží Anděl ti teď předá poselství z onoho světa. Mluvím k tobě z boží vůle. Musels až do dnešního dne probojovat dlouhá tvrdá léta. Nyní je na čase, aby ti bylo zjeveno, že máš na této zemi úkol.“

Lekl jsem se. Že by měl hovořit Boží Anděl k evangelicky vychovanému člověku, který se nic neučil o Božích Andělech? Mezi protestanty se říkalo: „Potřebujeme jen Ježíše Krista.“ Chudáci protestanti. Jsou tak zaslepení. V nebi jsou všechny duchovní bytosti, všichni Andělé Boží, spojeni v jednom duchu s Ježíšem Kristem. Jsou výborně organizováni v nebeské hierarchii. Z takového pořádku bychom se mohli my lidé učit.

Mým přáním bylo, aby se děti vrátily domů. Venku v autě jsem měl magnetofon. Taková slova by se měla přece zachovat, myslil jsem si. Ale, běda! Boží Anděl pravil: „Naše vlnění je narušené. Musím přerušit. Bůh tě opatruj! Přijdu zase.“ V té chvíli vstoupily děti do domu. Neviděl jsem děti přicházet. Anděl je ale postřehl. To byla pro mě nadpřirozená událost, která byla na pováženou.

Umíte si představit, jak jsem tuto ženu po procitnutí zpovídal? Nevěděla o tom všem nic. Zatím co Boží Anděl mluvil, měla vlastní zážitky ve velmi vysoké nebeské sféře. Byl jsem od počátku přesvědčený, že toto mluvení byl pokaždé velký zázrak.

BOŽÍ DUCH PŮSOBÍ KDE CHCE, JAK CHCE A KDY CHCE.
CHCE MĚ OBZVLÁŠTĚ OSLOVIT PŘES SVĚDOMÍ. CHCI SE
NECHAT VĚST DOBRÝMI POCITY SRDCE. KAŽDODENNÍ
MODLITBOU SE OTEVŘU BOŽÍMU DUCHU.

VE SLUŽBĚ BOŽÍ

JEDNOHO DNE SE BOŽÍ ANDĚL OTÁZAL: „JSI OCHOTNÝ SLOUŽIT JAKO NÁSTROJ BOŽÍ MEZI LIDMI? KDYŽ ŘEKNEŠ ANO, BUDE SE DÍT NÁSLEDUJÍCÍ: LIDÉ TĚ BUDOU POMLOUVAT A MLUVIT O TOBĚ NEJHORŠÍ LŽI. TVÁ CESTA BUDE TRNITÁ KŘÍŽOVÁ CESTA PRO JEŽÍŠE KRISTA.“

Tento povstálý Boží Anděl mě zasvětil do mnoha tajemství.

Tato žena padala stále častěji do vytržení bez mého přičinění. Byl jsem stále častěji osloven tímto Božím Andělem. Představil se mi jako boží posel, jako povstálý Boží Anděl. Tehdy jsem ještě všemu nerozuměl, ale cítil jsem ke všemu, co se stalo, velkou úctu. Byl jsem o pravosti a pravdě přesvědčen.

Jednoho dne Boží Anděl pravil: „Dnes přicházím na zvláštní boží příkaz k tobě dolů na tuto tmavou zemi, abych se tě zeptal, jsi-li ochotný sloužit jako nástroj boží mezi lidmi?“ Bez rozmyšlení jsem přisvědčil. Ale Boží Anděl odpověděl: „Tvůj souhlas je neplatný. Napřed máš vědět, že Bůh dává každému člověku osobní svobodu. Každý člověk může dělat co chce, ale ze všeho se musí jednou před Bohem zodpovídat. Nemusíš, když nechceš! Nebude ti to započteno jako hřích. Zeptám se tě ještě jednou. Prosím tě, rozmysli si to dobře! Když řekneš ano, bude se dít následující: Lidé tě budou pomlouvat a mluvit o tobě nejhorší lži. Tvá cesta bude trnitá křížová cesta pro Ježíše Krista. Budeš mít nedostatek peněz. Církev tě napadne. A teď se tě zeptám znovu: Přijímáš-li tento úkol, tak řekni ano.“ Dal jsem rezolutní souhlas. Boží Anděl řekl: „Děkuji ti za tvé ano. Teď již nejsi svobodný člověk. Nyní budeš absolvovat duchovní školu, přímo z nebeského království, jako Pavel před 2000 lety.“ On byl tehdy vyslán do Arábie. Tři roky žil v ústraní. Tam absolvoval stejným způsobem duchovní školu. „Tak to bude také v tomto tvém nynějším životě,“ pravil Boží Anděl dále. Já jsem měl výhodu, že jsem se nemusel vystěhovat do ciziny.

Duchovní vyučování bylo velmi přísné. Skoro každou noc jsem byl volán do Roršacherbergu. Tento povstálý Boží Anděl mě za-

světil do mnoha tajemství. Po půl roce pravit: „Dnes přicházím se zvláštním božím pověřením. Připravte se na velkou cestu! Bůh vás vysílá.“ Mohl jsem se otázat: Jak mám jít na cestu? Nemám přece žádné peníze. Měl jsem tehdy velký nedostatek finančních prostředků. Dnes vidím, že to byla prozřetelnost boží a že to muselo být. Neptal jsem se, věřil jsem. Pověření k velké cestě jsme dostali o svatodušních svátcích 1965. Pořádal jsem tehdy již kurzy a říkal lidem: Mohlo by se stát, že tu příští týden nebudu. Týden za týdnem jsme čekali na pokyn k cestě. Domnívali jsme se již, že Boží Anděl na cestu zapomněl.

Bylo léto, podzim, listopad. Na počátku prosince se přihodil zázrak. Ústy 12-ti letého děvčete nám oznámil velký, mocný Boží Anděl poselství: „Odjezd 20. prosince, večer v 8 hodin, cíl cesty Garabandal v severním Španělsku.“ To bylo nadělení! Zrovna na Vánoce jsme museli nastoupit 2000 km dalekou cestu.

V Garabandalu se zjevil sedmi dětem Svatý Archanděl Michael. Přípravoval je na zjevení matky Ježíše Krista. Ježíšova matka jim předala v Garabandalu poselství pro celé lidstvo. Nejstarší dítě, Končita, směla toto poselství sepsat. Dokument byl předán Santanderskému biskupovi. A biskup nařídil: „Jménem katolické církve vám zapovídáme jít do Garabandalu. Poselství je nepravé a pochází z halucinací těch dětí, které by chtěly hrát roli důležitých.“ Zpráva šla tehdy všemi katolickými novinami.

Po roce duchovního vyučování tímto Božím Andělem jsme obdrželi pověření, odcestovat do Garabandalu. Asi tři týdny před odjezdem mi tento Boží Anděl prozradil své jméno: „Já jsem Svatý Archanděl Michael.“ A já jsem měl velké potíže tomu věřit, byl jsem protestant. Ten mocný nebeský kníže, ctěný katolickou církví, mě již celý rok učil?– To bylo pro mě příliš mnoho. – Svatý Archanděl Michael viděl mé myšlenky. Měli jste si poslechnout, jak ten nebeský kníže Svatý Michael mi huboval: „Na tak dlouhý čas jsem tě přijal do duchovní školy. Dnes, kdy se dozvídáš moje jméno, mi už nechceš věřit. Jsem opravdový nebeský kníže Svatý Michael. Já sám jsem směl připravit ty děti v Garabandalu na zjevení matky Ježíše Krista. Prosím vás, jed'te!“

Boží matka tam předpověděla zázrak. Byli jsme ve víře, že budeme vedeni k tomu zázraku.

Představte si: Měl jsem se vydat bez peněz na 2000 km dlouhou cestu autem, o kterém jsem nikdy nemohl vědět, kdy zůstane stát.

Měl jsem odjet zrovna v nejintenzivnějším pracovním čase. To byla těžká zkouška. Kdo měl vykonávat práci ve dvou prodejnách? Kdo připraví nádoby na květiny, košatiny a bedničky na ovoce? Takové otázky mě zaměstnávaly.

V neděli odpoledne, 19. prosince 1965 jsem v nemocnici v Muensterlingenu navštívil svou ženu. Neočekávaně přišla telefonem z Rorschachu zpráva, že mám přijít ihned, že je tu naléhavé poselství. Okamžitě jsem tam jel a Svatý Archanděl Michael se hlásil: „Odjezd dnes večer. Musíte v noci překročit hranice. Vyjeďte o den dříve.“ A my jsme jeli. O půlnoci jsme byli na hranicích v Ženevě za deště a sněžení. Na hostinský pokoj jsme neměli peníze. Museli jsme na cestu s prostým stanem. U celnice jsem chtěl ukázat pasy, ale celníci v domku jednoduše pokynuli, abychom pokračovali. Já jsem dokonce i zatroubil. Připadalo mi, jakoby spali. U francouzské celnice bylo totéž.

Druhou noc jsme si museli postavit stan za tmy. Sněžilo a pršelo. Ó, to bylo nepříjemné! Dobří lidé nás zásobili potravinami. Jedna žena řezníka nám dala s sebou celou šunku, ale potkání nám všechno sežrali. Byli jsme čtyři ve stanu. Marie Gallati do mě neustále strkala: „Ty, někdo je tady.“ Musel jsem několikrát jít ven, ale nikdy jsem nikoho neviděl a vždy jsem opět usnul. Ostatní tři nezamhouřili oko.

Přechod do Španělska byl bez problémů. Garabandal, malá horská vesnička v Pyrenejích, nebyla zakreslená na mapě. Věděl jsem, že leží v blízkosti Gosie. Vesnice byla špinavá a nevhledná. Necítili jsme se v obci vůbec dobře. Netroufl jsem si ani vystoupit. Projížděli jsme úzkými uličkami. Na konci vesnice odplavil rozvodněný potok most. Krátce předtím se snesla na tento kraj dešťová bouře. Stáli jsme před tou překážkou a neměli žádné tušení, kterým směrem se dát do Garabandalu. My jsme neuměli španělsky a Španělé zase německy. Byli jsme bezradní. Do poslední chvíle jsme doufali, že se setkáme s poutníky, protože zde byl předpovězen zázrak. Věřili jsme, že budeme k tomuto zázraku vedeni a tam že bude již tlumočník. Daleko široko nebyl nikdo k vidění. Náhle se ohlásil Svatý Archanděl Michael: „Postavte vaše

auto stranou, sbalte vaše batohy, vezměte s sebou jen to nejnütnější a ptejte se po Končité.“ Rychle jsme se připravili ke startu. Právě přicházela starší žena. Tázali jsme se na Končitu. Jako zázrakem byla ta žena Končitina teta a vedla nás do Garabandalu. Také ta teta neuměla ani slovo německy a my ani slovo španělsky a přece jsme si dobře porozuměli. Takového něco se musí zažít! Samozřejmě, že fungovala báječně inspirace. Pěší pochod do Garabandalu trval hodinu a půl. Před vesnicí stála na silnici Končita. Vypadalo to, jakoby nás očekávala. Vřele nás přivítala. Bylo to milé děvče. Setkání s ní byl pro nás ten největší dárek a způsobil nám nesmírnou radost. Uvítala nás a vzala nás k sobě do svého domku. Žila se svou matkou v prostoru, kterému se nedalo říci byt. Místnost, snad tři krát pět metrů, byla současně pokoj, ložnice a kuchyně.

Končita byla velmi sličná. Neměla žádnou postel na spaní, jen židli s vysokým opěradlem. Takovou chudobu jsem předtím ještě neviděl.

My všichni jsme se styděli kvůli našemu blahobytu. Ale to dítě vypadalo tak šťastně a spokojeně. Garabandal neměl žádnou restauraci a žádný hostinec. Byli bychom byli rádi, kdybychom měli obydlí se senem nebo slámou. Ale ani to nebylo. Musel jsem Marii nepřetržitě utěšovat a uklidňovat. Byli jsme celou noc vzhůru. Ztracení a opuštění, soužení steskem po domově. Tam mohli naše rodiny, v útulném teplém pokoji slavit Vánoce, zatímco my jsme tu v této opuštěné, chudé vesnici v Pyrenejích mrzli a trpěli. Tu se hlásil Svatý Archanděl Michael: „Myslíte si, že vás posílám na cestu za zábavou? Čekejte! Budu vám dávat pokyny!“

24. prosince přišel pokyn: „Vystupte večer v 8 hodin na ten kopeček, kde stojí sedm borovic! Oslavte tam nahoře Vánoce, zpívejte vánoční písně a modlete se za lidstvo!“ Také tomuto pokynu jsme nemohli porozumět. My ubozí, hříšní lidé ze Švýcarska, bychom se měli modlit za lidstvo. To bylo dobrého přespříliš! Nechápal jsem to. Poslušně jsme ale vystoupali nahoru. Místo bylo lehké nalézt. Velmi brzy jsme viděli ten zaoblený vrchol hory nad Garabandalem. Daleko široko nebyly žádné borovice, jen na tomto místě.

Oslavovali jsme tam nahoře jen asi pět minut Vánoce, když se

přihodil zázrak. Matka Ježíše Krista tu stála na zemi. Moje tři průvodkyně ji mohli vidět duchovním zrakem. Svatý Archanděl Michael mě utěšoval, protože jsem ji nemohl vidět. Měl jsem nyní ochraňovat své průvodkyně, aby žádný cizí člověk nepřišel blízko, aby nebylo narušeno vlnění a aby mohlo být splněno pověření boží. K mému podivu mě osobně matka Ježíše Krista oslovila ústy božího nástroje, paní Galatti,. Slyšel jsem ji vlastním pozemským sluchem. To byste měli zažít. Taková láska! Tato jemnost a tato citlivost by měla být vzorem všem křesťanům. Pravila: „Byli jste mému poslu Svatému Michaelovi dodnes poslušní. Díky vaší poslušnosti mě k vám poslal můj syn, Ježíš Kristus, abych vás zasvětila do velkých a důležitých tajemství, které se týkají celého lidstva.“ Boží matka vyslovovala různá přání. Já jsem jí slíbil splnit každé přání, ať to stojí, co chce. Bylo nádherné smět zažít takovou ohromnou událost. Rozloučila se a slíbila mi, že opět přijde. Vyslovila ještě přání, abychom na cestě domů navštívili Lurdy, místo jejího zjevení, že tam něco v jeskyni zažijeme. Co jsme tam zažili, nemohu vyprávět. Je stále ještě spousta věcí, které musím zamlčet, protože je to tak lepší. Přesto budete o tom dříve nebo později slyšet. Boží matka se nám po cestě překvapivě pětkrát zjevila a pokaždé s námi dost dlouho hovořila.

Mezi jiným nám zjevila poselství, které dala také Končitě: „Přijde čas, kdy mnozí kněží strhnou mnoho duší do hloubky. Kněz bude proti knězi, biskup proti biskupovi, kardinál proti kardinálovi.“ Já jsem směl převzít toto poselství od Boží matky. Moje tři průvodkyně nevěděli nic o poselství. Já jsem dostal příkaz, abych, až se opět vrátí duch mých třech průvodkyň, jim toto poselství vyložil. Na to nástroj boží, Marie pravila: „Teď už nemohu věřit. Já jsem katolického vyznání. Učila jsem se jako katolička být poslušná knězi a církvi.“ Marie měla velké starosti s tímto poselstvím.

V Lurdech mi Svatý Archanděl Michael řekl: „Kup co možná nejméně růženců. Tvé tři průvodkyně se to nesmí dozvědět. Udělej to tajně a nech ty růžence dobře zabalit!“ Musel jsem peněženku několikrát obrátit vzhůru nohama a vypočíst, kolik peněz budu potřebovat na benzin pro cestu domů. Peníze stačily na půlkilový sáček růženců za velkoobchodní cenu. Trochu jsem při nákupu naříkal a obchodníci měli se mnou slitování. Tak jsem přišel lev-

ně k růžencům. Nechal jsem je dobře zabalit. Na to pravil Svatý Archanděl Michael: „Tento balíček nesmíš ani na chvíli dát z rukou, až do určité události!“ Ó, ty tři se mě natrápily! „Co to nosíš věčně s sebou? Nechej to přece v autě. Co je uvnitř?“ „Něco tam je“, uklidňoval jsem je. Nenechali mě v klidu! Dokázal jsem mlčet. Ano, já umím mlčet, Bohu chvála a díky! Svatý Archanděl Michael se v Lurdech ohlásil a pravil: „Příští večer o půlnoci jděte do jeskyně. Něco zažijete.“ My čtyři jsme šli do jeskyně. Marie, nástroj boží, padla ihned na kolena. Stalo se to tak rychle, že jsem se opravdu lekl. Klečela před jeskyní s rozevřenýma pažema, s hlavou obrácenou vzhůru. Já jsem ihned konstatoval, že byla nyní duchovně vidoucí. Stála tam Boží Matka, na stejném místě, jako ji viděla Bernadeta. Vedle stálo pět katolických kněží. Myslel jsem, že bych měl nyní kněze upozornit, že tato žena je nyní duchovně vidoucí a že je zde určitě přítomna Boží Matka. V okamžiku jsem zažil peklo v Lurdské jeskyni. Těch pět katolických kněží začlo urážet: „Vás by měli ihned dát do ústavu pro nervově choré! Vy nejste při smyslech, jste pomatení! S takovým pojetím člověk nepřichází do jeskyně!“ Za přítomnosti Boží Matky říkali taková slova. Ale Marie zůstala ve vytržení. Věřil jsem, že každý bohabojný člověk by měl vidět, že se nyní děje něco jedinečného. Náhle se její ruce spojily a ona se ke mně naklonila. Porozuměl jsem posuňku. Nyní jsem mohl balíček s růženci položit do jejích rukou. Vzala balíček se zavřenými očima a pozdvihla je k Boží Matce, aby je mohla požehnat. Tyto růžence obdržely tak zcela zvláštní požehnání. Marie mi dala balíček s milým posuňkem zase nazpět. Když se duch Marie zase vrátil, prohlásila, že Boží Matka skutečně byla přítomna a že s ní hovořila, tak jako tehdy s Bernadetou. Co tito kněží jednou po smrti zažijí! Nic dobrého, říkám vám.

Santanderský biskup, do jehož biskupství Garabandal patřil prohlásil: „My, katolická církev, vám zapovídáme jít do Garabandalu. Tyto děti měly pouze halucinace.“ Reagoval hrozně. Tento biskup měl smrtelnou nehodu před jednou kaplí Matky Boží na den Svatého Michaela. Náš nástroj Marie ho mohla potkat na onom světě, ne v nebi, ale v podsvětí. Nyní má ten biskup dlouhou věčnost možnost rozpoznávat, co zameškal svým pomlouváním, když nechtěl přijmout pravdu o tom, co Bůh v Garabandalu vytvořil.

Za nějakou dobu mi Svatý Archanděl Michael řekl: „Postav Boží Matce ve své zahradě památník!“ Slíbil jsem Svatému Archandělu Michaelovi: „Uvidíš, ta jeskyně bude rychle stát, jako svědectví, že věřím.“ Zhotovil jsem stavební výkres s nadpisem: „Zahradní budova.“ Následovalo zadání na obci a stavba zahradní budovy byla povolena. Byla přesně postavena podle plánu. Nyní jsme halu vyzdobili, postavili dovnitř sochu a jeskyně Boží Matky byla hotová. Potom jsem zažil peklo na zemi. Nemohl jsem na zadání stavby přece napsat, že plánuji stavbu jeskyně Boží Matky, když celá obecní rada byla evangelická. Kdybych to býval tak napsal, tak tu dodnes nestála. Pod záminkou, že to je veřejné pohoršení, by úřad stavbu znemožnil. – U protestantů vzbuzují bohužel jeskyně Boží Matky často veřejné pohoršení. Co si dovnitř do zahradní budovy dávám, je moje věc. Podvedl jsem snad úřad? Jistě ne. Já jsem pouze budovu uvnitř pěkně vyzdobil. Zasvěcení bylo jednoho dne v květnu. Jeskyně byla zakryta sukem. Při slavnostním zasvěcení byl závěs odňat a jeskyně byla vidět, vyzdobena hezkou sochou. Zrovna u vysvěcení silně přšelo. To muselo tak být. Byli jsme prověřeni, zda jsme vytrvalí a zůstaneme nebo kvůli dešti utečeme. Ani jediný neutekl. Všichni setrvali. Sama Boží Matka jeskyni posvětila. Vlastně bych vám musel říci: Na tomto místě stojíte na posvátné zemi. – Mohli byste duchovním zrakem vidět nádherný světelný kanál, kterým nepřetržitě sestupují a stoupají Boží Andělé. Nosí tímto světelným kanálem dobré myšlenky a zbožné modlitby k Božím trůnu.

Proč přichází Svatý Archanděl Michael? Protože Ježíš Kristus tehdy předpověděl, že na konci času sestoupí Boží Andělé, aby lidem připomněli, co on učil. 25 roků nám nebeský kníže Svatý Michael předával pokyny z nebe. Kdo potíral to dění? Církev se svými duchovními a biskupy! Nechtějí toto báječné dění prostě uznat za pravdivé. Označují mě za okultistu, falešného proroka a učitele bludů. To vše jménem katolické církve. – Co má tato katolická církev až do dneška všechno na svědomí! Proto byla také připuštěna reformace.

NA CELÉ ZEMI JSOU POSVĚCENÁ MÍSTA, MÍSTA BOŽÍ PŘÍZ-
NĚ. DOBRÉ MYŠLENKY A MODLITBY JSOU ZDE PŘINÁŠENY
ZVLÁŠTNÍ SILOU BOŽÍCH ANDĚLŮ K BOŽÍMU TRŮNU.

NA KONCI KRISTOVA VĚKU

KRISTUS VYSÍLÁ SVÉ POSLY, ABY NÁS PŘIPRAVIL NA OHROMUJÍCÍ UDÁLOSTI. ALE NIKDO NEZNÁ DEN ANI HODINU. KRISTUS SLAVIL VEČEŘI PÁNĚ A PRAVIL: „TOTO JE MÉ TĚLO. TOTO JE MÁ KREV.“ KRISTUS JE TAKÉ DNES PŘÍTOMEN V PROMĚNĚNÉM CHLEBU A VÍNĚ.

My jsme nyní na konci Kristova věku. Kristus přijde ve své velkoleposti, aby své lidi odvedl z této země. Kristus nás nechce nechat v nejistotě. Proto vysílá své posly napřed, aby nás připravil na velké, ohromující události. A nikdo neví ani den ani hodinu! Ježíšovo slovo je pravdivé. Jeho slovo bychom měli brát velmi vážně. Kristus je život a jeho život se zjevuje zde na naší zemi. Ježíš Kristus vysílá svou matku na mnoho míst, aby nikdo nemohl říci: „Ještě jsem nikdy o ní neslyšel.“ S takovou výmluvou nemůže nikdo obstát u Božího soudu. Žádný katolík mě neučil. Můj učitel byl z největší části Svatý Archanděl Michael.

My jsme se dostali na konec Kristova věku. Přirozeně, že chtěli tehdy učedníci vědět, kdy přijde tento čas. Ježíš jim řekl: „To není vaše věc rozpoznat časové plány Mého Otce. Musí vám stačit, že přijmete sílu Svatého Ducha. Potom budete dosti silní v Jeruzalémě, v Samarii a budete až do konce věku vystupovat jako moji svědkové.“ Toto tajemství vám ještě odhalím.

Dále mluví Kristus, že již proroku Danielovi bylo řečeno, co se bude dít na konci věku. Daniel byl zavlčený Izraelita v Babylonu, asi před 2500 lety. Svatý Archanděl Michael byl jeho duchovním vůdcem.

Přečtu vám úryvek z 12. kapitoly knihy Daniel: „V oné době povstane Michael, velký ochránce a bude stát při synech tvého lidu.“ 25 dlouhých roků se to dělo. „Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vysvobozen tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize.“ Svatý Archanděl Michael tlumočil před několika sty lidmi toto poselství: „Já, sluha boží, jsem strážce u brány k nebeskému království. Žádný neprojde touto bránou, který není zapsán v jedné z obou knih, které

zde leží.“ Jistě jste již viděli obraz Svatého Archanděla Michaela s mečem. Ještě dnes je mu dána od Boha moc, duše svrhnout nebo jim otevřít bránu do nebeského království. – „V oné době bude vysvobozen tvůj lid.“ Kdo je ten Danielův lid? Co se vyučuje v teologii? To byli Izraelité. A my, jsme tedy vyloučení? Nevíte přece, kdo vůbec vy jste.

Kristus tehdy říkal: „Znal jsem tě, dřív než jsi byl.“ Ještě se podíváte, do jakých tajemství vás smím zasvětit. Chcete náležet k Danielovu lidu? Vaše “Ano” bude zapsáno do nebeské knihy a Daniel bude mít radost. Toto “Ano” nestojí nic, žádné členské příspěvky, žádné církevní daně. Žádné členství v nějaké instituci, zůstanete naprosto volní lidé.

Nesmíte nikdy chtít něco bezpodmínečně ihned vědět. Dokazujte svou trpělivost, a dozvíte se velmi rychle velké věci! – „Prozíraví budou zářit jako záře oblohy.“ Když jste prozíraví, tak potom budete dělat všechno pro to, aby vaše duše byla zářivá. Také toto světlo nestojí zhora nic. „A ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.“ Mohl bych vám větu za větou vysvětlit. Dříve nebo později se všechno dozvíte. „A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce.“ Tato zapečetěná kniha je již dlouhých 25 roků otevřená. Stovky, možná tisíce poselství jsou zachyceny na magnetofonový pásek a zapsány. „I slyšel jsem muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku. Zvedl svou pravici i levici k nebi a přísahal při Živém na věky, že k času a časům a k polovině, až se dovrší roztržštění moci svatého lidu, dovrší se i všechno toto.“

Jsem povinen, vás zasvětit.

Kristus slavil večeři Páně ve společnosti svých učedníků. Vzal chléb, poděkoval Bohu, požehnal ho a pravil: „To je mé tělo.“ Kristus vzal víno, poděkoval Bohu, požehnal ho a pravil: „To je má krev. Toto činite tak často, jak můžete, dokud se nevrátím!“ Co nám tím Kristus dal? Sám sebe! Věříte na duchovní přítomnost Ježíše Krista v proměněném chlebu? Proč nepokleknete před ním, když je mu dána všechna moc v nebi i na zemi? Kristus je přítomen v proměněném chlebu, pokud kněz hovoří správně proměňující slova, jak je z nebe předepsáno. Katolický kněz má

plnou moc, proměnit hostii v tělo Krista. Přirozeně to nemůžete pozemským zrakem vidět. To je svátost, závěť, na kterou bychom měli věřit, aniž bychom museli vidět. Kristus je skutečnost v proměněném chlebu. Je mi líto, když vám musím říci, že v reformované církvi hostie není proměněna. Tam je jenom vzpomínkou na poslední večeři Páně. Vzpomínkou nebudete posvěceni tělem Ježíše Krista. Vzpomínkou nebudete očištěni krví Ježíše. Nebo věříte, že nás svou krví na kříži všechny očištil? Potom bychom měli nebe na zemi. Potom by nebyla žádná válka, žádný hlad. Potom by byl skutečně ráj na zemi. Bohužel mnoho lidí nechápe ještě správně tuto oltářní svátost. Chléb a víno je proměněno v tělo a krev Krista.

Tato obdařená žena, jejímž prostřednictvím mluvil Svatý Archanděl Michael, mohla často vidět Krista v oltářním prostoru, kde důstojný kněz ještě správně provedl proměnu. Kristus se jí ukázal velký a mocný. Bohužel velmi často se jí ukázal s trnovou korunou na hlavě a s krvácejícím srdcem a říkal: „Toto dnešní lidstvo mě korunuje s trny každý den víc a víc. Mé srdce vykrváčí kvůli mé církvi, kterou jsem uvedl v život. Nemohu již zadržet trestající ruku. Lidstvo musí před trestní soud, jinak ztratím ještě také ty dobré.“ Tato oltářní svátost má největší význam. Tu neplatí žádná námitka. Buď věříme nebo ne. Když mi Svatý Archanděl Michael tyto věci vysvětloval, neměl jsem nejmenší pochybnost. Já jsem věřil. Díky mé víře jsem dostal neuvěřitelné důkazy. Nemohu však s nimi předstupovat před lidi. Víra bez důkazů přináší velké zásluhy. Můžete věřit, že vám jménem božím zjevují pravdu. Nemluvím k vám mým jménem a také nejsou má slova získána studiem. Obdržel jsem z nebe duchovní školu a této škole jsem zavázán!

Dostali jste pevnou potravu. Doufám, že budete přemýšlet, jak přijít Kristu bližě. Ježíš Kristus vás očekává. Smím vás nyní jeho jménem pozvat k návštěvě jeho Díla milosti. Budete postaveni před fakta. Když nemůžete ještě tomu či onomu úplně rozumět, tak přijďte častěji. Váš zájem a vaše oběť stojí za to. Výmluva, že nemáte žádný čas, nepřináší nic. Přeji vám hodně boží moudrosti a nikoli studované vědomosti. Chraňte se před tak zvanými mudrci! „Buď nejprve pošetilcem a teprve potom moudrým!“ Nás považuje velká masa lidí za pošetilce. Velká církev nás veřejně

odmítla. Učím vás něco, co odporuje bibli? Přineste mi jednou jediný příklad! To se vám nepodaří.

Zde jsou svobodní lidé v Ježíši Kristu, shromáždění v jednom houfu z různých náboženských směrů. Přáním Ježíše Krista je spojení všech v jeden celek. S dobrým svědomím smím říct, že jsme jeden celek, ačkoli je mezi námi ještě několik černých ovcí. Také ti mají ještě příležitost, se nechat očistit. Nechte se očistit, zažijete zde bohoslužbu!

CHCI SVOU DUŠI NECHAT OZDRAVIT PŘIJMUTÍM TĚLA A KRVE KRISTA. SVOU PŘÍTOMNOSTÍ VE MNĚ, MĚ UČINÍ OPRAVDOVÝM BOŽÍM DÍTĚTEM.

DARY SVATÉHO DUCHA

BĚHEM ZODPOVÍDÁNÍ DOTAZŮ, MŮŽE PŮSOBIT INSPIRACE, POKUD SI TAZATEL ZASLOUŽÍ ODPOVĚĎ. NEPŮSOBÍ-LI INSPIRACE, TAK ŘÍKÁM: TO JE MÉ MÍNĚNÍ. MARIE BYLA MLUVÍCÍ NÁSTROJ BOŽÍ. JEJÍ HLASIVKY PŘEVÁŽNĚ POUŽÍVAL SVATÝ ARCHANDĚL MICHAEL. MATOUŠ VLASTNÍ DAR, ŽE JEHO RUKA BEZ JEHO VŮLE PÍŠE, VEDENA SVATÝMI BOŽÍMI ANDĚLY.

V písmu svatém čteme: „Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch. Rozdílné služby, ale tentýž Pán. A rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.“

Nahradím slovo médium pojmem “boží nástroj”. U slova “medium” myslí člověk vždy na spiritismus. Zde musíme být opatrní, protože ve spiritismu je vše řízeno nízkými duchy. Máme hledat, oslovovat a prosit svaté Duchy. Ovšem jsou lidé, kteří jsou velmi mediálně nadaní. Oni mají dar, mohou se spojit s duchovními bytostmi na onom světě. Když se médium nespojí se světem Svatých Duchů, potom přicházejí právě ti druzí. A ti nás chtějí vést do bludiště, z kterého se už ven nedostaneme.

„Jednomu je dáno skrze Ducha slovo moudrosti.“

Mluva moudrosti je dar boží, dar od Svatého Ducha. Ještě nikdy jsem nestudoval kázání. Velmi brzy jsem poznal, že si pomocí rozumu připravuji jen potíže.

Často nabízí místo v bibli možnost, přistoupit na téma a tak se moudrost boží posluchačům odhalí. Duch Svatý může působit jen pro ty, kteří umějí otevřít svou duši. Všichni ostatní vyjdou s prázdnou. Proto máte vždy přijít na svatou mši připraveni. Již ráno byste měli být ovládáni myšlenkou, že večer navštívíte svatou mši. Jednu hodinu předtím se máte soustředit tak, aby do zahájení mše byla vaše duše připravená přijímat Boží moudrost. Byl nám odkázán testament: modlit se před bohoslužbou zlatý růženec a tím se můžeme báječně na mši naladit. To je nejlepší příprava k příjmu boží moudrosti. Když se ale modlíte zlatý růženec lhostejně, tak odejdete s prázdnou. Měli byste mít při tom

báječné pocity. Zasludou tohoto pocitu se můžete při svaté mši nechat naplnit tím, co si přeje Ježíš Kristus ve své lásce nám opět znovu darovat. Stále znovu si můžeme nechat svou duši uzdravovat. Kdo se neúčastní v hlubokém, čestném smýšlení, ten odejde s prázdnou.

Co je projev moudrosti? Po kázání nevím, o čem jsem hovořil. Nemohl bych kázání opakovat. Slova přicházejí jako vodopád, s nesmírnou silou. Jsou mi dávana inspirativně. Ten vodopád nemohu skoro zastavit. Proto trvá kázání často příliš dlouho.

Měl jsem ve 23 letech během zdřímnutí po obědě první nadpřirozený zážitek. Až do té doby jsem nevěděl vůbec nic o onom světě. Byl to můj zvyk, po jídle si čtvrt hodiny lehnout. Náhle slyším hlas. Nahlas a zřetelně bylo vysloveno mé jméno a následující slova: „Budeš předstupovat před lidi a budeš je poučovat.“ Probudil jsem se a ihned jsem hledal člověka, který ke mně hovořil. Zážitek nebyl jako sen, byl jasný a zcela určitý. Zřetelně jsem slyšel mé křestní jméno a příjmení. Odložil jsem zážitek, jako iluzi a snění stranou. Já, s mými zábranami a pocitem méněcennosti bych měl mluvit k lidem? To nemůže být. O 20 let později byla tato vize skutečností. Bylo to Boží znamení.

„Druhému slovo poznání podle téhož Ducha.“ Moci rozumět poselství, to potřebuje poznání. Když já předčítám poselství, sám Matouš se diví a nechce se mu věřit, že bylo psáno jeho rukou. Společně hledáme poznání z těchto slov. Zajímavé je, že se naše názory vždy shodují. Jsme vždy jednotni. Nikdy nemáme opačné názory. Již dlouhá léta si žádají lidé návštěvní hodiny. Nejprve přijdou ke mně, potom jdou se stejnou otázkou k Marii, aby nás prověřili, zda jsme jednotni. Vždy dala stejnou odpověď. Často pozoruje záměr tazatele a řekne: „Ty jsi byl již u Pavla! Máš nyní potvrzení, že jsi obdržel stejnou odpověď?“ V pozemských věcech se mohou názory rozcházet. To se stává také u Marie. Jsem tak čestný, že v návštěvní hodině přiznám: To je nyní mé mínění. Toto mínění pak nemá co dělat s inspirací. Během zodpovídání otázky, může inspirace působit, když si tazatel odpověď zasloužil.

„Někomu zase víra v témž Duchu.“ Také toto je důležitý dar, chápat pravou pravdu víry, jak má být rozuměna z Božího hlediska a nikoli podle názoru lidí. Různými názory dochází ke štěpení.

Potom se tvoří skupiny, a již zase vznikne jedna sekta. Dobře, my jsme také považováni za sektu. Již před mnoha lety řekl Svatý Archanděl Michael: „Kdo říká sekta, ten se velmi těžce prohřešuje proti Svatému duchu!“ Co se zde děje, není žádné lidské dílo, to je dílo boží. Kdo jedná proti božimu dílu a pomlouvá ho, ten se velmi těžce prohřešuje. Kolik kněží již učinilo tento těžký hřích? Kolik kněží akceptuje dění v Dozwilu?

Po nedělní bohoslužbě si přál jeden pán, se mnou mluvit. Privil: „Pane Kuhne, byl jsem vašimi lidmi veden na parkoviště a nemohl jsem už odjet. Byl jsem nucený, s těmi lidmi jít do kostela. Jsem městský farář z X. Pane Kuhne, to byla bohoslužba! Ta zbožnost a těch mnoho mladých, pozorných lidí! To je báječné! Blahopřeji Vám. Přál bych si, abych mohl v mém městě konat také takové bohoslužby. Pane Kuhne, mohu zase přijít?“ „Samozřejmě, beze všeho! Ale prosím vás, nechte si to pro sebe! Neříkejte to žádnému z vašich kolegů, jinak jste tu byl naposled!“ nabádal jsem ho. On nemohl mlčet a dostal od biskupa důtku s tím, že když ještě jednou pojede do Dozwilu, tak skončí na ulici. Co jsou to za biskupy, když nerespektují svobodu člověka! „Máš být poslušný církvi!“, slyšíme stále znovu. Co učil Kristus? Koho máš víc poslouchat, Boha nebo lidi? Také biskup je stále ještě člověk a nikoli Bůh. Není ještě v nebi. Dělá mi to bolest, když stále znovu slyším: „Máš biskupa uposlechnout.“ Ano, když jsou věci víry kázány ve Svatém Duchu, potom mají kněží biskupa poslouchat.

„Někomu dar uzdravování v jednom a téměř Duchu.“ „Jděte tam, položte na nemocné ruce a uzdravujte je!“ hovořil Kristus k apoštolům. Povolání mohou léčit.

V šedesátých letech jsem položil v Rorschachu na jedné přednášce otázku: „Je zde někdo s citelnými bolestmi?“ Přihlásila se jedna žena. Zeptal jsem se: „Smím vám na bolavé místo položit své ruce?“ „Ó ano, dokonce budu ráda!“ odpověděla. Položil jsem jí ruce na čelo. Bolest byla ihned pryč. Několik dnů později jsem dostal předvolání na městský úřad v Roršachu. Bylo mi oznámeno, že jsem léčil nemocné lidi bez lékařského patentu. Mohl jsem před soudem dlouho ujišťovat: Já jsem neuzdravil, Bůh uzdravil skrze mne. Všechna má ospravedlnění nepřinesla nic. Ani když jsem jim připomněl pověření Ježíše Krista: „Jděte tam a položte na nemocné ruce!“, nechtěli porozumět. Rozsudek soudu zněl:

Zákaz přednášek v kantonu St. Gallen a pokuta 1500 franků uložena zdravotním úřadem.

Takové věci se dějí ve svobodném Švýcarsku. Chcete-li věřit nebo ne: Ve Švýcarsku je skryté pronásledování křesťanů. Je spoluzúčastněných mnoho kněží. Říkám vám: Vyčkejte času. Nejsem odpůrce kněží. Ale také kněží se budou jednou před Bohem zodpovídat, co lidi učí.

Šel jsem okamžitě k nejvyšší instanci Zdravotního úřadu a žádal vysvětlení rozsudku soudu. Odpovědný muž nereagoval na moji otázku a měl všelijaké výmluvy. Vyzval jsem ho, aby přizval kolegu, který je odborně kompetentní. Ihned šel k telefonu a hlásil tomuto kolegovi: „Ty, mám tady toho Kuhna, ty víš přece! Měl bys chuť tu věc s ním prodiskutovat?“ On souhlasil a dohodli se mnou termín za osm dnů, ve středu odpoledne v 15 hodin. Hlásil jsem se přesně na psychiatrii ve Wilu a byl jsem uveden do pokoje se zamřížovanými okny. Když jsem nějakou dobu čekal, pootevřely se opatrně na úzkou štěrbinu dveře. Vstoupil váhavě muž a díval se nedůvěřivě do pokoje. S uklidňujícími slovy jsem pravil: „Přede mnou nemusíte mít žádný strach! Nebo vypadám nebezpečně?“ Opatrně a váhavě se nakonec posadil naproti mně ke stolu. Představil se mi jako primář psychiatrie. Po krátké době jsme byli uprostřed plodného rozhovoru. Závěrem mi děkoval za zajímavý rozhovor a prosil mě, abych pro psychiatrii kliniky ve Wilu přednesl přednášku. Souhlasil jsem okamžitě. Dohodli jsme termín, příští středu ve stejný čas. Přítomno bylo 10 psychiatrů, primář, šéf Zdravotního úřadu kantonu St. Gallen a i šéf Zdravotního úřadu kantonu Thurgau. Primář mě přátelsky uvítal, představil mě psychiatrům a prohlásil, že měl se mnou velmi zajímavý rozhovor. Dal mi na přednášku jednu hodinu. Potom, že musí jít zase pracovat. Z té hodiny byly dvě, takový zájem měli posluchači. Šéf Zdravotního úřadu se mě stále pokoušel iritovat s cizími slovy, ale ani jednou se mu to nepodařilo. Kristova slova se splnila: „Budou vás vodit před soudy. Nestarejte se o to, co máte mluvit. Spolehněte se na Božího Ducha, který vám vše dá!“ Na každou otázku jsem věděl správnou odpověď. Šéf Zdravotního úřadu se musel před přítomnými psychiatry stydět. Měl na mne vztek. Jeho tvář byla skoro modrá. Přisahal mi tajně pomstu. Po dvou hodinách primář pravil: „Pane Kuhne, musíme skončit. Práce čeká.

Prosím, jděte na chodbu.“ Tam mi všichni psychiatři děkovali a říkali: „Hodně jsme se přiučili. Mnohé budeme moci použít v praxi. Ale nemůžeme vás podpořit. Jsme podřízeni primářům. Co nám poručí, musíme dodržet. Jsme vlastně otroci Zdravotního úřadu.“ „Neočekával jsem, že mě nyní veřejně podpoříte,“ odvětil jsem.

O hodinu později mluvil ke mně Svatý Archanděl Michael: „Děkuji ti za tvou odvahu! Ti dva pánové, ty víš, které myslím, sedí nyní v jednom hotelu a radí se spolu, co mohou přesto proti tobě podniknout.“ Musel jsem být tedy na něco připraven. Co přesně na mne přijde, mi Archanděl neprozradil. Nechal mě často na holičkách, protože zkoušky prostě být musí. Skutečně, o několik dnů později jsem obdržel obsílku na Městský úřad v Romanshornu. Prezident městského úřadu sestavil tvrzení, která byla úplně vylhaná. Sekretářka musela všechno sepisovat. Po čtvrt hodině vstala a pravila: „Pane prezidente, dávám okamžitou výpověď. Tady nemohu spolupracovat. Navštívila jsem u pana Kuhna kurz. Všechna vaše tvrzení jsou lež a pomluva!“ Jednání bylo přerušeno.

Co se přihodilo dále, chtěl bych raději zamlčet. Řeknu jen: Kdo má oči, ten vidí; kdo má uši, ten slyší. Nebe mi zakázalo vyprávět to dalším lidem. To je tragické. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Není žádné vyhnutí. Jejich lži se jim staly osudem. Stále znovu to potřebuje absolutní důvěru v Boha. Vyplácí se to. Já vám zaručuji, že zažijete důkaz! Když ale budete vrtkaví a nerozhodní, potom nedostanete žádné důkazy, a to by byla škoda.

„Jinému rozlišování duchů.“

Zlí duchové ve velkých zástupech mohou mít velkou moc. Vzpomeňte ku příkladu na Irák. Iráčané jásali, když byl malý Kuwait přivtělen. Jsou závislí na zlého ducha, který má velkou moc. Z Iráku se stala zlá síla. Od hodiny k hodině se to tam dole stává “zajímavější”. Týká se to nás všech. Nemyslete, že je to daleko. Válčná střetnutí mají celosvětové důsledky. Zlá je moc zlých duchů. Ale modlitba shromážděných lidí má mocnou sílu. Proč myslíte, že jsme vyzýváni k modlitbě růžence, před a po bohoslužbě? Tím vzniká posvěcená síla. Nemůžete rozumem rozeznat a pochopit, co naše modlitby vymohou. Nemodlíme se za nás, ale za mnohé lidi, kteří v duchu k nám patří, ale jsou špat-

ně poučení. Tak neztratíme nikdy naději, že stále znovu k nám přicházejí noví lidé. Doufat a modlit se pro ně, aby porozuměli! Jsou-li zde protestanti, kteří nepokleknou, nebo kteří nejdou k přijímání, tak prosím buďte rozumní. Nemyslete: „Proč nejde?“ Mohu si představit protestanty, kteří nevědí, co je Svaté přijímání. Jsme povinni je podporovat pozitivními myšlenkami, aby se cítili pod ochranou. Zažívám často, jak noví návštěvníci po první bohoslužbě říkají: „Mohl jsem jen ještě plakat.“ Jejich duše byla zjitřená. Ano, takové lidi chceme získat.

Když máte strach před zlými duchy, musíte sijen myslet: Co mi mohou již udělat! Mohou nanejvýš rušit vaše myšlenky. Ve zvláštních případech mohou vyvinout dokonce i manuální sílu, když pro to získají oběť. O tom bych nechtěl kvůli dětem hovořit. Není dobré, když děti kvůli takovým věcem dostanou strach! Mělo by tomu být právě naopak. Ještě hlouběji bychom měli věřit, že jsme chráněné boží děti. Potom nás mohou doprovázet Strážní Andělé. Mají nad námi velkou, svatou moc. Tuto sílu nesmíme v žádné situaci zapomenout, neboť zástupy Božích Andělů jsou k dispozici, aby zlo odháněly.

„Někomu dar mluvit ve vytržení.“ Marie byla mluvící nástroj Božího Ducha. Svatý Archanděl Michael a další Svaté duchovní bytosti používali její hlasivky. Svatý Jan Křtitel předal Marii poselství. Všichni se chvěli pro jeho přísnost. Často o to prosím: Svatý Jane, daruj mi tvou sílu a tvou přísnost, abych uměl tak hovořit, aby se všechny spící duše probudily! Všichni pozorně a napjatě poslouchali, co nám Jan Křtitel chce říci.

Matouš není mluvící nástroj jako Marie. On vlastní jiný dar, jeho ruka píše, vedena od Svatých Duchů Božích. Od koho jsme směli slyšet již zjevení, Matoušovou zásluhou? Hlavně od Svatého Archanděla Uriela, protože on je nebeský kníže, darovaný lidstvu, pro konec Kristova času. Vzpomínám na počátky, jak Svatý Archanděl Michael nám stále říkal: „Tři archandělé se aktivně podílejí na tomto díle: Michael, Raphael, Gabriel, a čtvrtý působí skrytě.“ Již před 25-ti lety jsme se to směli dovědět. Tušil jsem okamžitě, že Marie bude ten čtvrtý Boží Anděl. Nebyl jsem vůbec překvapený, když jsme se po její smrti dověděli, že v Marii žil Archanděl Uriel. Potvrdilo se jen mé tušení. Také byste měli svá tušení vzít pod lupu. Ale vždy byste měli umět s velkou tr-

pělivostí vyčkávat, jako já. Čekal jsem mnoho roků! Nikdy jsem se neptal Svatého Archanděla Michaela, jestli je Marie ten čtvrtý Archanděl, protože jsem k němu cítil velkou, hlubokou úctu. Neshledal jsem se hoden, zeptat se něco takového! Stále znovu jsem si říkal: Mohu čekat, jsem trpělivý. Tato slova byste si měli vtisknout hluboko do duše! Zaručuji vám, že se budete divit, jaké budete zažívat věci. Bůh zkouší naši trpělivost!

Jsou lidé, kteří ode mne stále něco požadují. Chtějí bezpodmínečně něco vědět. Potom reaguji tak, jako tehdy reagoval Kristus, když od něho žádali znamení. „Nikdy nebudu takovým lidem dávat znamení!“ říkal. Také budete provokováni, možná od svých členů rodiny, kteří nechodí do Dozwilu. Budou chtít bezpodmínečně něco vědět. Vzpomeňte na ta slova: „Nikdy nebudu takovým lidem dávat znamení!“ Také oni mají příležitost, nechat se tady zasvětit. Co je zpravidla jejich odpověď? „Nemám čas. Mám svou víru a ta mi stačí.“ Zaslouží si takoví lidé odpověď? Nikoliv! Proto buďte ve svých všedních dnech moudří! Jednejte tak, jako jednal vždy Kristus!

„Jinému rozlišování duchů.“ To je velice důležitý dar, rozlišovat duchy. Cizí muž stál před domovními dveřmi a pravil: „Pane Kuhne, přicházím k vám s pověřením. Musím vás varovat. Žádám vás, dejte tomuto člověku zase svobodu!“ Jednalo se o jednu účastnici kurzu. Její tchán a tchýně byli na mne rozlobení, protože jejich snacha tady v Dozwilu navštěvuje bohoslužby. Rodiče pověřili známého mága, používajícího kyvadlo, aby mi tuto zprávu předal. Účastnice kurzu byla ale volný člověk. Já jsem ji k ničemu nenutil. Pozval jsem toho mága do pokoje. Co mi všechno házel na hlavu: „Varuji vás, já bych vás mohl na místě zničit. Jsem dobrý, uznávaný mág.“ Na to jsem se nahlas zasmál a řekl: „Ach, má to být hrozba?“ Mluvit s takovými lidmi je nebezpečné. Používání kyvadla může být obojí. Je ale také nedobré, skryté používání kyvadla. Proto se musíme učit duchy rozlišovat a ověřovat si, odkud přicházejí.

JSOU ROZLIČNÉ DARY SVATÉHO DUCHA. CHCI ČESTNĚ,
POKOJNĚ A ROZUMNĚ KONTROLOVAT, ZDA PROJEVY, PŘED-
NÁŠKY A SHROMAŽĎOVÁNÍ JSOU SKUTEČNĚ INSPIROVÁNY
SVATÝM DUCHEM. CO ALE ROZEZNÁM JAKO PRAVDU, CHCI
V ŽIVOTĚ USKUTEČNIT. KŘESŤANSTVÍ SE PO VŠECHNA STO-
LETÍ NEUSTÁLE VYVÍJELO PŮSOBENÍM SVATÉHO DUCHA
V MNOHA ZJEVENÍCH MILOSTÍ OBDAŘENÝM LIDEM.

DOSLOV K PAVLOVU UČENÍ

Nabízené učení není čistě z hlediska znalostí pro mnohé nic nového. Jeví se tak normální, prosté a málo mimořádné, aby se jím člověk vážně zabýval. Skutečná velikost však leží právě v jeho jednoduchosti!

Předložené myšlenky, typy a životní zkušenosti nabízejí každému člověku možnost, uvědomělejším prožitím všedního dne, se vypracovávat duchem vzhůru. Zaměříme naše myšlenky, naše usilování a naše konání jen na malé cíle a revidujeme jejich dosažení. S každým úspěchem stoupá radost z duchovní práce a díky radosti se dostaví snadněji příští úspěch. Musíme-li k překonání slabosti a nepříjemných návyků více bojovat, tak tím větší je vítězství. Poklesy se nedají zcela odvrátit. Slouží k tomu, abychom zůstali na zemi, abychom svou situaci ještě jasněji rozpoznali a ihned se dali opět do práce. Na cestě ke světlu nejsou žádné duchovní výškové lety potřebné. Prostota všech doporučení nás upomíná k zachování chladné hlavy; to znamená, povinnosti všedního dne úslužně a v dobré náladě plnit a v tom vidět hlavní bohoslužbu. Jednoduché užití přečteného přináší každý den úspěch a potřebnou pomoc při momentálních neúspěších a ty konečně svou trpělivostí, vytrvalostí a pokorou proměnit v nepřekonatelnou naději s dvojitým požehnáním.

Pavlovo učení je nejjednodušší esence učení Krista. Pomáhá nám uskutečňovat lásku k bližnímu a v tomto úsilí dozrát k lásce k nepřítelům. Cestou ztrácíme strach a stáváme se tolerantní a laskaví ke všem lidem a žijeme v souladu s celým stvořením. Nic nás nemůže polekat, protože jsme uvnitř pokojní, zahalení v ochranu nebes. Poznáme, že se nejenom nám samotným daří lépe, ale že jsme pro mnohé bližní blahodárnými pomocníky.

Největší nebezpečí pro každého duchovně hledajícího je v tom, že se po báječných počátečních úspěších pozvedá od země a chtěl by být víc a propadá duchovní pýše a v stěmhlavém letu se roztrhává na tvrdém dně reality. Každý člověk může přestat prosté lidské nutnosti, své starosti, své zkoušky a svůj osud. Čím jednodušší a rozumnější zůstane, tím mocněji se v něm může rozvinout boží světlo. Použitím existujícího návodu si uvědomujeme svou

cestu, ozářenou pevnými hvězdami, kterou jdeme podle svých, nám na míru darovaných sil, doprovázeni po obou stranách milujícími pomocníky.

Kdo se cítí těmi myšlenkami osloven, bude čist budující texty znovu od počátku a mnohému lépe porozumí a bude moci lépe uskutečnit. Zvláštní důležitost je nutné přičíst myšlenkové kontrole a vědomému pozitivnímu zaměření svých cílů. Tak se začne vyjasňovat závoj zemské tíže a v nás zrcadlí se nebe zazáří nejkrásnějším světlem a naladí nás do radosti a veselosti.

ZÁVĚR: RELAXAČNÍ SLOVA OD PAVLA KUHN

Když Pavel Kuhn v šedesátých letech na svých přednáškových večerech učil lidi uvolnění, bylo to pro mnohé skoro revoluční. Základy k tomu pocházejí z jeho vlastního vzdělání v uvolňovací metodě Coue. Uspořádal relaxační slova k obnově rozvoje celistvosti ducha, duše a těla, která v jejich hloubce sotva dokážeme docenit. Velikost leží v jednoduchosti. Každý člověk může bez předběžných znalostí v sedící nebo ležící poloze přijmout uklidňující, duši otevírající hudební skladby a nechat se uvolnit, z hloubky duše volnou řečí, vyslovovanými slovy. Následně reprodukuje relaxační text ve znění, jak je dostupný v němčině na CD nebo kazetě.

„Uvolníme své tělo. Abychom se soustředili, zavřeme oči. Když se koncentrujeme, to znamená soustřeďujeme, tak je nutné, abychom se zcela odpoutali od okolí a ponořili se do nitra, do svého vlastního já. Rušivé vlivy prostředí, hluky všeho druhu, musíme zcela vyřadit. To znamená, naši celou pozornost umět od toho odpoutat.

Naše nejdůležitější představa je pohroužení do absolutního klidu. Klid posiluje nervy. Neklid spotřebovává naši nervovou odolnost. Jsem klidný, docela klidný, stále klidný. Příjemný, blažený klid zesiluje moje nervy. Tím se také moje orgány uklidňují a zotavují. Cítím, jak na mé tělo přichází tíže a únava a především mé údy jsou těžké jako olovo. Mé ruce a nohy jsou těžké, stále těžší a těžší, takže jimi nemohu pohybovat. Tento pocit vyjadřuje

úplné uvolnění a klid nervů. Veškeré úmyslné pohyby a napětí mizí. Jsem v pohodě a nemyslím na nic. Koncentruji se jen na jedno: na únavu, klid a uvolnění. Dýchání je klidné, zcela klidné a vyrovnané.

Cítím, jak je mi dobře, stále lépe. Daří se mi každým dnem lépe a lépe, protože ve mně působí boží síly. Jsem nyní volný, uvolněný a tento blažený pocit má blahodárný vliv na moje tělo. Představuji si, jak mým celým tělem, proudí báječná vlna zdraví. Obklopuje každý jednotlivý orgán, každou jednotlivou buňku. Je ve mně pokoj a bezstarostná důvěra ve zdraví. V mém těle je nyní báječná harmonie. Harmonie je stále větší a větší. Protéká mnou báječný pocit štěstí. Mé srdce tlučte nyní pokojně a rovnoměrně. Mé srdeční nervy jsou zcela pokojné a harmonické.

Jsem ze všech stran v Božích rukou a smím se těšit, že on mi pomůže. Chci mu důvěřovat. Jsem tichý, zcela pokojný a trpělivý. Vyřídím s klidem všechny obtíže v každodenním životě. Cítím v sobě sílu a radost. Od nynějška pracuji s klidem a s trpělivostí. Vynasnažím se nasadit úsměvavou tvář, aby se tak zvýšila léčivá síla mé duše. Neznám již žádné potíže. Bůh je ve mně; boží moci mohu důvěřovat. Bůh bude při mně stát a pomáhat mi uskutečňovat dobré myšlenky. Pryč se všemi pochybnostmi!

Ve všem budu zdůrazňovat dobro. Ve mně přibývá boží síla, protože věřím v boží pomoc. Všechny drobnosti všedního dne mizí a já stojím nad vším. Nikdo, ale vůbec nikdo mi nemůže nic zlého udělat, neboť tvořivé síly ve mně jsou stále den ode dne větší a já si mohu vytvářet stále hezčí život. Má vnitřní síla mi přináší radost, naději a sebedůvěru. Mám od nynějška stále větší radost.

Zapamatuj si: Myšlenky jsou síly. Musíme vyzařovat lásku, když chceme lásku sklízet. Nejen svými slovy, ale i svými myšlenkami. Slova stihnou vyjádřit jen kontakt, teprve naše myšlenky jsou síly. Stále myslíme na toto: Tak, jak myslíme, tak vyzařujeme navenek. Jak myslíme, takové je naše osobní fluidum. Jak myslíme, tak vyzařujeme navenek. Nepřetržitě proudí síly od člověka k člověku a jen tyto síly rozhodují o vzniku důvěry a sympatie. Musíme se stát uvnitř takoví, aby se nám mohlo důvěřovat. Nejvyšší, blahosklonné myšlení je magnetem pozitivního působení. Nikdy nezapomeňme: Myšlenky jsou síly. Naše víra v

dobro vyzařuje čisté síly. Naše víra v naši vlastní sílu, pomůže také druhým uvěřit v nás. Myšlenky jsou síly. Musíme vyzařovat lásku, když chceme lásku sklízet. Nejen svými slovy, ale i svými myšlenkami. Slova stihnou vyjádřit jen kontakt. Teprve naše myšlenky jsou síly, naše vroucí myšlenky, náš cit, který kmitá v rytmu hloubky myšlenek.

Jak myslíme, tak vyzařujeme, takové je naše osobní fluidum. Chceme sympatii, důvěru, magnetismus, přitažlivost. My sami jsme toho příčinou svým osobním vyzařováním. Toto vyzařování přichází z duše. Poznáváme svou vlastní duši. O své vlastní duši vědět je milost, osvícení, je již zázrak, důvěřivé odevzdání se v sílu dobra, v Boha, v tvůrce všech světů. Tak je to a jen tato milost nás vysvobozuje ze samoty a každé beznaděje.

Věříme v dobro. Porozumění plodí porozumění. Harmonie vytváří harmonii. Láska přináší lásku. Ochota vytváří ochotu. Mysli, chtěj a dělej jen dobro a Bůh se v tobě odhalí!

Naše duše je otevřená jako kalich. Pomocí Svatého ducha do ní vtéká boží síla. Snažíme se tento kalich udržovat čistý, abychom byli i nadále spojeni s božím duchem. Prosíme Boha: Ochraňuj, veď a řiď nás podle tvé vůle. Jsme připraveni s tebou vstoupit ve společenství. Svatý duchu boží, uzdrav a osviť nás, ať rozeznáme opravdové světlo. Prosíme tě pokorně: Vlož nás do chrámu, který jsi v nás vytvořil. Láska, radost, porozumění, harmonie, blaženost, pokoj! Svatá Trojice boží, nechej nás pochopit nekonečnou lásku, abychom ji uměli předávat našim bližním. Jsme připraveni být dobrými pracovníky ve tvé vinici. Nechej na nás zrát ušlechtilé plody, abychom Ti je mohli položit k nohám.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěceno buď Tvé jméno, přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. Veď nás, když jsme v pokušení a zbav nás od zlého, neboť Tvé je království, moc i sláva na věky, amen

Pane, dej mi duchovní pokoru, která přísluší mému nízkému původu. Dej mi snahu srdce jít vzhůru, vzbud' ve mně bázeň před Tvou spravedlností, a nadějí ve Tvou dobrotu. Tobě, Všemohoucímu, chci přenechat vedení. Prosím tě, láskyplný Otče, aby mě Tvůj živý oheň očišťoval a Tvé jasné světlo osvě-

covalo. Můj Pane a můj Bože, vezmi mi všechno, co mi brání k tobě přijít. Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co mě podporuje přijít k Tobě. Můj Pane a můj Bože, vezmi si mé já, a vezmi si mě za své vlastnictví. Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co potřebuji pro tyto lidi zde. Dej mi čistou mysl, abych Tě cítil, pokornou mysl, abych Tě slyšel, milující mysl, abych Ti sloužil, věřící mysl, abych v Tobě zůstal. Jsem v Tvých rukou, mně se nemůže nic stát. Děkuji Ti, všemohoucí Bože, za všechnu Tvou dobrotu, milosrdenství, lásku a trpělivost.

A nyní otevřeme oči a cítíme se báječně.“

Pavel Kuhn, zakladatel díla milosti Sv. Michaela ve švýcarském Dozwilu TG zemřel po mnohaletém utrpení čtvrtedního rána, 26. září 2002 ve věku 82 let. Byl ženatý a má tři dospělé děti.

Odvážný upomínající člověk umrl, ale jeho slova obnovila mnoho lidských duší v zářivou svatyni a stali se věřícími křesťany. 30 dlouhých roků zasvěcoval tisíce hledajících do božích tajemství.

Když přišla řeč na jeho povolání zahradníka odpovídal se šibalským humorem: „Dříve jsem sázel zelí a jahody, dnes vysazuji květiny do orné půdy duše. Dříve jsem plel zahradu, dnes odstraňuji plevel z duší lidí. Učím je dobře a ušlechtilé myslet.“ Jeho hlavní zásady byly: „V duchu je všechno již hotové! Ze slova se stalo všechno! Zkoumejte vše a dobré si ponechte! Změňte své názory!“ Z hloubky svého srdce promlouval těmito větami ohluchlým a oslepeným lidem do duše a povzbuzoval je, aby odložili své staré zvyklosti a začali měnit své srdce z kamene v srdce z masa a stali se novým stvořením.

Jeho charisma krásily víra, důvěra, pokora, vytrvalost, obrazovnost, neohroženost, klid a mírnost, inspirace, jasnovidnost a svatým Duchem řízená předtucha. Tak mu bylo možné prakti-

kovat s jednoduchými prostředky pravou duchovní pomoc. Svou prostou a srozumitelnou řečí učil lidi víře ve Sv. Trojici, lásku k božímu Stvoření a pokoře ke všemu Svatému a mystickému. V letech jeho misionářské práce se mu podařilo v obci Dozwil proti odporu širších vrstev obyvatelstva svépomocí zřídít kostel.

Tento Boží muž byl vyvolený k tomu, aby lidu bez orientace navrátil nazpět mluvu srdce. Jeho učení bylo prosté a všeobecně srozumitelné. Jeho slova byla tak obsažná a jasná, že je mohli pochopit a přijmout všichni lidé: děti, řemeslníci i osoby s vysokoškolským vzděláním.

Svou skromností a jednoduchostí stavěl mosty mezi vyznáními.

Nikdy nevzal někomu svobodnou vůli. „Dávám vám pozvánku, ale za nikým neběhám,“ říkával. Byl stále hledající. On zaklepal a bylo mu otevřeno. Zaklepal na dveře své duše a království nebeské v něm mu bylo otevřeno. Moudrost nenašel studiem knih, ale v tichu meditace a hlavně zjeveními Archanděla Michaela. Slova Archanděla mu byla absolutní pravdou, kterou směle a nekompromisně učil. Po všechna léta se nenechal ničím a nikým odvrátit od nalezené cesty pravdy. Jeho velkým cílem bylo lidem vrátit jistý a původní základ víry.

V čase poklesků a lží volal do paměti lidí starou zapomenutou víru, která říká: V důvěře v působení Svatého ducha, v úctě před Svatým přijímáním, v lásce k srdci Ježíše a Marie, ve velké úctě před všemi Svatými a anděly, oslavujte a ctěte Boha. Jeho láska platila všem křesťanům, obzvláště protestantům, protože byl v této víře vychován a poznal touhu duše po čisté vodě.

Jeho základní téma znělo: Člověče - odkud - kam? S velkou horlivostí zasvěcoval lidi do božího plánu: Duch s duší přichází z věčnosti, je vtělen v tomto pozemském životě do jedinečného těla z hrubé materie, aby po úspěšném absolvování pozemské školy, opatřen zářivě bílým svatebním rouchem, vešel do nebe. Člověk mák dispozici své smysly, intuici a v ní pobývajícího ducha. A skrze něho se v meditaci a uvolnění může spojit s duchem božím.

Proto bylo uvolnění důležitou částí jeho kurzů. Náš duch se má spojit s božím duchem a oddělen od pozemské tíže se s Bohem dostat do souladu. Smrtí Pavla Kuhna dostala hlubší smysl jeho zásada při uvolňování: oddělte se od této země.

SLYŠÍME PAVLOVA SLOVA V JEJICH ODHALENÉ PRAVDĚ: „DOBŘÍ BOJ JSEM BOJOVAL, BĚH JSEM DOKONČIL, VÍRU ZACHOVAL. NYNÍ JE PRO MNE PŘIPRAVEN VAVŘÍN SPRAVEDLNOSTI, KTERÝ MI DÁ V ONEN DEN PÁN, TEN SPRAVEDLIVÝ SOUDCE. A NEJEN MNĚ, NÝBRŽ VŠEM, KDO S LÁSKOU VYHLÍŽEJÍ JEHO PŘÍCHOD.“ (2. TIM 4,7)

Marie Gallati vyrůstala s několika sourozenci v tradiční katolické rodině. Její celý život byl ovlivněn aktivní vírou v Boha.

Z jejího manželství vyšlo šest dětí, pět dcer a jeden syn. Byla velmi pozornou starostlivou matkou s velkým citem a energickou rozhodností. Svou domácnost držela v naprostém pořádku a zlepšovala rodinný příjem domácí prací.

Když navštívila prvně večerní kurz Pavla Kuhna rozpoznala, jak cenné jsou pro ni samu a pro výchovu dětí získané podněty. Aniž by chtěla, zažívala v uvolňovacích cvičeních, vždy nakonec večerního kurzu, jak její duch navštívil místa na různých místech zeměkoule. Zažitě mohla následně vypravovat.

Mocným působením Svatého ducha byla povolána působit jako nástroj Boží. Zatímco byla ve vytržení, mluvil jejími ústy svatý Archanděl Michael. Její duch pobýval v této době v nebeském světě a měl tam prožitky. Nevěděla nikdy co anděl jejími ústy hovoří.

Během 24 let dostávali lidé v Díle milosti Sv. Michaela během bohoslužby z úst Archanděla pokyny pro svůj náboženský život a

mocná zjevení, týkající se celého lidstva. Po všechna ta léta Marie Gallati trpěla jako trpící duše pro poklesky lidí. Vlastnila dar pohledu do duše a rozpoznávala nejskrytější povahu člověka. Všem byla svým mateřským a přirozeným způsobem radou a činem ku pomoci. Opovrhovala každým fanatismem a vyzařovala veselost i přes mnohé bolesti a starosti.

Po celý život měla zdravotní problémy. Zvláště trpěla na srdeční potíže. Po krátké nemoci zemřela 16. ledna 1988. Krátce předtím rozpoznala a potvrdila duchovní dary Ulricha Aeberharda a rozpoznala v něm svého následovníka.

Ulrich Aeberhard

Z jeho manželství vyšli dva synové. Vedle svého zaměstnání vystudoval učitelský seminář pro učitele hudby, specialisovaný pro školní zpěv a hru na housle a vyučoval potom na kantonální škole v Oltenu.

I přes mnohé vlohy a zvláštní nadání zůstal prostým, bohabojným a opravdu pokorným člověkem. Vždy znovu opakoval: „Neděkujte mně, ale tomu, který nám vše dává.“ Jako kněz varoval lid ve svém společenství, aby se nenadřazoval nad ostatní slovy: „Mnozí mohou být u Božího trůnu před vámi.“

Svůj hlavní úkol viděl ve sjednocení všech křesťanů. Ustavičně zdůrazňoval to, co náboženstvím spojuje. Zdůrazňoval důležitost úcty před každým člověkem a lásky k celému Stvoření. Stavěl se proti usmrcování nastávající života v mateřském lůně, varoval před manipulací genů, trpěl s tisíci zvířat, která jsou v pokusech

ročně strastiplně obětována a zvláště se všemi bližním ve válčících zemích, s postiženými pohromami, s hladovějícími, s nemocnými, s toxikomany, s nezaměstnanými a se všemi, kteří v naší společnosti trpí duševní prázdnotou.

Shodně s Ježíšovým kázáním o blahoslavenství, se snažil svou celou bytostí stavět mosty mezi lidmi a smířovat a byl připravený nechat se pomlouvat a pronásledovat. Základní teze jeho života a kněžské působnosti byla: „Jsme jako slabí posláni ke slabým se zvláštním úkolem.“ V roce 1987 našel zesnulý spolu se svou ženou cestu k Dílu milosti sv. Michaela v Dozwilu. Co uslyšel od Pavla Kuhna z praktické psychologie, mohl od toho dne aplikovat a posílit sebe na těle a duši. Aniž by chtěl a bez ovlivňování jakýmkoli člověkem, byl překvapen dary milosti Svatého ducha.

Tak jako apoštol a evangelista Matouš zobrazovaný s perem v ruce a s andělem, který mu slova diktuje, tak byla jeho ruka po modlitbě andělem pohybována a on obdržel ke svému velkému podivu, velkým oblým rukopisem napsaná zjevení od svého anděla. Kniha „Velký průvodce Bible“ z vydavatelství Droemer-Knauer vysvětluje: jedná se o Bohem vedený způsob psaní, při kterém, nezávisle na vůli nebo intelektu pisatele, Boží duch přináší svá zjevení. Po dlouhém ověřování těchto zjevení byl povolán,

aby jako kněz a prostředník mezi Bohem a lidmi působil po boku Pavla Kuhna. Byl nástupcem zesnulé paní Marie Gallati, jejímž prostřednictvím vedl 25 roků Svatý archanděl Michael Dílo milosti v Dozwilu.

Dokázal s obdivuhodnou energií po mnoho roků vykonávat své milované zaměstnání jako učitel hudby v kantonální škole v Oltenu a zároveň své poslání kněze. Z Božího ducha obdržel v pozdních devadesátých letech pověření k výstavbě školy a kliniky. Tomuto záměru se věnoval společně s mnohým kompetentními osobami uvnitř a mimo Díla milosti sv. Michaela. Provoz homeopatické lékařské praxe a oddělení terapie hudbou byl zahájen. Byl zahájen lékařský výzkum speciálně pro nemocné rakovinou. V roce 2006 mohl být zahájen provoz Pestalozziho školy v Sulgenu.

S nadšením doprovázel mladistvé v prázdninových táborech a posiloval je ve víře. Byl jim vzorem ve vyrovnaném utužování těla, ducha a duše.

Hudba byla jeho životním elixírem, čerpal z ní sílu jak v nejtěžších, tak i v radostných chvílích. Stavěl své muzikální schopnosti do služeb k usmíření mezi lidmi ve smyslu Alberta Schweitzera, který řekl: „Každá dobrá a hluboce pocíťovaná hudba, zda světská nebo nábožná, se pohybuje ve výškách, kde se umění a víra mohou kdykoliv setkat.“ Uvedl mnoho velkých děl a nacvičil sborové partie. Jako poslední dílo zazněly pod jeho vedením v roce 2000 Bachovy Pašije sv. Matouše. Na podzim roku 2002 začal pocíťovat nepříjemné bolesti.

Když se v únoru roku 2003 musel podrobit těžké operaci, určil své nástupce povoláním Willyho Bolligera z Oltenu a Tomáše Grabera z Rorschacherbergu. I přes různé operace byl až do 20. srpna 2002 skoro vždy přítomný na bohoslužbě. V úterý večer, 30. září 2003, směl v kruhu své rodiny vejít do duchovního světa, kde již není žádné bolesti a žádného smutku. Všichni zesnulému děkujeme a hluboce se klaníme před jeho činy prokázanou lásku.

OBSAH

4	Předmluva
6	Naladění na téma.
10	Naše duše: posvátný pramen
19	Pozitivními pocity rosteme
23	Moc ovlivňování
23	Ovlivňování ve spánku
27	Podmíněná sugesce
28	Síla hudby
29	Ovlivňování obrazem
31	Sochy a náboženské obrazy
34	Myšlenky jsou síly
36	Ochrana před zlými myšlenkami
38	Náš duch vyzařuje stav naší duše
43	Přechod do opravdového života
50	Vzniká místo boží přízně - boží milosti
56	Působení Svatého ducha
58	Ve službě boží
66	Na konci Kristova věku
70	Dary Svatého ducha
78	Doslov k Pavlovu učení
79	Závěr: Relaxační slova od Pavla Kuhna
93	Dodatek

DODATEK

Dílo milosti sv. Michaela je místem přízně boží. Zde se schází koncem týdne několik tisíc lidí a slaví za přispění pěveckého sboru a orchestru mši svatou. Lidé se zde scházejí bez povinnosti členství, finančních poplatků, bez ohledu na vyznání a národnost.

Adresa:

ST. Michaelswerk, Postfach,

CH 8580 Dozwil Švýcarsko

Tel. +41 (0)71 410 02 45

Fax +41 (0)71 410 02 42

pondělí až pátek 09.00h až 17.00h

internet: st-michael.ch

e-mail: info@st-michael.ch